

INDHOLD

DEN NYE IMPERIALISTISKE STRATEGI OG FREMKOMSTEN AF DEN MODERNE REVISIONISME

- Opportunismen - bourgeoisiets stadige forbundsfælle
- Sejren over fascismen og imperialismens modoffensiv
- Den statsbærende moderne revisionisme
- et nyt våben for bourgeoisiet mod revolutionen og socialismen

EUROKOMMUNISMEN - EN IDEOLOGI FOR UNDERKASTELSE UNDER BOURGEOISIET OG IMPERIALISMEN

- Starten på den moderne revisionisme i Vesteuropas kommunistiske partier
- Enhed med Hrusljov-revisionisterne i

kampen mod marxismen-leninismen og revolutionen

- Fra revisionistisk opportunisme til borgerlig antikommunisme
- Den borgerlige opfattelse af det borgerlige samfund
- Eurokommunisternes »socialisme« er det kapitalistiske system af i dag
- Den »demokratiske« vej til socialismen - en forklædning for at beskytte den borgerlige stat
- Eurokommunisternes »uafhængighed« er afhængighed af kapitalen og borgerskabet

REFORMISTISK IDEOLOGI OG POLITISK OPPORTUNISME - GRUNDLÆGGENDE TRÆK VED DE EUROKOMMUNISTISKE PARTIER

- Den borgerlige stats forfatning - grundlaget for Togliattis »socialisme«
- Proudhons efterfølgere i Frankrig
- Utilsløret revisionisme

KUN MARXIST-LENINISTERNE HOLDER REVOLUTIONENS FANE HØJT - OG FØRER DEN FREMAD

FORORD

På det spanske kommunistiske partis 9. kongres i april 1978, erklærede Carillo-revisionisterne, at deres parti ikke længere var et marxistisk-leninistisk parti, men et »marxistisk-demokratisk revolutionært parti«. »Det er uantageligt at betragte leninismen som vor tids marxisme« erklærede Carillo.

De franske revisionistiske ledere foreslog på deres 23. kongres, der blev afholdt i maj 1979, at de skulle opgive at henvise til marxismen-leninismen i deres parti dokumenter, og i stedet benytte udtrykket »videnskabelig socialisme«.

Også de italienske revisionister fjernede på deres partis 15. kongres i april 1979 det krav fra deres vedtægter som fordrer, at partiets medlemmer skal beherske marxismen-leninismen og anvende dets lære. »Begrebet 'marxismeleninisme' udtrykker ikke hele vores teoretiske og ideologiske arvs rigdom«, sagde Togliattis efterfølgere. Nu kan enhver være med i det italienske revisionistiske parti uden hensyn til hvilken ideologi han er tilhænger af eller anvender.

På denne måde har de euro-kommunistiske revisionister formelt og offentligt stadfæstet det endelige brud med marxismen-leninismen, som de i praksis foretog for år tilbage. Den borgerlige propaganda var yderst tilfreds med denne hurtige og fuldstændige socialdemokratiske omdannelse af disse partier og døbte 1979 »eurokommunismens år«.

I en situation, hvor det europæiske borgerskab er i store vanskeligheder på grund af den alvorlige økonomiske og politiske krise, hvor massernes oprør imod denne krises følger og den kapitalistiske undertrykkelse og udbytning til stadighed vokser i styrke, kunne intet gavne det bedre end eurokommunisternes anti-marxistiske synspunkter og arbejderfjendske aktiviteter. Ingen kan yde større hjælp til imperialismens strategi for revolutionens undertrykkelse, for undergravning af befrielseskampe og for at opnå verdensherredømme end de revisionistiske, pacifistiske, kapitulationistiske, klasseforsonende retninger, eurokommunismen indbefattet.

Det vestlige borgerskab skjuler ikke sin begejstring over den kendsgerning, at de eurokommunistiske revisionister nu har stillet sig på linje med socialdemo-

kraterne og fascisterne for i fællesskab med dem at angribe revolutionen, marxismen-leninismen og kommunismen med alle midler. Kapitalisterne er henrykte over, at de uddanner nye systemforvaltere til gradvis at erstatte socialdemokraterne, hvis lange tjeneste i det borgerlige statsapparat og åbne kamp mod socialismens sag i mange lande har ført dem ind i den yderste reaktions række og kompromitteret dem dybt i arbejdernes øjne. I dag bliver socialdemokraterne ikke blot ideologisk og politisk, men også fra et socialt synspunkt, identificeret med storborgerskabet. Nu nærer borgerskabet store håb om, at de eurokommunistiske revisionister vil blive det kapitalistiske samfunds mest betydningsfulde ordensbetjente, kontrarevolutionens bannerførere. Men kapitalens store herrer er lidt vel hastige med at slå på sejrstrømmen.

I mere et århundrede har kommunismen nu slået det kapitalistiske borgerskabs og jordejerne, imperialisterne og opportunisterne, renegaterne mod marxismen-leninismen med skræk. I over hundrede år har marxismen-leninismen ledet proletarerne i deres kampe for at omstyrte kapitalismen og for socialismens sejr. Dens sejrige banner vajede længe i mange lande, og arbejderne, bønderne, folkets intellektuelle, kvinderne og ungdommen smagte, frugterne af dette frie, retfærdige, lige og menneskeværdige liv som Marx, Engels, Lenin og Stalin kæmpede for. Skønt socialismen er blevet omstyrtet i Sovjetunionen og i andre lande, hvor kontrarevolutionen sejrede, beviser dette ikke, at marxismen-leninismen er blevet besejret og ugyldiggjort, som borgerskabet og revisionisterne påstår.

Proletariatets store ledere, Marx og Lenin, påpegede og understregede, at revolutionen ikke er en sejrige march i lige linje. Den vil opnå sejre, men også tilbageslag; den rykker frem i zigzag og gør fremskridt trin for trin. Det menneskelige samfunds udviklingshistorie viser, at et samfundssystems udskiftning med et andet, højere system ikke sker på en dag, men dækker en hel historisk epoke. I mange tilfælde og i mange lande var de borgerlige revolutioner, som erstattede det feudale udbytningssystem med det kapitalistiske udbytningssystem, heller ikke i stand til at undgå kontrarevolutionen. Et eksempel på dette er Frankrig, hvor den borgerlige revolution, skønt den var den tids mest dybtgående og radikale revolution, var ude af stand til at oprette og konsolidere den kapitalistiske samfundsorden med det samme. Efter den første sejr i 1789 måtte borgerskabet og de arbejdende masser igen rejse sig til revolution for at omstyrte Bourbonernes feudale monarki og det feudale system i almindelighed og endegyldigt oprette den borgerlige samfundsorden.

De proletariske revolutioners epoke er netop begyndt. Socialismens fremkomst repræsenterer en historisk nødvendighed, som er en følge af samfundets objektive udvikling. Dette er uundgåeligt. Den kontrarevolution, som er blevet gennemført, og de forhindringer, som opstår, kan forlænge det gamle udbyt-

ningssystems levetid i nogen grad, men de er magtesløse med hensyn til at standse det menneskelige samfunds march mod sin socialistiske fremtid.

Eurokommunismen arbejder på at rejse en barriere af tornebuske mod revolutionen for at forsvare det kapitalistiske system. Men revolutionens flammer er fejtet henover og har ødelagt ikke alene sådanne barrierer, men også hele fæstninger, der er opført af borgerskabet.

Revisionisterne og i særdeleshed eurokommunisterne er ikke de første til at angribe marxismen-leninismen og til at udstøde de voldsomste forbandelser imod den. Den borgerlige reaktion og imperialisterne har nedslagtet, og i fængsler pint og dræbt i tusindvis og hundredtusindvis af kommunister og forkæmpere for revolutionen, som har taget marxismen-leninismens ideer til sig og har kæmpet for proletariatets og folkenes befrielse. Fascisterne har brændt Marx, Engels, Lenins og Stalins bøger på offentligt plads og i mange lande bliver folk stadig sendt til henrettelsespelotonen, når det bliver opdaget, at de læser deres bøger eller hvisker deres navne med håb og beundring, selv i hemmelighed. Intet bibliotek kan rumme alle de bøger, blade, aviser og andre udgivelser, som angriber marxismen-leninismen, ingen kan beregne eller blot forestille sig mængden og omfanget af imperialismens anti-kommunistiske propaganda.

Ikke desto mindre er marxismen-leninismen ikke forsvundet; den lever og blomstrer som ideologi og realitet, virkeliggjort i det socialistiske samfundssystem, der er opbygget i overensstemmelse, med dens lære. Et eksempel på dette er det socialistiske Albanien, de marxistisk-leninistiske partier og de millioner og atter millioner af arbejdere og bønder, som hver dag kæmper for borgerskabets omstyrtelse, for demokrati og national befrielse. Ingen magt, ingen tortur, intet rænkemageri, intet bedrageri kan udlette marxismen-leninismen fra menneskets tanker og hjerter.

Marx og Lenins lære er ikke et system, der er lavet i filosofers og politikeres studerekamre. Det er en afspejling af de objektive love for samfundets udvikling. Selv uden at kende marxismen-leninismen kæmper de arbejdende masser for at frigøre sig fra undertrykkelse og udbytning, for at omstyrte pumperne og tyrannerne for at leve i frihed og nyde frugterne af deres slid. Men ved at gøre sig bekendte med Marx, Engels, Lenins og Stalins lære finder de den rigtige vej for kampen, finder de det kompas, der leder dem igennem den kapitalistiske jungle og finder det lys, der viser den sikre socialistiske fremtid.

Revisionisterne ønsker at smadre dette kompas for arbejderne, de ønsker at sløre dette lys, sådan at de mister perspektivet.

Indtil for nylig var de revisionistiske partier i Vesten forenede i den hrustjovistiske imperialistiske anti-kommunistiske kampagne imod Stalin. De talte med stor begejstring om »befrielsen fra stalinismen«, angiveligt for at vende tilbage til leninismen, som ifølge dem var blevet forvrænget af Stalin. Nu forkyn-der de

opgivelse af leninismen »for at gå tilbage« til grundlæggerne af den videnskabelige socialisme, Marx og Engels.

Disse forrædere prøver at fremstille deres hastige trin ned af vejen af forræderi mod marxismen-leninismen, som en smertefuld bjergbestigning for at finde kilden til den kommunistiske sandhed. Imidlertid kæmper alle revisionister, hvad enten de er hrustjovitter eller eurokommunister, med samme grusomhed og listighed både imod Stalin og imod Lenin og Marx.

Den oprindelige koncentration af deres skyts imod Stalin, hvor de foreløbigt holdt Lenin udenfor, var simpelthen taktisk. Deres klasselogik sagde imperialisterne og revisionisterne, at det på det givne tidspunkt var at foretrække først at ødelægge socialismen i Sovjetunionen, først at angribe marxismen-leninismen, hvor den var blevet anvendt i praksis. Borgerskabet og reaktionen forstod, at en kapitalistisk degeneration i Sovjetunionen i høj grad ville fremme deres bestræbelser for at afstedkomme en degeneration i de kommunistiske partier, som ikke var ved magten.

Stalins navn og værk var forbundet med oprettelsen af det proletariske diktators stat i Sovjetunionen og med opbygningen af socialismen i dette land. Ved at tilsværte Stalin og det samfundssystem, for hvilket han kæmpede og arbejdede hele sit liv, ønskede reaktionen og hele den anti-kommunistiske bæreme at ødelægge ikke alene den største og mægtigste base for socialismen, men også hundreder og atter hundreder af millioner menneskers kommunistiske drøm verden over, med deres angreb på Stalin og hans arbejde ønskede de at skabe en atmosfære af pessimisme blandt forkæmperne for revolutionen, den bitre skuffelse hos en, som uforvarende er blevet ledet af et falsk ideal.

Trods de store håb, de havde næret til kampagnen imod Stalin, til trods for kontrarevolutionens sejr i Sovjetunionen og i andre lande, blev revolutionen imidlertid ikke besejret, marxismen-leninismen blev ikke udryddet og socialismen ikke kvalt. De hrustjovitiske forræderi var betydningsfuldt, men det kunne aldrig slette marxismen-leninismens ærefulde banner, som de ægte revolutionære, millioner af mennesker, der tror på dets uudtømmelige kraft, altid holder højt. Medens hrustjovismen blev afsløret som en kontrarevolutionær ideologi med kapitalismens genoprettelse som mål og som en stormagtspolitik med verdensherredømmet som mål, forblev marxismen-leninismen den ideologi, som fører til revolutionens sejr og folkenes befrielse.

Nu har revisionisterne vendt sig imod leninismen. Det er naturligt at spørge:

Hvorfor foretager man dette angreb på leninismen, og hvorfor er netop eurokommunisterne bannerførere for dette angreb?

Lige som Hrustjov, der med sit angreb på Stalin ønskede at angribe teori og praksis for opbygningen af socialismen, ønsker eurokommunisterne med deres angreb på Lenin at angribe teori og praksis for den proletariske revolution. Lenins arbejde er yderst vidtspændende, men det er nært forbundet netop med

revolutionens forberedelse og gennemførelse. Derfor kan eurokommunisterne - ligesom Hrustjov, der ikke kunne ødelægge socialismen i Sovjetunionen uden at skille sig af med Stalin - ikke undergrave og sabotere revolutionen fuldstændigt uden at udslette Lenin fra det arbejdende folks tanker og hjerter.

I dets bestræbelser på at benægte og tilsværte marxismen-leninismen har borgerskabet altid haft støtte fra opportuniste og overløbere af enhver slags og enhver afskygning, alt efter tidspunktet. Alle har de bekendtgjort marxismens endeligt. De har beskrevet den som værende i uoverensstemmelse med de nye tider, mens de har udbasuneret deres »moderne« ideer som fremtidens videnskab. Men hvad blev der af Proudhon, Lasalle, Bakunin, Bernstein, Kautsky, Trotsky og deres tilhængere? Historien har intet positivt at sige om dem. Deres forkyndelser har kun tjent til at inddæmme og sabotere revolutionen, til at undergrave proletariatets kamp og socialismen. De led nederlag i kampen med marxismen-leninismen og endte i skraldespanden. Fra tid til anden trækker nye opportuniste dem frem af denne skraldespand, og prøver at faldbyde de førnævnte fallerede og miskrediterede formler og teser som deres egne og at gå imod marxismen-leninismen. Dette er, hvad eurokommunisterne gør idag.

I deres bestræbelser på at fornægte marxismen-leninismen på det grundlag, at den er »gammeldags«, og at nye teorier angiveligt er blevet opdaget, hvor alle, proletarer, borgerskab, præster og politi sammen går over til socialismen, uden klassekamp, uden revolution, uden proletariatets diktatur, er eurokommunisterne ikke de første og på ingen måde originale.

Vort Arbejdets Parti har for længe siden analyseret og afsløret de jugoslaviske og de sovjetiske revisionisters anti-marxistiske teorier og kontrarevolutionære virksomhed. Det har også gendrevet de kinesiske revisionisters opportunistiske og borgerlige holdninger og standpunkter. Det har heller ikke undladt at kritisere Vesteuropas kommunistiske partiers ideologiske og organisatoriske degeneration. I denne bog skal vi imidlertid mere detaljeret beskæftige os med undersøgelse og kritik af denne revisionistiske strømningens antimarxistiske begreber og teser, som gør stor skade mod revolutionens og socialismens sag, ikke alene i Europa, men i hele verden. Dens kapitalistiske faddere har døbt denne strømning under den moderne revisionisme - eurokommunisme, men for os marxist-leninister er den anti-kommunisme.

I

DEN NYE IMPERIALISTISKE STRATEGI OG FREMKOMSTEN AF DEN MODERNE REVISIONISME

Opportunismen – bourgeoisiets stadige forbundsfælle

Fremkomsten af den moderne revisionisme er ligesom fremkomsten af den gamle revisionisme et socialt fænomen, der er betinget af mangfoldige historiske, økonomiske, politiske og andre årsager. Den er, taget som helhed, et resultat af bourgeoisiets pres mod arbejderklassen og dens kamp. Fra begyndelsen og frem til i dag har opportunismen og revisionismen været nært forbundet med bourgeoisiets og imperialismens kamp mod marxismen-leninismen. De har været en bestanddel af den overordnede kapitalistiske strategi for at undergrave revolutionen og forevige den borgerlige orden. Jo mere revolutionens sag er gået frem, jo mere marxismen-leninismen er blevet spredt blandt de brede arbejdende masser, des større opmærksomhed har imperialismen viet brugen af revisionisme som sit foretrukne våben til at imødegå og undergrave proletariats sejrige ideologi.

Det var, hvad der skete i begyndelsen af det 19. århundredes anden halvdel efter udsendelsen af »Det kommunistiske manifest« og andre værker af Marx og Engels og marxismens voksende indflydelse blandt Europas arbejdende masser. Netop på dette tidspunkt spredtes de reformistiske tradeunions strømninger i England, Proudhons småborgerlige synspunkter i Frankrig, Lasalles småborgerlige begreber i Tyskland, Bakunins anarkistiske ideer i Rusland og andetsteds, osv. Dette fænomen dukkede atter frem efter Pariserkommunens heltmodige begivenheder, da bourgeoisiet, der var døden nær af skræk for at dens eksempel skulle spredes, opmuntrede Bernsteins opportunistiske strømning, der søgte at berøve marxismen dens revolutionære indhold og gøre den uskadelig for det imperialistiske bourgeois politiske herredømme.

I begyndelsen af det 20. århundrede, da de politiske og økonomiske betingelser blev stadig mere modne for revolutionen og proletariats magtovertagelse, gav bourgeoisiet alsidig støtte til den opportunistiske strømning i Anden Internationale og gjorde om fattende brug af den i sine manøvrer for at forberede og indlede Første Verdenskrig.

Efter Oktoberrevolutionens historiske sejr, hvor socialismen blev forvandlet fra en revolutionær teori og bevægelse til et samfundsøkonomisk system, der havde sejret i en sjettedel af verden, var kapitalismen tvunget til at ændre sin strategi og taktik. Indadtil optrappede den sin vold og terror endnu en tand og begyndte at bruge de mest brutale midler for at styrke sit herredømme, tilmed ved at bringe fascismen til magten. Den oppiskede i første række sin demagogi og propaganda for at tilsværte og forvanske marxismen-leninismen ved at opfinde nye pseudo-marxistiske »teorier«, ved at bagtale Sovjetunionen og forberede en krig mod det. Dengang skrev Lenin, at imperialismen,

*» ... blot fordi den føler, at bolsjevismen er blevet en verdenskraft, søger at kvæle os så hurtigt som muligt i det håb først at ordne de russiske bolsjevikker og derefter sine egne.» *¹*

I 1918 ledte de britiske, amerikanske, franske og japanske imperialister deres militære intervention i Rusland. Kampen mod den første arbejder- og bondestat førte alle reaktionære kræfter ind i en enkelt lejr. Opportunisterne og overløberne fra marxismen kastede sig ind i angrebet på Oktoberrevolutionen og den proletariske statsmagt. Kautsky i Tyskland, Otto Bauer og Karl Renner i Østrig. Leon Blum og Paul Boncour i Frankrig rejste sig i vrede mod Oktoberrevolutionen og den leninistiske strategi og taktik for revolutionen. De kaldte Oktoberrevolutionen for lovstridig, en fravigelse fra det historiske udviklingsforløb og en afvigelse fra den marxistiske teori. De forkyndte den fredelige revolution uden vold og blodsudgydelse, og magtovertagelse gennem parlamentets flertal. De var imod proletariats forvandling til herskende klasse. De priste det borgerlige demokrati til skyerne og angreb proletariats diktatur.

Da den væbnede intervention mod Sovjetrusland slog fejl, og da socialdemokratiet var ude af stand til at stoppe dannelsen af nye kommunistiske partier og de arbejdende massers store revolutionære fremstød i Europa, knyttede bourgeoisiet sine håb til at bryde den kommunistiske front

*»...indefra og er på udkik efter forkæmpere blandt SUKP(b)s ledere.» *²*

Trotskisterne bragte atter »teorien om den permanente revolution« på bane, ifølge hvilken socialismen ikke kunne opbygges i Sovjetunionen uden revolutionens sejr i andre lande. De smeltede sammen i en enkelt front med bourgeoisiets kamp mod socialismen. Stalin påpegede helt korrekt, at der var blevet dannet en enkelt fjendtlig front, der omfattede alle fra Chamberlain til Trotsky.

¹ V.I.Lenin, Udvalgte værker, bind 28, s.239 (ALB. udg.)

² J.V.Stalin, værker, bind 6, s. 278 (ALB. udg.)

Højrefolkene, bukharinisterne, gik også til angreb på socialismen. De var for at ophæve klassekampen og forkyndte muligheden for kapitalismens indvoksen i socialismen.

Ikke mindst efter Anden Verdenskrig antog imperialismens strategi en mere udtalt kontrarevolutionær og antikommunistisk karakter som følge af ændringen af styrkeforholdet til fordel for socialismen og revolutionen, hvad der rystede det kapitalistiske system i dets grundvold. Disse forandringer satte spørgsmålet om revolutionen og socialismens sejr på dagsordenen, ikke længere blot i et eller to lande, men i hele områder og kontinenter. Imperialismen med den amerikanske imperialisme i spidsen grundede sit største håb på militariseringen af hele dens samfundsliv, på militære blokke og pagter, voldelig intervention og åben krig mod socialismen og folkenes revolutionære og befrielsesbevægelser. Den knyttede dog også store håb til oplivningen og aktiviseringen af alle de opportunistiske kræfter for at underminere de socialistiske lande og de kommunistiske partier indefra og udvirke deres forfald.

Sejren over fascismen og imperialismens modoffensiv

De imperialistiske magter og verdenskapitalismen i sin helhed tilskyndede og startede Anden Verdenskrig med det formål at rette den mod Sovjetunionen og socialismen. Det mislykkedes ikke blot for denne krig at omstyrte den første socialistiske stat, men den tilføjede også imperialismen svære slag og forårsagede stor skade, som bragte hele det imperialistiske system i fare.

Ikke blot blev fascismens hære knust på slagmarken, men også verdensimperialismens antikommunistiske ideologi og den internationale opportunistes kontrarevolutionære politik led nederlag. De fascistiske magter, Tyskland, Italien og Japan, der gjorde den vigtigste slagstyrke for den internationale kapitalismes angreb mod socialismen og kommunismen, blev slået. De britiske og franske riger, som indtil da havde været »store kanoner« i verdenspolitikken, svandt i magt og betydning og blev halehæng til Amerikas Forenede Staters politik. Den antikommunistiske front blev gennembrudt, og den »cordon sanitaire«, der var etableret mod Sovjetunionen, blev slået i stumper og stykker.

Sovjetunionen, der bar krigens hovedbyrde og spillede en afgørende rolle i sejren over fascismen og befrielsen af de slavebundne folk, kom stærk ud af krigen med en uomtvistelig international prestige. I det store sammenstød med imperialismen gav det socialistiske system historisk bevis for sin overlegenhed, stabilitet og uovervindelighed. En række lande brød ud af det kapitalistiske system og slog ind på socialismens vej. Det var en følge af de betingelser, som var opstået, og af den antifascistiske, nationale befrielseskrig, som var anført af de kommunistiske partier. Den socialistiske lejr blev dannet og dette var den største begivenhed siden Oktoberrevolutionen.

De kommunistiske partier i alle lande havde en vækst uden sidestykke. De havde stået i forreste linje i kampen mod fascismen og havde gennem deres medlemmers blod og deres standpunkt bevist, at de var den politiske kraft, der var mest konsekvent loyal overfor folkenes og nationernes interesser, de mest beslutsomme kæmpere for frihed, demokrati og fremskridt. Marxismen-leninismen spredtes udover hele verden og den internationale kommunistiske bevægelse udvidede sin autoritet og indflydelse til alle verdensdele.

Frihedens, uafhængighedens og den nationale befrielses store ideer, som havde inspireret den anti-fascistiske krig, gennemstrømmede ikke bare Europa, men også Asien, Afrika og Latinamerika. Sejren over fascismen og dannelsen af den socialistiske lejr vækkede folkene i kolonierne. Imperialismens kolonisystem trådte ind i sin største krise. Den magtfulde nationale befrielsesbevægelse i kolonierne, der tegnede imperialismens bagland, de koloniale og halvkoloniale regimer, begyndte at bryde sammen. Svækket af alle disse nederlag begyndte det imperialistiske system at ryste i sin grundvold.

Alle disse forandringer var en stor sejr, ikke blot for Sovjetunionen, ikke blot for de folkedemokratiske lande, ikke blot for verdens folk, men også for Marx, Engels, Lenins og Stalins udødelige teori, hvis livskraft og nøjagtighed atter blev bekræftet med ny styrke i den største krig menneskeheden indtil da havde kendt og under hvilken to verdener - den socialistiske verden og den kapitalistiske verden - stødte sammen. Alle de forandringer, som indtraf efter Anden Verdenskrig, beviste i praksis Marx' og Lenins teser om, at den kapitalistiske verden var i forfald og gik mod sammenbrud, mens revolutionen og socialismen var i opgang.

Det var disse store sejre for socialismen, folkene og den marxistisk-leninistiske teori, som tvang verdensimperialismen til at udarbejde sin nye defensive og offensive strategi for at modværge revolutionens og folkekampens stigende bølger og for at afstive det kapitalistiske systems vaklende fundament.

Den fælles linje, som de imperialistiske magter udarbejdede efter krigen var kendetegnet ved to hovedretninger:

For det første mobiliserede de alle deres kræfter og alle til rådighed stående midler for at genskabe deres økonomiske, politiske og militære potentiel, som var blevet ødelagt af krigen, og for at styrke det kapitalistiske system, som var blevet rystet af de store anslag fra folkenes revolutionære befrielseskampe. De tog fat på arbejdet med at befæste de eksisterende antikommunistiske alliancer og danne nye, og gjorde store anstrengelser for at bevare kolonialismen ved hjælp af nykolonialismen.

Efter Anden Verdenskrig befandt den amerikanske imperialisme sig udfra et økonomisk synspunkt, og til en vis grad også udfra et militært synspunkt i en dominerende position i forhold til Europa og Asien, der var ruineret af krigen. Den militariserede amerikanske økonomi var meget stærk. Amerikas Forenede

uden sociale antagonismer, et samfund, hvor forståelse og klassesamarbejde rådede. På baggrund af disse begreber fornægtede Browder også nødvendigheden af eksistensen af arbejderklassens revolutionære parti. Han blev initiativtager til opløsningen af Amerikas Forende Staters kommunistiske parti i 1944.

»Kommunisterne« - skrev han - »forudser, at deres praktiske politiske hensigter i lang tid fremover på alle væsentlige punkter vil være i overensstemmelse med en langt større skare ikke-kommunisters hensigter, og at vore politiske handlinger derfor vil smelte sammen i den slags mere omfattende bevægelser. Forekomsten af et særskilt politisk parti af kommunister tjener derfor ikke længere noget praktisk formål, men kan tværtimod være en hindring for den mere vidtspændende enhed. Kommunisterne vil derfor opløse deres særskilte politiske parti og finde en ny og anderledes organisatorisk form og navn, der mere præcis svarer til tidens opgaver og den politiske struktur, hvorigennem disse opgaver skal udføres.«³

Browder tog de allieredes konference i Teheran i 1943 som sit udgangspunkt og som en retfærdiggørelse for formuleringen af sin borgerlige likvidatoriske teori, og han foretog en fuldstændig forvrænget og anti-marxistisk analyse og tolkning af denne konferences resultater.

Browder fremstillede de anti-fascistiske allieredes aftale om at føre krigen mod Hitlertyskland igennem til enden som indledningen til en ny historisk epoke, hvor socialismen og kapitalismen havde fundet en vej til samarbejde indenfor»en og samme verden«, som han udtrykte sig. Browder fremlagde det Som en pligt at sikre, at samarbejdets og den fredelige sameksistens ånd mellem de allierede magter, som var et resultat af Teheran-konferencen, skulle anvendes ikke blot mellem den socialistiske sovjetstat og de kapitalistiske lande, men også indenfor det kapitalistiske land i forholdet mellem antagonistiske klasser. »Klasseforskelle og politiske grupper har ikke længere nogen betydning«, sagde Browder. Han betragtede opnåelsen af den »nationale enhed«, uden episoder og i en atmosfære af klassefred, som det eneste mal, kommunister skulle sætte sig. Ved denne nationale enhed forstod han en blok af finanskapitalens grupper, de monopolistiske organisationer, det Republikanske og Demokratiske parti og de Kommunistiske og faglige bevægelser, som han alle uden undtagelse betragtede som »demokratiske og patriotiske« kræfter.

For denne enheds skyld erklærede Browder, at kommunisterne måtte være rede til at ofre selv deres overbevisning, ideologi og særinteresser, og at de amerikanske kommunister som de første havde anvendt denne regel på dem selv. »De politiske hensigter, som vi deler med hovedparten af amerikanerne,« -

³ E.browder, Teheran, Our Part in War and Piece, New York 1944, s.117,

sagde han - »vil vi søge at fremme gennem. vort lands eksisterende partistruktur, der i hovedsagen udgøres af det særlige amerikanske "to-parti-system" »⁴

Browder, som var forvirret af den amerikanske kapitalismes forholdsvis fredelige udvikling efter de velkendte reformer, som den amerikanske præsident Roosevelt gennemførte for at komme ud af den økonomiske krise i begyndelsen af 30'erne, såvel som af den hurtige vækst i produktionen og beskæftigelsen under krigen, drog den slutning, at den amerikanske imperialisme skulle have gennemgået en foryngelseskur, at den nu ville udvikle sig uden kriser og sikre en forøgelse af den almindelige velfærd, osv..

Han betragtede det amerikanske økonomiske system som et system, der var istand til at løse alle samfundets modsigelser og problemer og opfylde massernes behov. Han satte lighedstegn mellem kommunisme og amerikanisme og erklærede at »kommunismen er det 20. århundredes amerikanisme«. Ifølge Browder kunne alle de udviklede kapitalistiske lande løse enhver konflikt og gradvist gå over til socialismen ved at bruge det borgerlige demokrati, for hvilket det amerikanske demokrati skulle være en model.

Derfor mente Browder, at det varde amerikanske kommunisters opgave at sikre det kapitalistiske regimes normale funktion, og han erklærede åbent, at de var rede til at samarbejde for at sikre, at det kapitalistiske regime fungerede effektivt i efterkrigstiden, og for at »sikre den størst mulige lettelse af de forpligtelser, der er en byrde for folket«. Ifølge ham ville denne lettelse af byrderne blive foretaget af de »fornuftige« amerikanske kapitalister, til hvem kommunister måtte række venskabets hånd.

I overensstemmelse med sine yderliggående højreorienterede begreber og idet han underlagde sig bourgeoisiets pres, bekendtgjorde Browder efter opløsningen af det kommunistiske parti i 1944 om dannelsen af en kulturel oplysningsforening i stedet for partiet. Denne forening blev kaldt den »Kommunistiske politiske forening« og blev af Browder retfærdiggjort med det argument, at den amerikanske tradition angiveligt krævede tilstedeværelsen af kun to partier. Foreningen, der var organiseret som et net af klubber, skulle hovedsageligt engagere sig med »politisk opdragende virksomhed på nationalt, regionalt og lokalt plan.

I lovene for denne forening står der: »Den kommunistiske politiske forening er en ikke-partiorganistion af amerikanere, der bygger på arbejderklassen og fremfører traditionen fra Washinton, Jefferson, Paine, Jackson og Lincoln under det moderne industrisamfunds ændrede betingelser«, og at denne forening »...værner om Uafhængighedserklæringen, de Forende Staters Forfatning og Borgerrettighedsbestemmelserne og om det amerikanske demokratis resultater

⁴ E.browder, Teheran, Our Part in War and Piece, New York 1944, s.118

mod fjenderne af de folkelige friheder.«⁵ Browder slog en streg over alle den kommunistiske bevægelses mål. I foreningens program er der ingen omtale af marxismen-leninismen, proletariatets hegemoni, klassekampen, revolutionen eller socialismen. National enhed, social fred, forsvar for den borgerlige forfatning og forøgelse af den kapitalistiske produktion er dens eneste mål.

Således gik Browder over fra åben revision af marxismen-leninismens' grundlag og af den revolutionære strategi og taktik til organisatorisk likvidering af den kommunistiske bevægelse i Amerikas Forenede Stater. Skønt partiet blev gendannet på dets 13. kongres i juni 1945 og Browders opportunistiske linje formelt blev forkastet, blev hans indflydelse i USAs kommunistiske parti aldrig udryddet. Senere og navnlig efter 1956 blomstrede Browders ideer atter og John Hayes krævede i en artikel med titlen »The Time for Change has come«⁶ endnu engang i Browderismens ånd, at USAs kommunistiske parti skulle forvandles til en kulturel propagandaforening. Og det er faktisk, hvad USAs kommunistiske parti er idag, en organisation, hvor Browder-revisionismen kombineret med Hrustjov-revisionisme hersker.

Med sine revisionistiske begreber om revolutionen og socialismen ydede Browder verdens kapitalismen direkte hjælp. Ifølge Browder opstår socialismen klin ud af en slags stor katalyse, en slags katastrofe, og er ikke et uundgåeligt resultat af den historiske udvikling. » Vi ønsker ingen katastrofe for Amerika, selv hvis noget sådant vil føre til socialisme«, sagde han. Idet han fremstillede udsigten til socialismens sejr som meget fjern, gjorde han sig til talsmand for classesamarbejde i det amerikanske samfund og verden over. I følge ham var det eneste alternativ en evolutionær udvikling gennem reformer og med bistand fra Amerikas Forenede Stater.

Ifølge Browder måtte Amerikas Forenede Stater, der rådede over en enorm økonomisk magt og et stort teknisk videnskabeligt potentiel, bistå verdens folk, tilmed Sovjetunionen, med deres "udvikling". Denne "bistand", sagde Browder, ville hjælpe Amerika med at opretholde en høj produktionsrate efter krigen, sikre arbejde til alle og bevare den nationale enhed i mange år fremover. I dette øjemed tilrådede Browder Washintons magnater, at de skulle oprette en »række gigantiske industrielle udviklingselskaber med henblik på de forskellige krigshærgede og underudviklede områder i verden, Europa, Afrika Asien og Latinamerika,«⁷ »Hvis vi kan se realiteterne i øjnene uden at blinke og i moderne forstand genoplive den store tradition fra Jefferson, Paine og Lincoln, så kan Amerika vende sig forenet mod verden og påtage sig en ledende rolle... ,i men-

⁵ The Path to Peace, Progress and Prosperity, New York, 1944, s. 47-48

⁶ Political affairs, oktober 1956

⁷ The path to Peace, Progress and Prosperity, New York 1944, s 21

neskehedens frelse ... «⁸ På denne måde blev Browder talsmand og propagandist for den amerikanske imperialismes overordnede strategi og dens ekspansionistiske og nykolonialistiske teorier og planer.

Browderismen bistod direkte »Marshall-planen«, hvorigennem Amerikas Forenede Stater søgte at oprette sit økonomiske herredømme i de forskellige krigshærgede lande i Europa, Asien, Afrika osv. Browder stod til lyd for, at verdens lande og navnlig de folkedemokratiske lande og Sovjetunionen burde mildne deres marxistisk-leninistiske politik og acceptere den »uegennyttige« hjælp fra Amerikas forenede Stater, der ifølge ham har en kolossal økonomi og enorme overskud der kan og bør komme alle folkene til gode.

Browder forsøgte at fremlægge sine anti-marxistiske og kontrarevolutionære synspunkter som den internationale kommunistiske bevægelses generallinje. Under påskud af skabende udvikling af marxismen og kamp mod dogmatismen, forsøgte han ligesom alle de tidligere revisionister at hævde, at den nye epoke efter Anden Verdenskrig fordrede en kommunistisk bevægelse, der ville efterprøve sine tidligere ideologiske overbevisninger og give afkald på sine gamle »formler og fordomme«, der ifølge ham. »ikke kan hjælpe os til at finde vej i den nye verden«. Dette var en opfordring til at vrage marxismen-leninismens grundsætninger.

Browders synspunkter stødte såvel på modstand fra de kommunistiske partier i adskillige lande, som fra de revolutionære amerikanske kommunister selv. Browderismen blev relativt hurtigt afsløret som utilsløret revisionisme, som en åben likvidatorisk strømning og et direkte ideologisk agentur for den amerikanske imperialisme.

Browderismen forvoldte stor skade i den kommunistiske og arbejderbevægelsen i Amerikas Forenede Stater og nogle Latinamerikanske lande. Der opstod forvirring og splittelse i nogle af de gamle kommunistiske partier i Latinamerika og dette havde sin årsag i de opportunistiske elementers virksomhed, som var trætte af den revolutionære kamp og som begærligt greb efter ethvert middel, hvormed den amerikanske imperialisme forsynede dem med for at kvæle folkernes opstand og revolutionen og sprede forfald i de partier, der arbejdede for at opdrage og forberede folkene på revolutionen.

I Europa fik Browderismen ikke den medgang, som den havde i Sydamerika. Dette frø fra den amerikanske imperialisme blev dog ikke ladet uabsorberet af de fordækte anti-marxistiske og anti-leninistiske reformistiske elementer, der ventede på eller forberedte de passende øjeblikke for åbent at afvige fra den videnskabelige marxistisk-leninistiske ideologi.

Skønt Browderismen på sin egen tid ikke opnåede at blive en revisionistisk strømning med brede internationale proportioner, genopfriskede de andre mo-

⁸ E. Browder, Teheran, Our Path in War and Peace, New York 1944, s 128

derne revisionister, der kom til senere, dens synspunkter og gjorde dem til sine egne. Disse synspunkter forbliver under forskellige former grundlaget for de politiske og ideologiske platforme hos de kinesiske og jugoslaviske revisionister, samt hos de eurokommunistiske partier i Vesteuropa.

Det var ikke blot Browderismen, men også **Mao Zedong-tænkningen, de teorier og den linje, som den kinesiske ledelse fulgte**, der passede til den amerikanske strategi for at »holde kommunismen tilbage« og oprette Amerikas Forenede Staters herredømme over efterkrigstidens kapitalistiske verden.

I begyndelsen af 1945, på det tidspunkt da Browder dukkede frem på scenen og da en ny amerikansk strategi under Truman var ved at antage sin endelige form, afholdt Kinas kommunistiske parti sin 7. kongres. De vedtægter, som denne kongres tiltrådte, siger: »Kinas kommunistiske parti ledes i al sin virksomhed af Mao Zedongs ideer.« I sin beretning til kongressen kommenterede Liu Shaoqi denne beslutning og erklærede, at Mao Zedong angiveligt skulle have, gendrevet mange af den marxistiske teoris forældede begreber og erstattet dem med nye teser og konklusioner. Ifølge Liu Shaoqi var det lykkedes Mao Zedong at give marxismen en »kinesisk form«. Han siger: »Mao Zedongs ideer er kinesisk marxisme.«

Disse »nye teser og konklusioner«, denne »kinesiske form« for marxisme har overhovedet intet at gøre med nogen skabende anvendelse af marxismen" leninismen på Kinas konkrete betingelser; men var en fornægtelse af dens almen-gyldige grundsætninger. Mao Zedong og hans kammerater havde en borgerlig demokratisk opfattelse af revolutionens udvikling i Kina. For dem var modellen det »amerikanske demokrati« og de regnede med den amerikanske kapitals støtte til opbygningen af det nye Kina.

Der var et nært slægtskab mellem Mao Zedongs ideer og Browders opportunistiske ideer. Det må siges, at Browder havde studeret og grundigt forstået de kinesiske ledes anti-marxistiske forestillinger. Han skrev: »Hvad der i Kina kaldes den »kommunistiske« lejr, fordi den ledes af fremtrædende medlemmer af det kinesiske kommunistiske parti, ligger meget nærmere de amerikanske begreber om demokrati end den såkaldte Kuomintang-lejr. Den er nærmere i enhver henseende, indbefattet det bredere spillerum, der gives det »frie initiativ« i det økonomiske liv.«⁹

Mao Zedong kaldte den statsform, der skulle oprettes i Kina efter japanernes afrejse, for det »nye demokrati« og gik ind for kapitalismens ubegrænsede frie udvikling under dette styre. På KKP's 7. kongres sagde han: »Der er nogle, der mener, at kommunisterne er imod udviklingen af det private initiativ, imod udviklingen af den private kapital og imod beskyttelsen af den private ejen-

⁹ E.Browder, Teheran, Our Path in War And Peace, New York 1944,s 26

domsret. I virkeligheden forholder det sig ikke sådan. Opgaven for den nydemokratiske orden, som vi stræber efter at indføre, er netop at gøre det muligt for brede kredse af kinesere frit at udvikle deres private initiativ i samfundet, frit at udvikle den private kapitalistiske økonomi.« På denne måde overtog Mao Zedong Kautskys anti-marxistiske opfattelse, hvorefter overgangen til socialisme i de tilbagestående lande ikke kan opnås uden at have gennemlevet en længere periode med fri udvikling af kapitalismen, der forbereder betingelserne for senere overgang til socialismen. I virkeligheden var og forblev det såkaldte socialistiske styre, som Mao Zedong og hans gruppe indførte i Kina, et borgerligt demokratisk styre.

Den linje, som den kinesiske ledelse med Mao Zedong i spidsen begyndte at følge for at holde revolutionen i Kina tilbage og lukke af for dens socialistiske perspektiv, understøttede i praksis den amerikanske imperialisme, der ønskede at udvide sit herredømme, og de andre imperialistiske magter, der søgte at bevare deres gamle dominans.

I efterkrigsårene brusede de anti-kolonialistiske nationale befrielsesbevægelser frem på alle kontinenter. De britiske, franske, italienske, hollandske og belgiske koloni riger led et sammenbrud under bølgerne fra folkeopstandene i kolonierne. I de fleste af disse lande var revolutionerne borgerligt demokratiske. I nogle fandtes der imidlertid objektive muligheder for, at revolutionen kunne blive hævet og antage en socialistisk karakter. Med sine synspunkter og handlinger forfægtede Mao Zedong afledningen af de anti-imperialistiske revolutioner fra deres rigtige udviklingsforløb. Han ønskede, at de skulle stoppe på halvvejen og ikke overskride de borgerlige rammer, så det kapitalistiske system blev forevigt, Tager vi den kinesiske revolutions betydning og dens indflydelse blandt kolonilandene i betragtning, var den skade, Mao Zedongs "teorier" forvoldte, stor.

Maos linje var, at Kina og efter dets eksempel, Indokina, Burma, Indonesien, Indien osv., for at udvikle sig skulle sætte deres lid til Amerikas Forenede Stater og amerikansk kapital og hjælp. Dette var i virkeligheden en accept af den nye strategi, som var blevet udarbejdet i Washingtons kontorer og som Browder på sin egen måde var begyndt at slå til lyd for.

De amerikanske udsendinge, der var tilknyttet Mao Zedongs stab i årene fra 1944 til 1949, har i detaljer beskrevet Mao Zedongs synspunkter, holdninger, aktivitet og fordringer overfor Amerikas Forenede Stater. En af disse udsendinge var John Service, politisk rådgiver hos den øverstbefalende for de amerikanske styrker på Burma-Kina-fronten og senere amerikansk ambassadesekretær ved Chiang Kai-sheks regering i Chongqing. Han var en af de første amerikanske efterretningsagenter, der tog officiel kontakt med lederne for Kinas kommunistiske parti, skønt der var vedvarende uofficielle kontakter.

Om de kinesiske ledere indrømmer Service: »Deres tankegang gør indtryk af at være moderne. Deres forståelse for økonomi har f.eks. stor lighed med vores.«¹⁰ »Det er ikke overraskende« - fortsætter han - » at de har gjort et fordelagtigt indtryk på de fleste eller alle de amerikanere, der har mødt dem de sidste syv år: deres optræden, tænkevaner og direkte behandling af problemerne virker mere amerikanske end orientalske «¹¹

Egentlig finder man også Browders likvidatoriske synspunkter om partiet i Mao Zedongs teorier. Ligesom den kinesiske kommunisme var en fuser, var også Kinas kommunistiske parti kun kommunistisk af navn. Mao Zedong arbejdede ikke for at opbygge et ægte proletarisk marxistisk-leninistisk parti. Set fra dets klassesammensætning, organisatoriske struktur, opbygningsmåde og den ideologi, der inspirerede det, var Kinas kommunistiske parti ikke et parti af den leninistiske type. Desuden tog Mao Zedong intet hensyn til partiet, selv sådan som det var. Han gjorde, hvad der passede ham. Under den såkaldte kulturrevolution opløste han det fuldstændigt, koncentrerede alt i sine egne hænder og gjorde hæren til øverste myndighed.

Som Browder, der fremstillede amerikanismen som den ideelle model for fremtidens samfund, regnede også Mao Zedong det amerikanske demokrati for det fineste eksempel på en stat og social organisation for Kina. Mao Zedong indrømmede overfor Service: »Når alt kommer til alt, betragter vi kinesere jer amerikanere som det ideelle demokrati.«¹²

Sammen med deres godtagelse af det amerikanske demokrati søgte de kinesiske ledere at oprette nære og direkte forbindelser med den amerikanske kapital, de søgte amerikansk økonomisk hjælp. Sevice skriver, at Mao Zedong fortalte ham: ”Kina må industrialisere. Dette kan - i Kina - kun ske ved frit initiativ og med bistand fra udenlandsk kapital. Kinesiske og amerikanske interesser er sammenfaldende og indbyrdes forbundne ... “

”Amerikas Forenede Stater ville finde os mere samarbejdsvillige end Kuomintang. Vi vil ikke være bange for demokratisk amerikansk indflydelse – vi vil byde den velkommen...”

»Amerika behøver ikke at frygte, at vi ikke vil være samarbejdsvillige. Vi må samarbejde og vi må have amerikansk hjælp.«¹³

I dag hører vi dagligt sådanne erklæringer og anmodninger fra Mao Zedongs disciple og medarbejdere, som Deng Xiaoping, Hua Guofeng og andre, der i praksis gennemfører de alsidige forbindelser til den amerikanske imperialisme, som Mao Zedong drømte om og påbegyndte. Nu retter den kinesiske strategi sig

mod fuldstændigt samarbejde med Amerikas Forenede Stater i særdeleshed og med verdens kapitalismen i almindelighed. Disse begynder at støtte Kina politisk og øve ideologisk indflydelse på det, så det udvisker enhver skygge af marxismen-leninismen fra almindelige menneskers sind og hjerter og således gennemfører gennemgribende organisatoriske omformninger i retning af det kapitalistiske system, det være sig indenfor økonomien, i den statslige organisering eller i organiseringen af partiet.

Hele Mao Zedongs linie for opbygning af Kina og hans opfattelse af udviklingen i de lande, der befriede sig fra kolonialismen, har objektivt tjent og gået hånd i handske med den amerikanske imperialismes strategi. Når der ikke oprettedes et nært samarbejde mellem Kina og Amerikas Forenede Stater, så kan det forklares ved den kendsgerning, at Chiang Kai-shek-lobbyen sejrede i efter krigs årenes Amerika. På den tid var den »kolde krig« på sin højde og mccarthyismen rådede i Amerika. På den anden side prioriterede Amerikas Forenede Stater Japan umiddelbart efter krigen. Det mente, at det først og fremmest måtte hjælpe Japan eller underkaste det på alle måder, gøre det til en stærk og lydlig forbundsfælle, genskabe den japanske økonomi og forvandle dette land til en stor bastion mod Sovjetunionen og muligvis også mod Mao Zedongs Kina. Tilsyneladende var USA ikke tilstrækkelig stærk til at kunne hjælpe alle dele af verden og forberede dem mod Sovjetunionen og det socialistiske system. Derfor foretrak det at forberede Europa og Japan, hvor ødelæggelsen var størst og hvor socialismen var blevet farlig for verdenskapitalen.

Det var uden tvivl disse faktorer, der fik den amerikanske imperialismes spidser til at afvise den fremstrakte hånd, som Mao Zedong med det samme rakte. Der måtte gå en betragtelig tid. De kinesiske revisionistiske ledere måtte give nye beviser på deres »kærlighed« til Amerika, førend Nixon kunne tage til Beijing, og amerikanerne og alle de andre forstå, at Kina intet havde med socialisme at gøre.

Efter Anden Verdenskrig blev de jugoslaviske revisionister taget med i den store kampagne og kamp, som den amerikanske imperialisme og de andre reaktionære kræfter omkring dem førte mod socialismen og revolutionen. Denne strømning, der repræsenterede den statsbærende revisionisme, dukkede frem på et afgørende tidspunkt for kampen mellem socialismen og imperialismen.

Tiden efter Anden Verdenskrig kunne hverken for imperialismen eller socialismen være en rolig tid. Under de nye betingelser, som var skabt, måtte imperialismen klare situationer, som var dødens farlige for den, mens socialismen måtte befæstes, måtte udsprede og på den rigtige måde yde sin hjælp til verdens folks befrielse og fremskridt. Det var en tid, hvor ikke kun krigens sår skulle behandles og læges, men også klassekampen måtte føres korrekt, både i de lande, hvor proletariatet havde taget magten, og på internationalt plan. Sejren

¹⁰ J.Service, Lost Chance in China, New York 1974, s 195

¹¹ J.Service, Lost Chance in China, New York 1974 side 196

¹² J.Service, Lost Chance in China, New York 1974 side 303

¹³ J.Service, Lost Chance in China, New York 1974 side 307

over fascismen var lykkedes, men freden var relativ og krigen fortsatte med andre midler.

De socialistiske lande og deres kommunistiske partier stod overfor den opgave at arbejde for at konsolidere deres sejre ad den marxistisk-leninistiske vej og blive eksempler og forbilleder for folkene og andre kommunistiske partier, der ikke var ved magten. De kommunistiske partier i de socialistiske lande måtte også hærde sig yderligere med den marxistisk-leninistiske ideologi og sørge for, at den ikke blev forvandlet til et dogme, men bevarede som en revolutionær teori for handling som et middel til at opnå dybtgående sociale omformninger, hvilket er, hvad den i virkeligheden er. Ikke mindst efter den historiske sejr over den fascistiske koalition måtte de socialistiske lande og de kommunistiske partier undgå at blive indbildske, at tro, at de var ufejlbarlige og glemme eller svække klassekampen. Det er denne vigtige kendsgerning Stalin tænkte på, da han understregede nødvendigheden af at fortsætte klassekampen under socialismen.

Netop under disse omstændigheder rykkede titoisterne i felten mod marxismen-leninismen. I begyndelsen smed titoismen ikke sit slør og trådte åbent frem mod revolutionen og socialismen, men forsøgte tværtimod at kamuflere sig, mens den fortsatte med at gøde jorden for at bringe Jugoslavien tilbage til kapitalismens vej og forvandle det til et redskab for verdensimperialismen.

Det er et anerkendt faktum, at titoismen hældede åndeligt, politisk og ideologisk mod vesten, mod Amerikas Forenede Stater, og at den lige fra starten opretholdt talrige politiske kontakter og opnåede hemmelige forbindelser med de britiske og andre repræsentanter for verdensimperialismen. De jugoslaviske ledere åbnede alle døre for UNRRA. Med dette middel og under påskud af hjælp fra tøj- og fødevarerlagerne fra krigens tid, forsøgte de britisk-amerikanske imperialister at trænge ind i mange af verdens lande og navnlig i de folkedemokratiske lande. Imperialisternes mål var at forberede en mere eller mindre egnet jordbund for operationer af mere vidtrækkende omfang i fremtiden. Jugoslaverne fik stor gavn af de ting, som UNRRA gav dem, men på sin side var UNRRA i stand til at øve indflydelse på den nydannede jugoslaviske stats stadig ufuldstændigt bygge statsmekanisme.

Lige fra starten gav den amerikanske imperialism og hele den internationale reaktion al deres støtte til titoismen, fordi de i den så den kurs, ideologi og politik, der førte til udartning af landene i den socialistiske lejr, til splittelse og sprængning af deres enhed med Sovjetunionen. Titoismens virksomhed var i fuldstændig overensstemmelse med den amerikanske imperialismes hensigt om at undergrave socialismen indefra. Men titoismen skulle også hjælpe imperialismens strategi med at lamme befrielsesbevægelserne og vende nye nye stater, der lige havde afkastet koloni åget, fra den revolutionære bevægelse.

Fra begyndelsen var de jugoslaviske revisionister på alle spørgsmål og på alle områder mod Lenins og Stalins ægte socialismes teori og praksis. Tito og hans gruppe forbandt landet med den kapitalistiske verden og satte sig opgaven at omforme alt i Jugoslavien, indbefattet dets politik, ideologi, statsorganisering, organiseringen af økonomien og hæren, i retning af de vestlige kapitalistiske stater. Målet var så hurtigt som muligt at forvandle Jugoslavien til et borgerligt kapitalistisk land. Browders ideer, der var den amerikanske imperialismes ideer, fandt en plads i titoismens politiske og ideologiske platform.

Først af alt reviderede titoisterne marxismen-leninismens grundlæggende principper om den revolutionære statsmagt og det kommunistiske partis rolle og mission i det socialistiske samfund. De angreb den marxistiske tese om det kommunistiske partis ledende rolle på alle områder af tilværelsen i det proletariske diktatur. De fulgte Browders eksempel i Amerika og likviderede i praksis partiet, ikke blot fordi de forandrede dets navn og kaldte det for Kommunisternes forbund, men fordi de også ændrede de mål og funktioner, den organisering og rolle, som partiet skulle spille under revolutionen og opbygningen af socialismen. Titofolkene omformede partiet til en opdragelsesmæssig propagandaforening. De udryddede den revolutionære ånd i Jugoslaviens kommunistiske parti og gik *de facto* så langt som til at eliminere partiets indflydelse og hæve folkefrontens rolle over det.

Mellem browderismen og titoismen er der et fællesskab af politiske, ideologiske og organisatoriske synspunkter om partiets hovedspørgsmål, der har forbindelse med den ledende faktor i revolutionen og opbygningen af socialismen. Siden titoismen ligesom browderismen er likvidatorisk og anti-marxistisk på den afgørende platform, der hænger sammen med arbejderklassens partis rolle som fortrop i revolutionen og opbygningen af socialismen, er den det i alle sine platforme.

Ligheden mellem titoisternes og Browders synspunkter er også tydelig i deres holdning til det ”amerikanske demokrati”, som Tito-folkene tog som model for opbygningen af det politiske system i Jugoslavien. Kardelj har selv indrømmet, at dette system » ... ligner organiseringen af den udøvende magt i Amerikas Forenede Stater«. ^{*14}

Efter tilintetgørelsen af partiet og bruddet med Sovjetunionen og de folkedemokratiske lande, har Jugoslavien vredet sig i et kaos af økonomisk-organisatoriske operationer. Titoisterne erklærede statsejendommen for »samfundsmæssig« ejendom og tilslørede de kapitalistiske produktionsforhold under det anarko-syndikalistiske slagord om »fabrikker til arbejderne«, og satte dele

¹⁴ E. Kardelj, Directions of the Development of the Political System of Socialist Selfadministration, Rilindja. Prishina 1978, side 235

af arbejderklassen op mod hinanden. Kollektiviseringen af småproducenterne blev kaldt den »russiske vej« og stod i modsætning til den »amerikanske vej« med dannelse af kapitalistiske landbrug og opmuntring af private bondeøkonomier.

Denne omformning på de økonomiske, politiske og ideologiske områder måtte nødvendigvis afføde en efterfølgende omformning af den statslige organisering, af hærens organisering og af organiseringen af uddannelsesvæsenet og kulturen, og det var, hvad den gjorde. I halvtredserne kundgjorde de deres såkaldte selvstyrende socialisme, som brugtes til at tilsløre den kapitalistiske orden. Denne »særlige socialisme« måtte ifølge dem ikke bygge på den socialistiske stat, men direkte på producenterne. På denne baggrund forkyndte de statens bortvisnen under socialismen og benægtede den grundlæggende marxistisk-leninistiske tese om nødvendigheden af eksistensen af proletariats diktatur under hele overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme.

For at retfærdiggøre deres forræderkurs og kaste folk blå i øjnene, fremstillede titoisterne sig selv som »skabende marxister«, der bare var imod »stalinismen«, men ikke marxismen-lenismen. Således aflagde de atter engang bevis for, at slagordet om »den skabende udvikling af marxismen og kampen mod dogmatismen« er det foretrukne fælles slagord for enhver variant af revisionismen.

Amerikas Forenede Stater, England, det europæiske socialdemokrati, osv., ydede det titoistiske Jugoslavien alsidig politisk, økonomisk og militær bistand og holdt det i live. Bourgeoisiet var ikke imod, at Jugoslavien formelt bibeholdt sit »socialistiske« udseende, men var faktisk interesseret i dette. Denne slags »socialisme« måtte dog være fuldstændig forskellig fra den socialisme, som Lenin og Stalin forestillede sig og opbyggede, og som de jugoslaviske revisionister begyndte at angribe og kalde en »lav form for socialisme«, »statssocialisme«, »bureaukratisk« og »anti-demokratisk«. Den jugoslaviske »socialisme« måtte nødvendigvis være et bastardagtigt kapitalistisk-revisionistisk samfund, men i sit væsen borgerligt-kapitalistisk. Den måtte være en »trojansk hest«, der kunne trænge ind i de andre socialistiske lande og bortlede dem fra socialismens vej og forbinde dem med imperialismen.

Og faktisk blev titoismen inspirationskilde for de revisionistiske opportunistiske elementer i de tidligere socialistiske lande. De jugoslaviske revisionister udførte et omfattende undergravende sabotagearbejde i disse lande. Det er tilstrækkeligt at nævne begivenhederne i Ungarn i 1956, hvor de jugoslaviske titoister spillede en særdeles aktiv rolle for at bane vejen for kontrarevolutionen og drage Ungarn ind i imperialismens lejr.

I sin velkendte tale i Pula i 1956 har Tito selv klart og åbent forklaret den plads, som titoismen indtager i imperialismens overordnede strategi for undergravning af de socialistiske lande indefra. Dengang erklærede han, at den jugo-

slaviske model for socialismen var gyldig ikke blot for Jugoslavien, men også for andre socialistiske lande, der burde følge og anvende den.

Også de titoistiske begreber og teorier om verdensudviklingen og de internationale forhold var i overensstemmelse med den amerikanske imperialismes strategi. De jugoslaviske revisionisters hovedteoretiker Kardelj, trådte i sin tale i Oslo i oktober 1954 åbent op imod revolutionens teori, mens han gjorde reklame for de »nye« løsninger, som kapitalismen skulle have fundet. Han forvanskede statsmonopolkapitalismens væsen, der havde antaget omfattende dimensioner i adskillige kapitalistiske lande efter Anden Verdenskrig, og udråbte den til et socialistisk element, mens han kaldte det klassiske borgerlige demokrati »en regulator af modsigelser i retning af den gradvise styrkelse af de socialistiske elementer«. Han erklærede, at der i dag forekommer »en gradvis udvikling mod socialisme«; og kaldte dette »en historisk kendsgerning« i en række kapitalistiske stater. Disse revisionistiske forestillinger, som i deres væsen er identiske med Browders, blev medtaget i programmet for Jugoslaviens kommunisters forbund og blevet ideologisk og politisk afledningsmiddel mod proletariats og folkenes revolutionære og befrielsesbevægelser.

På dette grundlag udformede de jugoslaviske revisionister deres teorier og praksis med »alliancefrihed«, som understøttede den amerikanske imperialismes strategi for at holde impulsen fra folkenes anti-imperialistiske kamp i den såkaldte tredje verden nede og undergrave deres bestræbelser på at forsvare deres frihed, uafhængighed og suverænitet. Titoisterne gav folkene det råd, at deres længsler kunne opfyldes ved at følge den alliancefri politik, dvs. ved ikke at imødegå imperialismen. Ifølge titoisterne måtte udviklingsvejen for disse lande søges i »aktivt samarbejde«, i »stadig mere omfattende samarbejde«, med imperialisterne og verdens storkapital, i den bistand og de kreditter, de burde tage fra de udviklede kapitalistiske lande.

Hvad angår den kurs, som revisionisterne i Beograd slår til lyd for, så gør den nutidige virkelighed i Jugoslavien det klart som dagen, hvorhen den fører. Samarbejdet med den amerikanske imperialisme, med den sovjetiske socialimperialisme og med de andre store kapitalistiske stater, den store mængde hjælp og kreditter, som det har modtaget fra dem, har gjort Jugoslavien til et land, der på alle måder er afhængig af verdenskapitalen, til et land med en forkrøblet uafhængighed og suverænitet.

Den amerikanske imperialismes strategi og hele det internationale bourgeois kamp mod revolutionen og socialismen modtog yderligere ekstraordinær stor og meget velkommen hjælp med, Hrustjov-revisionismens fremkomst på scenen., Det hrustjovittiske forræderi var det sværeste og farligste slag, som nogensinde har ramt socialismen og folkenes revolutionære befrielsesbevægelse. Det forvandlede det første socialistiske land, det store center for verdensrevolutionen, til et imperialistisk land og arnested for kontrarevolutionen. Dønningerne fra

dette forræderi har i national og international målestok været virkelig tragisk. Ikke alene har folkenes revolutionære befrielsesbevægelser lidt under dets følger, og gør det stadig, men den internationale fred og sikkerhed er blevet bragt i stor fare.

Som ideologisk og politisk strømning er hrustjovismen ikke meget anderledes end den moderne revisionismes andre strømninger. Den er et resultat af det samme indre og ydre pres fra bourgeoisiet, af den samme afvigelse fra marxismen-leninismens principper og af det samme mål, at imødegå revolutionen og socialismen og bevare og styrke det kapitalistiske system.

Den forskel, der findes, har alene at gøre med graden af den fare, den udgør. Hrustjov-revisionismen vedbliver altid at være den farligste, mest djævelske og truende revisionisme. Det har to årsager: for det første fordi den er en kamoufleret revisionisme. Den bibeholder sit socialistiske ydre, og for at bedrage folk, og lokke dem i dens fælde gør den omfattende brug af marxistisk terminologi og, alt efter behovet og lejligheden, tilmed af revolutionære slagord. Ved hjælp af denne demagogi søger den at sprede en tyk tåge så den nutidige kapitalistiske virkelighed i Sovjetunionen ikke ses, og frem for alt så dens ekspansionistiske mål skjules i den hensigt at vildlede de revolutionære befrielsesbevægelser og gøre dem til redskaber for deres politik. For det andet, og det er vigtigere, er Hrustjov-revisionismen blevet den herskende ideologi i en stat, der repræsenterer en stor imperialistisk magt, en ting der giver den mange midler og muligheder for at manøvrere på mange områder og i stor målestok.

Tilfælles med de andre revisionistiske strømninger har hrustjovismen likvideringen af det kommunistiske parti og dets forvandling til en politisk kraft, der går bourgeoisiets ærinde. Også i Sovjetunionen er Lenins og Stalins kommunistiske parti blevet likvideret. Det er rigtigt, at partiet ikke skiftede navn der, som det skete i Jugoslavien, men det blev berøvet sit revolutionære væsen og ånd. Sovjetunionens kommunistiske partis rolle ændrede sig, og dets arbejde for at styrke den marxistiske-leninistiske ideologi blev under forskellige skalkeskjul, gennem tom fraseologi og demagogi, erstattet med forvanskning af den marxistiske-leninistiske teori. Partiets politiske organisation blev, ligesom hæren, politiet og de andre organer for det nye bourgeois diktatur, omdannet til en organisation for undertrykkelse af masserne, for slet ikke at tale om den kendsgerning, at det også blev den ideologiske og politiske bærer af undertrykkelsen og udbytningen. Sovjetunionens kommunistiske parti udartede, svækkedes og blev »hele folkets parti«, hvad der vil sige, at det ikke længere var arbejderklassens fortrosparti, der fører revolutionen fremad og opbygger socialismen, men det nye revisionistiske bourgeois parti, der forårsager socialismens forfald og gennemfører kapitalismens genrejsning.

Browder, Tito, Togliatti, osv. forkyndte deres partiers omdannelse til »foreninger«, »forbund« og »massepartier«, angiveligt for at tilpasse dem til de nye

samfundsmæssige forandringer, der var sket som et resultat af kapitalismens udvikling, arbejderklassens vækst og dens forøgede politiske og ideologiske indflydelse, osv. På samme måde retfærdiggjorde også Hrustjov ændringen i partiets karakter som en påstået tilpasning til den opståede situation i Sovjetunionen, hvor opbygningen af socialismen angiveligt skulle være afsluttet og opbygningen af kommunismen påbegyndt. Ifølge Hrustjov måtte partiets sammensætning, dets struktur, rolle og plads i samfundet og staten ændres i overensstemmelse med denne »nye epoke«.

Da Hrustjov begyndte at forfægte disse teser, var opbygningen af kommunismen i Sovjetunionen ikke alene ikke begyndt, men heller ikke opbygningen af socialismen var afsluttet. Det er rigtigt, at de udbytende klasser var blevet udryddet som klasser, men der var stadig mange rester af dem, som eksisterede fysisk, for ikke at tale om ideologisk. Anden Verdenskrig havde forhindret den vidtstrakte frigørelse af produktionsforholdene, mens produktivkræfterne, der udgør det nødvendige og uomgængelige grundlag for dette, var blevet voldsomt svækket. Den marxistiske-leninistiske ideologi var fremherskende, men det betyder ikke, at de gamle ideologier var blevet fuldstændigt udryddet i massernes bevidsthed. Sovjetunionen havde vundet krigen mod fascismen, men en anden krig, med andre midler og ikke mindre farlig, var begyndt mod det. Imperialismen med den amerikanske imperialisme i spidsen erklærede den »kolde krig« mod kommunismen, og alle verdenskapitalismens forgiftede pile var først og fremmest rettet mod Sovjetunionen. Der blev udøvet stort pres mod den sovjetiske stat og det sovjetiske folk i den hensigt at fremkalde krigsangst blandt dem, mindske deres internationalistiske ånd og modstand mod imperialismen.

Overfor dette ydre og indre pres gav Hrustjov op og kapitulerede. Han begyndte at fremstille situationen i rosenrøde farver for at skjule sine egne pacifistiske illusioner. Hans teser om »opbygningen af kommunismen«, »klassekampens afslutning« og »socialismens endelige sejr« så ud som noget nyt, men var i virkeligheden reaktionære. De var udtryk for fortilelsen af en ny virkelighed, der var blevet skabt af fremkomsten og udviklingen af det nye borgerlige lag og dets fordringer om at oprette dets egen magt i Sovjetunionen.

Den linje og det program, som Hrustjov forelagde på SUKPs 20. kongres udgjorde ikke alene linjen for genrejsning af kapitalismen i Sovjetunionen, men også linjen for undergravning af revolutionen og folkenes underkastelse under imperialismen og arbejderklassens under bourgeoisiet. Hrustjov-folkene forkyndte, at den vigtigste overgangsform til socialismen var den fredelige vej. De tilrådede de kommunistiske partier, at følge klasseforsoningens og samarbejdets politik overfor socialdemokratiet og bourgeoisiets andre politiske kræfter. Den linje hjalp imperialismen og kapitalen med at nå de mål, som de længe havde kæmpet for med alle midler, indbefattet våben og ideologisk vildledning. Den

åbnede brede veje for den borgerlige reformisme og gav kapitalen mulighed for at manøvrere i den svære økonomiske, politiske og militære situation, som var opstået for den efter Anden Verdenskrig. Dette er forklaringen på den store offentlige omtale, som bourgeoisiet gav SUKPs 20. kongres over hele verden, og som kaldte hrustjov "en fredens mand", der "forstår situationen", i modsætning til Stalin, der var for "kommunistisk rettroenhed", "uforenelighed med den kapitalistiske verden", osv..

Med deres prædikener om den fredelige vej til socialismen søgte hrustjoviterne at forhindre verdens kommunister og revolutionære i at forberede og gennemføre revolutionen. De ønskede, at de skulle begrænse deres arbejde til propaganda, debatter og valgmanøvrer, faglige demonstrationer og dagskrav.

Dette var den typiske socialdemokratiske linje, som Lenin havde bekæmpet så heftigt og som Oktoberrevolutionen havde kuldkastet. De hrustjovittiske synspunkter, der var lånt fra Anden Internationales høvdinges arsenal, vakte farlige illusioner og bragte selve revolutionens ide i vanry. De forberedte ikke arbejderklassen og de arbejdende masser på at være årvågne og imødegå bourgeoisiets vold, men rådede dem indtrængende til at forblive underdanige for bourgeoisiets nåde. Dette blev også bevist under hændelserne i Indonesien, Chile, osv., hvor kommunisterne og folkene i disse lande betalte meget dyrt, for de revisionistiske illusioner om den fredelige vej til socialismen.

Til gavn for Imperialismen og bourgeoisiet og til skade for revolutionen var ligeledes SUKPs 20. kongres' anden tese om »fredelig sameksistens« som Hrustjov-folkene søgte at påtvinge hele den kommunistiske bevægelse, idet de tilmed udvidede den til at omfatte forholdene imellem klasser og mellem folkene og deres imperialistiske undertrykkere. Ifølge Hrustjov, der udlagde problemet som »enten fredelig sameksistens eller altødelæggende krig«, var der ikke anden løsning for folkene og verdensproletariatet end at bøje deres rygge og opgive klassekampen, revolutionen og enhver anden handling, som "måtte vække vrede" hos imperialismen og udløse en krig.

I virkeligheden var de hrustjovittiske synspunkter om »fredelig sameksistens«, der var nært forbundet med synspunkterne om »imperialismens forandrede natur«, praktisk talt sammenfaldende med Browders forkyndelser om, at den amerikanske kapitalisme og imperialismen skulle være blevet en fremskridtsvenlig faktor for verdensudviklingen efter krigen. Skønmalingen af den amerikanske imperialismen og det falske billede, der var blevet skabt om den, slækkede folkenes årvågenhed overfor Amerikas Forenede Staters hegemonistiske og ekspansionistiske politik og saboterede folkenes anti-imperialistiske befrielseskamp. Både som ideologi og som praktisk politisk linie pressede Hrustjovs »fredelige sameksistens« kraftigt på for at folkene, og navnlig i de nye stater i Asien, Afrika, Latinamerika, osv., skulle tilintetgøre de »arnesteder, hvorfra krigens flammer måtte bryde ud«, søge tilnærmelse og forsoning med

imperialismen, drage fordel af det »internationale samarbejde« for »fredelig udvikling« af deres økonomi, osv. I sine udtryk vendinger og andre formler var denne linje den samme, som Browder forkyndte om, at under den »fredelige sameksistens« mellem Amerikas Forenede Stater og Sovjetunionen kunne det rige Amerika bidrage til opbygningen og fremskridtet i hele verden. Det var den samme linje, som Tito var talsmand for og anvendte i Jugoslavien, der havde åbnet sine døre for amerikansk bistand, kredit og kapital. Det var det samme ønske, som Mao Zedong og de andre maoistiske ledere havde for at opbygge Kina med amerikansk hjælp, men som de forskellige omstændigheder og begivenheder havde forhindret op til da.

Og Sovjetunionen kan ikke undslippe amerikansk hjælp og hjælp fra andre vestlige lande mere, end titoisterne eller i dag maoisterne kan det. Sovjetunionens og de med det forbundne revisionistiske landes indvoksen i det kapitalistiske verdenssystem, har antaget vældige dimensioner. Disse lande er blevet nogle af de største importører af vestlig kapital. Deres gældsætning, i det mindste den del af den, der er offentliggjort, beløber sig til snesevis af milliarder dollars. På grund af skiftende betingelser, såsom dem, der for tiden forårsages af begivenhederne i Afghanistan, skrues der undertiden ned for denne proces, men den standser aldrig. De to siders kapitalistiske interesser er så store, at de i særlige situationer overskygger deres gnidninger, rivaliseren og sammenstød.

De sovjetiske revisionister brugte ikke blot tesen om »fredelig sameksistens« til at retfærdiggøre deres politik med indrømmelser til og samarbejde med den amerikanske imperialismen. Denne linje tjente dem også og tjener dem stadigvæk som en maske, der skal skjule den sovjetiske socialimperialismes ekspansionistiske politik og svække folkenes årvågenhed og modstand mod de sovjetiske revisionistiske leders imperialistiske planer om hegemoni. Tesen om »fredelig sameksistens« var en opfordring fra de sovjetiske revisionister til de amerikanske imperialister om at opdele verden og styre den i fællesskab.

Den hrustjovittiske revisionistiske linje hjalp imperialismen og reaktionen til at drage fordel af situationen til at rette et alsidigt angreb mod kommunismen. Et særligt bidrag til dette nye angreb mod revolutionen og socialismen var de hrustjovittiske revisionisters angreb og sladder mod Stalin og hans værk.

De hrustjovittiske revisionister indledte deres kampagne mod Stalin for at retfærdiggøre den antimarkxistiske kurs, som de var slået ind på i og udenfor landet. De kunne ikke ophæve proletariatets diktatur, forvandle Sovjetunionen til en borgerlig-kapitalistisk stat og slå handler af med imperialismen uden at benægte Stalins værk. Dette er også grunden til, at kampagnen mod ham blev ført med beskyldninger, der var lånt fra den imperialistiske og trotskistiske propagandas arsenal, der fremstillede Sovjetunionens fortid som en periode med »masserepressalier« og det socialistiske system som »undertrykkelse af demokratiet« og et »diktatur som Ivan den Grusomes« osv..

Men trods al imperialisternes, revisionisternes og de andre fjender af revolutionen, deres sladder og angreb, forbliver Stalins navn og værk udødeligt. Stalin var en stor revolutionær en fremragende teoretiker, der står på linje med Marx, Engels og Lenin.

Livet har bevist rigtigheden af Albaniens Arbejdets Partis analyser og holdninger til Hrustjov-revisionismen og det bekræfter dem hver dag. I Sovjetunionen er socialismen blevet ødelagt og kapitalismen genrejst. Samtidig har den sovjetiske ledelses standpunkter og handlinger på den internationale arena mere og mere blotlagt Sovjetunionens socialimperialistiske karakter og dets reaktionære stormagtsideologi. Hrustjov-revisionismen er således ikke alene blevet en ideologi for genrejsning af kapitalismen og sabotage mod revolutionen og folkenes befrielseskampe, men også en ideologi for socialimperialistisk aggression.

II

EUROKOMMUNISMEN – EN IDEOLOGI FOR UNDERKASTELSE UNDER BOURGEOISIET OG IMPERIALISMEN

Som vi nævnte ovenfor, dukkede den moderne revisionisme frem i en periode, hvor kapitalismens almene krise skærpedes. Den blev bourgeoisiets og imperialismens forbundsfælle og sluttede op om deres bestræbelser for at inddæmme og bortlede den store flodbølge af proletariske revolutioner, nationale befrielseskampe og folkelige anti-imperialistiske demokratiske bevægelser. Som sådan måtte den ny revisionisme nødvendigvis antage forskellige former og udseender og anvende metoder og en taktik, der var tilpasset kapitalens behov i de enkelte lande. Den opnåede sin største udvikling og udbredelse efter Hrustjov-revisionismens fremkomst på scenen.

Det forræderi, der fandt sted i Sovjetunionen, var en umådelig hjælp til bourgeoisiet og imperialismen på et for dem yderst vanskeligt tidspunkt. Det bød storkapitalens muligheder for at angribe den marxistisk-leninistiske teori og den socialistiske revolutions praksis, skabe tvivl om proletariatets revolutionære strategi og forvolde ideologisk og politisk forfald i de kommunistiske og arbejderpartierne. Frem for alt blev de kommunistiske og arbejderpartierne i Vesteuropa, som fulgte Titos og Hrustjovs forræderiske linje, alvorligt rystet ideologisk. I disse partier var jorden længe blevet gødet for, at de skulle tilslutte sig og videreudvikle Hrustjov-revisionismens ideer og praksis. Deres forskellige grader af og former for organisatorisk og ideologisk udartning var begyndt tidligere. Forlorne revolutionære teorier og pseudo revolutionære praksis var længe blevet anvendt i deres rækker.

Starten på den moderne revisionisme i Vesteuropas kommunistiske partier

Under Anden Verdenskrig fremkom der i Europa mange positive faktorer, der gjorde den anti-fascistiske krigs forvandling til en dybtgående folkelig revolution både mulig og nødvendig. Fascismen havde ikke blot ophævet de besatte

landes nationale uafhængighed, men også alle demokratiske rettigheder og havde tilmed lagt selve det borgerlige demokrati i graven. Derfor måtte krigen mod fascismen ikke bare være en krig for forsvar og udvikling af demokratiet. Hvad angår de kommunistiske partier, så måtte opnåelsen af disse to mål forbindes med kampen for socialismen.

I de central- og sydøst-europæiske lande forstod de kommunistiske partier at sammen knytte krigens opgaver for uafhængighed og demokrati med kampen for socialismen. De udarbejdede og anvendte en politik, der førte til oprettelse af de nye folkedemokratiske regimer. Vesteuropas kommunistiske partier viste sig imidlertid ikke i stand til at udnytte den gunstige situation, der var opstået gennem krigen og sejren over fascismen. Dette viste, at de ikke ordentligt havde forstået og ikke havde anvendt retningslinjerne fra Kommunistisk Internationales 7. kongres.*¹⁵ Denne kongres gav anvisninger om, at der i løbet af modstanden og kampen mod fascismen under visse betingelser ville opstå muligheder for at danne enhedsfronts-regeringer, der ville være helt forskellige fra de socialdemokratiske regeringer. De skulle bidrage til overgang fra kampen mod fascismen til et nyt stadium med kamp for demokrati og socialisme. I Frankrig og Italien førte krigen mod fascismen imidlertid ikke til dannelse af regeringer af den type, som Komintern ønskede. Efter krigen kom der regeringer af borgerlig type til magten i disse lande. Kommunisternes deltagelse i dem ændrede ikke deres karakter. Selv Frankrigs Kommunistiske Parti, som frem til slutningen af Anden Verdenskrig i almindelighed havde en korrekt linje, var ude af stand til at overvinde og rette sine fejl, svagheder og afvigelser i visse spørgsmål, der stammede fra manglen på realistiske analyser af de indre og ydre situationer.

Frankrigs Kommunistiske Parti spillede en førsterangs rolle ved dannelsen af folkefronten i Frankrig. Det lancerede parolen om folkefronten på sin kongres i Nantes i 1935. Det var en parole, der hurtigt vandt genhør blandt de brede franske folkemasser. Komintern påskønnede i høj grad Frankrigs Kommunistiske Partis bestræbelser og arbejde for at danne folkefronten. Det må dog siges, at partiet ikke vidste hvordan, eller var ude af stand til at drage fordel af situationen og udnytte den til gavn for arbejderklassen.

Det kommunistiske parti talte åbent om den fare, der truede Frankrig fra den ydre og indre fascisme. Det fordømte denne fare og gik i gaderne i demonstrationer, men det forventede foranstaltninger mod fascismen og alt andet fra de »legale« regeringer, fra de borgerlige regeringer, der var dannet ved kombinationer i det borgerlige parlament. Det var tydeligt på den tid, da folkefronten blev dannet. Dannelsen af folkefronten var en succes for Frankrigs Kommunistiske Parti, fordi den i den tids udviklede situation spærrede vejen for indsættelsen af

¹⁵ Kongressen den 25.juli til den 21.august 1935

en fascistisk regering i Frankrig. Skønt Blum-regeringen tog visse skridt til gavn for arbejderklassen, krænkede og forrådede den folkefrontens program i sin indenrigs- og udenrigspolitik. Det kommunistiske parti, der ikke deltog i folkefrontsregeringen, var ude af stand til at standse denne proces. Massekampene, strejkerne, demonstrationerne og aktionerne blev afløst af de ugentlige møder, som Leon Blum holdt i sit hjem med Thorez og Duclos.

Folkefronts-regeringens leder var socialist, og socialister udgjorde en stor del af regeringen, men regeringsapparatet på centralt og grundplan forblev, hvad det var. Hæren forblev »**la grande muette**«.*¹⁶ Den blev som under alle tidligere regeringer kommanderet af den reaktionære officerskaste, der var trænet på borgerlige militærskoler til at undertrykke det franske folk og besætte kolonierne, men ikke til at bekæmpe fascismen og reaktionen.

Frankrigs Kommunistiske Parti førte ikke sine aktioner igennem til enden; det var ikke organiseret til virkelig kamp mod fascismen og reaktionen. Den propaganda og agitation, de demonstrationer og strejker, som det anførte var ikke på linje med overtagelsen af magten fra bourgeoisiets hænder. Uanset den kendsgerning, at marxismen-leninismens grundlæggende principper ikke blev fornægtet, antog partiets aktivitet og kamp uforvarende og ubevidst karakter af kamp for reformer, for økonomiske krav på fagforeningsplan. Naturligvis spiller fagforeningerne en revolutionær rolle, når de er under korrekt ledelse, og der opstår en revolutionær situation i dem. ellers forvandles fagbevægelsen til en rutine, der bixses sammen af de faglige ledere gennem standpunkter, som undertiden er rigtige, undertiden afvigende, undertiden liberale, undertiden opportunistiske, men som til syvende og sidst ender i frugtesløse samtaler og kompromiser med arbejdsgiverne.

Da krigen brød ud i Spanien, ydede Frankrigs Kommunistiske Parti aktiv bistand til Spaniens Kommunistiske Parti og det spanske folk med agitation, propaganda og materiel hjælp. Det opfordrede frivillige til at tage til Spanien, en opfordring som tusinder af partimedlemmer og andre franske antifascister fulgte, og tre tusind af dem faldt som martyrer på spansk jord. Partiets øverste ledere tog enten direkte del i krigen eller drog til Spanien ved forskellige lejligheder. De fleste af de frivillige, som tog afsted fra mange lande for at slutte sig til de Internationale Brigader i Spanien, drog gennem Frankrig. Det var Frankrigs Kommunistiske Parti, som organiserede deres gennemrejse.

Under den spanske krig vandt Frankrigs kommunister og arbejderklasse nye kamperfaringer, som blev lagt til det franske proletariats gamle tradition for revolutionære kampe. Dette udgjorde en stor skat, en revolutionær erfaring vundet i organiserede frontale klasseslag mod den blodige Franco-fascisme, de

¹⁶ Fransk - den store døvstumme, her i betydningen, at hæren ikke forventedes at blande sig i politik.

italienske fascister og tyske nazister, såvel som mod den franske og verdensreaktionen. Denne revolutionære skat skulle have tjent partiet i de kritiske øjeblikke under Anden Verdenskrig og besættelsen af Frankrig, men i virkeligheden blev den ikke udnyttet.

Frankrigs Kommunistiske Parti afslørede München-politikken hvormed Daldier'erne og Bonnet'erne gjorde indrømmelser til Hitler og solgte ud af det tjekkoslovakiske folks interesser med den hensigt at vende Hitlers krigsmaskine mod Sovjetunionen. Det forsvarede urokkeligt den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt og modtog bourgeoisiets bagvaskelse og forfølgelser. Det kaldte til modstand og rejste sig dristigt i kamp mod den tyske besættelsesmagt og kollaboratørerne i Vichy. Denne kamp, som begyndte med aktioner, strejker, demonstrationer og sabotage, blev stadig udvidet. FTP*¹⁷, som blev skabt af det kommunistiske parti, var den eneste formation, der bekæmpede besættelsesmagten, mens det gaullistiske réseaux, som navnet viser, ikke var andet end et netværk for Secret Service til at indsamle nyttige militære oplysninger til de allierede. Mens gaullisterne slog til lyd for at afvente en landgang, inden man gik i aktion, kæmpede det kommunistiske parti heltmodigt for landets befrielse.

I befrielseskrigen organiserede og udviklede Frankrigs Kommunistiske Parti modstanden mod besættelsesmagten og forsøgte og opnåede visse ting i forbindelse med den anti-fascistiske front. Men, som hændelserne viste, havde det ikke overvejet og planlagt magtovertagelsen, eller hvis det havde planlagt den, droppede det ideen.

Dette bekræftes ved den kendsgerning, at partiet under krigen skabte mange nationale befrielseskomiteer, men det viede dem ikke nogen som helst opmærksomhed og tog ikke skridt til at sikre, at disse komiteer stadfæstede sig som kernen i den ny statsmagt. Fra begyndelsen til enden forblev partisanformationerne små og uden organisatoriske bånd til hinanden. Partiet rejste på intet tidspunkt spørgsmålet om dannelse af store formationer eller en virkelig national befrielseshær.

Frankrigs Kommunistiske Parti gennemførte den antifascistiske befrielseskrig, som det selv anførte, men det omdannede ikke denne krig til hele folkets revolutionære krig. - Desuden anså det det for mere passende og »revolutionært« at bede De Gaulle om tilladelse til at sende en af dets repræsentanter til hans »Frie Franske Komite«. Alt dette betød: »Hr. De Gaulle, vær venlig også at acceptere mig i deres komite«. Det betød: »Hr. De Gaulle, Frankrigs Kommunistiske Parti og partisanstyrkerne træder under Deres og den »Frie Franske Komites« kommando«. Det betød: »Hr. De Gaulle, vi kommunister har ingen hensigter om at lave revolution eller overtage magten, vi ønsker blot, at det gamle partispil, det »demokratiske« spil bliver spillet i Frankrig i fremtiden og

¹⁷ Frances Tireurs et Partisans – franske partisaner under ledelse af FKP

at også vi på grundlag af stemmeafgivningen deltager i den fremtidige regering.«

Mens de franske kommunister handlede på denne måde, forberedte og organiserede bourgeoisiet sine styrker for at overtage magten, som det ville tilrane sig, når de engelsk-amerikanske allierede gjorde landgang. Den Nationale Komite, som var dannet og anført af De Gaulles gruppe i London, og som i Algeriet var blevet omdannet til en regering, ville være den bedst egnede kraft til at tage magten. Det ville den naturligvis gøre sammen med de indre kræfter, som bourgeoisiet havde forberedt og mobiliseret, og sammen med den gamle hær, der blev kommanderet af generaler, som efter at have tjent Petain havde stillet sig i De Gaulles tjeneste, da det blev klart, at det tyske skib var ved at synke.

Dette var en faretruende situation, som Frankrigs Kommunistiske Parti ikke overskuede og vurderede korrekt, eller som det ikke analyserede i dybden. Det var bange for forviklinger med de allieredes styrker, som gjorde landgang. Det var bange for De Gaulle og kræfterne omkring ham. Med andre ord var det bange for borgerkrig og navnlig for krig mod englænderne og amerikanerne.

Det kommunistiske parti glemte de heltmodige kommunarders eksempel, som omringet af Bismarcks tyske hære rejste sig i opstand mod Versaillesen, »stormede himlen«, som Marx sagde, og skabte Pariserkommunen. Teoretikere kan forsøge at retfærdiggøre denne skæbnesvangre fejltagelse, som Frankrigs Kommunistiske Parti begik under Anden Verdenskrig, ved at sige: »Man må tage kræfternes styrke i betragtning«. Selvfølgelig må kræfternes styrke tages i betragtning. Men eftersom kommunarderne uden et parti, uden organisation, uden forbindelser med bønderne og resten af Frankrig og omringet af de udenlandske besættelseshære, iværksatte deres angreb og overtog magten, kunne den franske arbejderklasse med dens parti i spidsen, hærdet i kamp, vejledt af marxismen-leninismen og med en så stor og stærk forbundsfælle som Sovjetunionen i sin kamp, i spidsen for de arbejdende masser og de ægte patrioter have udrettet kommunardernes udødelige bedrift med hundrede gange større succes.

Ledelsen for det kommunistiske parti viste sig i almindelighed svag og tøven, når den med mod og visdom skulle opfylde de ønsker og længsler, som de franske kommunister og det franske proletariat, der beslutsomt og heltmodigt bekæmpede Hitlers besættelsesmagt, havde. Den fulgte ikke den marxistisk-leninistiske vej, den revolutionære kamps vej. Den trådte ikke i kommunardernes fodspor.

Den anti-fascistiske krig i Italien havde sine egne særpræg og træk, men de mål, som ledelsen for Italiens Kommunistiske Parti havde sat sig, dens vaklen og indrømmelser er de samme som Frankrigs Kommunistiske Partis.

Ved udbruddet af Anden Verdenskrig befandt de fleste ledende kadre i Italiens Kommunistiske Parti sig i Frankrig. De faldt næsten alle i politiets hænder.

Blandt dem var partiets generalsekretær, Palmiro Togliatti, der, så snart han blev løsladt fra fængslet i marts 1941, tog til Sovjetunionen.

Skønt Italiens Kommunistiske Parti indtog en korrekt holdning til den aggressive krig, som de fascistiske magter iværksatte og fordømte den som en imperialistisk røver krig, forblev dets aktivitet begrænset. Alle partiets bestræbelser centreredes omkring dannelsen af en koalition af anti-fascistiske eksilpartier og udsendelsen af en række appeller, resolutioner og propagandaskrifter.

Fra og med midten af 1942 begyndte partiet at udvikle sin virksomhed inden for landet. I marts 1943 lykkedes det at organisere en række magtfulde strejker i forskellige områder, der var et bevis på den voksende anti-fascistiske folkebevægelse. Disse strejker fremskyndede den udvikling, der førte til Mussolinis fald.

Frygten for revolutionen havde fået det italienske bourgeoisie og symbolet på dets herredømme, kongen, til at kalde Mussolini til magten i 1922. Den samme frygt fik bourgeoisie og kongen til at fjerne Mussolini fra magten i juli 1943.

Omstyrtelsen af Mussolini blev udført af den herskende kaste ved hjælp af et statskup. Magtovertagelsen var kongens, Badoglio's og de andre ledende fascistiske skikkelsers værk. De indså uundgåeligheden af Italiens nederlag Og håbede, at de ved at gøre dette kunne foregribe faren for, at arbejderklassen og det italienske folk rejste sig i kamp og revolution, hvad der ikke blot ville vælte fascismen og monarkiet, men også bringe bourgeoisie's herredømme som klasse i fare.

Det italienske folks modstandsbevægelse mod fascismen antog ikke mindst efter Italiens kapitulation et stort omfang. I Norditalien, der stadig var besat af tyskerne, blev befrielseskrigen, der omfattede de brede masser af antifascistiske arbejdere, bønder, intellektuelle og andre, organiseret på initiativ af partiet. Der dannedes store regulære partisanformationer, hvoraf det overvældende flertal var under partiets ledelse.

Ligeledes på initiativ af det kommunistiske parti dannedes der i Norditalien ved siden af partisanenhederne og partisanafdelingerne også nationale befrielseskomiteer. Partiet kæmpede for at gøre disse komiteer til nye organer for den demokratiske magt, men faktisk forblev de koalitioner af forskellige partier. Dette tillod dem ikke at blive omdannet til sande organer for folkemagten.

Mens partiets kamp i Norditalien i almindelighed udviklede sig ad den rette vej og ikke bare kunne have ført til landets befrielse, men også til oprettelse af folkemagten, så rejste partiet ikke spørgsmålet om magtovertagelsen i syden og på nationalt plan. Det tilstræbte blot dannelsen af en stærk regering med autoritet og kæmpede ikke for at omstyrte monarkiet og Badoglio. På et tidspunkt, hvor der fandtes gunstige betingelser i landet for at gennemføre revolutionen, var det kommunistiske partis program minimalt. Partiet var for en parlamenta-

risk løsning indenfor rammerne af den borgerlige samfundsordens love. Dets maksimale krav var deltagelse i regeringen med to eller tre ministre.

På denne måde involverede Italiens Kommunistiske Parti sig i borgerlige politiske kombinationer og gjorde den ene principløse indrømmelse efter den anden. På tærskelen til landets befrielse havde det stor politisk og militær styrke, som det ikke forstod at bruge, eller som det ikke ønskede at bruge, og det afvæbnede sig frivilligt til bourgeoisie. Det forlod den revolutionære vej og slog ind på den parlamentariske vej, hvad der gradvist forvandlede dette parti fra et revolutionært parti til et borgerligt arbejderparti, der kæmper for sociale reformer.

Hvad angår Spanien må det siges, at retningslinjerne fra Kommunistisk Internationales 7. kongres havde større resultater end i Frankrig og Italien. Deres virkning var navnlig tydelig under borgerkrigen. I starten tog kommunisterne ikke del i folkefronts-regeringen, men gav den sin støtte. Ikke desto mindre kritiserede det kommunistiske parti regeringen for dens ubeslutsomme holdning Og forlangte, at den tog forholdsregler mod den fascistiske fare og mod den virksomhed, som fascisternes og især officerskassen, der udgjorde den umiddelbare fare dengang, udfoldede.

Den 17. juli 1936 indledte de fascistiske generaler deres »pronuncia miento«. Fascisternes sammensværgelse var godt koordineret. De havde handlet lige for næsen af den venstreorienterede regering og de myndigheder, som regeringen, der var fremkommet ved folkefronts-koalitionen, havde etableret. Alle de antifascistiske kræfter sluttede op mod denne fare. I november dannedes Largo Caballero-regeringen med deltagelse af de to kommunistiske ministre. Således grundlagdes der en fælles front for selv med våben at forsvare Republikken. Regeringen gav baskerne selvstyre, konfiskerede fascisternes jord til fordel for de fattige bønder og nationaliserede al deres ejendom.

Lige fra starten kaldte det kommunistiske parti arbejderklassen og folket til modstand. Det kommunistiske parti stillede sig dog ikke tilfreds med appeller, men gik i aktion. Partiets medlemmer gik ind i kaserne og forklarede soldaterne situationen og fortalte dem, hvad fascisternes var og hvilken trussel, de udgjorde for arbejderne, bønderne og folket. I Spaniens hovedstad, Madrid slog det fascistiske kup fejl.

I andre byer angreb og lammede folket og frem for alt arbejderklassen de militære enheder, der havde rejst sig mod Republikken. I Asturien rasede minearbejdernes kamp mod de fascistiske tropper i en måned, og denne provins forblev på folkets hænder. Fascisterne kunne ikke komme igennem der. Det samme skete i Basker-landet og mange andre dele af Spanien.

I de første dage af august virkede det, som om de fascistiske generaler var på vej ud og deres nederlag ville have været fuldstændigt, hvis ikke det fascistiske Italiens og det nazistiske Tysklands hære var kommet dem til umiddelbar und-

sætning sammen med tropper, der var rekrutteret i Spansk Marokko, og tropper fra det fascistiske Portugal.

I et land, hvor hæren var anført af den gamle kaste af reaktionære royalister og fascistiske officerer, kunne landets skæbne ikke overlades til hæren, hvoraf en stor del fulgte de fascistiske generaler, mens resten begyndte at falde fra. Derfor opfordrede det kommunistiske parti til at danne en ny hær, en folkets hær. Kommunisterne gik i gang med at skabe denne hær og indenfor kort tid lykkedes det at oprette det Femte Regiment. På grundlag af dette regiment, der opnåede stor berømmelse under den spanske krig, opbyggedes den spanske Republiks folkehær.

Det kommunistiske partis beslutsomme holdning til det fascistiske angreb, det dristige eksempel, det satte ved at stille sig i spidsen for masserne for at forhindre fascismens fremmarch, det eksempel, som dets medlemmer fremviste, af hvilke 60 procent tog til krigens forskellige kampfronter, øgede i høj grad partiets anseelse og prestige blandt folkemasserne.

Et parti vokser, vinder anseelse og bliver leder af masserne, når det har en klar linje og kaster sig ind i kampen for at gennemføre den. Under borgerkrigen blev Spaniens Kommunistiske Parti et sådant parti. Fra begyndelsen af den fascistiske opstand i juli 1936 til slutningen af dette år tredoblede det kommunistiske parti sit medlemsantal. Og til trods for den kendsgerning, at folk i de dage ikke gik ind i partiet for at give deres stemmer ved valgene, men for at give deres liv, har intet andet parti, hvad enten det drejer sig om Carrillos såkaldte kommunistiske parti eller de andre revisionistiske partier, der åbner alle dørene for enhver, der ønsker at slutte sig til dem, arbejdere eller bourgeoisier, med religiøse eller andre anskuelse, været i stand til at fremvise en sådan vækst i sin indflydelse og autoritet, som Spaniens Kommunistiske Parti opnåede i løbet af borgerkrigen.

Den spanske krig sluttede i begyndelsen af 1939 med udvidelsen af Francos herredømme til hele landet. I den krig sparede Spaniens Kommunistiske Parti ikke sine anstrengelser eller kræfter for at slå fascismen. Når fascismen sejrede, skyldes det udover forskellige indre faktorer, frem for alt det tyske og italienske fascismes indgriben, samt den kapitulationistiske »ikke-interventions«-politik, som vestmagterne fulgte overfor de fascistiske aggressorer.

Mange medlemmer af Spaniens Kommunistiske Parti gav deres liv under borgerkrigen. Andre faldt som ofre for den frankistiske terror. Tusinder og atter tusinder blev kastet i fængsel, hvor de vansmægtede i årevis eller døde. Den terror, som rådede i Spanien efter fascisternes sejr, var ekstrem grusom.

De spanske demokrater, som det lykkedes at undgå arrest og internering, deltog i den franske modstandsbevægelse og kæmpede helt modigt, mens de spanske demokrater, der tog til Sovjetunionen, trådte ind i den røde hær, hvor mange af dem gav deres liv i kamp mod fascismen.

Selv under yderst vanskelige betingelser fortsatte kommunisterne guerrillakrigen og organiseringen af modstanden i Spanien. Hovedparten af dem faldt i det frankistiske politis hænder og dømtes til døden.

Franco rettede et hårdt slag mod arbejderklassens og de spanske folkemassers fortrop og dette fik negative følger for det kommunistiske parti. Spaniens Kommunistiske Parti mistede sine sundeste, ideologisk bedst skolede, mest beslutsomme og modige elementer i den væbnede kamp og under den fascistiske terror, og partiet kom under negativ og ødelæggende indflydelse fra kujonagtige, småborgerlige og intellektuelle elementer, som Carrillo og kompagni, der blev dominerende. De omformede gradvist Spaniens Kommunistiske Parti til et opportunistisk og revisionistisk parti.

Enhed med Hrustjov-revisionisterne i kampen mod marxismen-leninismen og revolutionen

De økonomiske og politiske betingelser, som opstod i Vesteuropa efter Anden Verdenskrig, var endnu mere fordelagtige for befæstelsen og spredningen af de fejlagtige opportunistiske synspunkter, som forud havde eksisteret i ledelserne for de kommunistiske partier i Frankrig, Italien og Spanien, og tilskyndede dem til yderligere indrømmelser og kompromiser med bourgeoisiet.

Disse faktorer var bl.a. ophævelsen af fascistiske love og andre restriktioner og tvangsforanstaltninger, som det europæiske bourgeoisie havde indført umiddelbart efter Oktoberrevolutionens sejr og som det havde opretholdt frem til krigsudbruddet med det mål at begrænse opsvinget i arbejderklassens revolutionære handlekraft, hindre dens politiske organisering og afværge udbredelsen af den marxistiske ideologi.

Genindførelsen af det borgerlige demokrati i mere eller mindre omfattende målestok ved at legalisere alle politiske partier undtagen de fascistiske; tilladelsen til at de uhindret kunne deltage i landets politiske og ideologiske liv; disse partiers muligheder for aktiv deltagelse i valgkampagnerne, der nu blev afholdt på baggrund af mindre restriktive love, for hvis indførelse kommunisterne og andre progressive kræfter havde ført en lang kamp; alt dette skabte mange reformistiske illusioner blandt ledelserne for de kommunistiske partier. Det synspunkt begyndte at vinde frem blandt dem, at fascismen nu var færdig en gang for alle, og at bourgeoisiet ikke længere var i stand til at begrænse arbejdernes demokratiske rettigheder, men tværtimod ville være tvunget til at tillade, at de videreudvikledes. De begyndte at tro, at kommunisterne, som kom ud af krigen som nationens mest indflydelsesrige og magtfulde politiske, organiserende og mobiliserende kraft, ville tvinge bourgeoisiet til at fortsætte ad det udvidede demokratis vej og give det arbejdende folk endnu større mulighed for at deltage

i ledelsen af landet, og at de ville få mulighed for at tage magten fredeligt og så gå over til socialistiske omformninger af samfundet. Disse ledelser betragtede ikke to eller tre kommunistiske ministres medvirken i efterkrigstidens regeringer i Frankrig og Italien som den maksimale formelle indrømmelse, som bourgeoisiet ville give, men som begyndelsen af en proces, der gradvist ville føre til skabelsen af et kabinet, der helt bestod af kommunister.

Økonomiens udvikling i Vesten efter krigen havde også stor betydning for spredningen af opportunistiske og revisionistiske ideer i de kommunistiske partier. Det er rigtigt, at Vesteuropa var hærget af krigen, men dets genrejsning foregik forholdsvis hurtigt. Den amerikanske kapital, som strømmede ind over Europa gennem »Marshall-planen«, gjorde det muligt at genopbygge industri-anlæggene, fabrikkerne, transportvæsenet og landbruget, så produktionen hurtigt øgedes. Denne udvikling åbnede op for mange jobs og opsugede i en lang periode ikke blot al ledig arbejdskraft, men skabte tilmed en vis mangel på arbejde.

Denne situation, som bragte bourgeoisiet store superprofitter, gjorde det muligt for det at lide lidt på tegnebogen og til en vis grad mildne arbejdskonflikterne. På det sociale område indenfor felter som sygesikring, sundhedsvæsen, uddannelse, arbejdslovgivning osv. tog bourgeoisiet nogle skridt, som arbejderklassen havde kæmpet hårdt for. Den tydelige forbedring af det arbejdende folks levestandard i sammenligning med tiden under krigen og endda før krigen, den hurtige produktionstilvækst, der var en følge af industriens og landbrugets genopbygning og af begyndelsen på den tekniske og videnskabelige revolution, den fulde beskæftigelse af arbejdsstyrken, banede altså sammen vej blandt uskoledede opportunistiske elementer for opløstringen af synspunkter om kapitalismens udvikling uden klassekonflikter, om dens evne til at undgå kriser, afskaffe arbejdsløsheds-fænomenet osv. Marxismen-leninismens vigtige lære om, at perioder med fredelig udvikling af kapitalismen bliver kilde til spredning af opportunisten, blev atter bekræftet. Det nye arbejderaristokratiske lag, der voksede betragteligt i denne periode, begyndte at øve en endnu mere negativ indflydelse i partiernes rækker og indenfor deres ledelser ved at introducere reformistiske og opportunistiske synspunkter og ideer.

Under presset fra disse forhold blev de kommunistiske partiers programmer i stadig højere grad reduceret til demokratiske og reformistiske minimumsprogrammer, mens revolutionens og socialismens ide blev stadig fjernere. Den overordnede strategi for den revolutionære omformning af samfundet måtte vige for den mindre vigtige strategi om dagligdags problemer, der blev tillagt absolut værdi og gjort til den politiske og ideologiske generallinje.

På denne måde begyndte Italiens, Frankrigs, Storbritanniens og derefter Spaniens Kommunistiske Parti efter Anden Verdenskrig gradvist at afvige fra marxismen-leninismen, indføre revisionistiske synspunkter og teser og slå ind på

reformismens kurs. Da Hrustjov-revisionismen dukkede frem på scenen, var jorden gødet for, at de kunne slutte sig til den og fast forene sig med den i kampen mod marxismen-leninismen. Udover bourgeoisiets og socialdemokratiets pres indenfor deres respektive lande øvede også beslutningerne på SUKPs 20. kongres stor indflydelse på disse partier, for at de skulle gå helt over på anti-marxistiske og socialdemokratiske positioner.

De første, der sluttede op om linien på SUKPs 20. kongres, var de italienske revisionister, som umiddelbart efter denne kongres højlydt proklamerede den såkaldte italienske vej til socialismen. Så snart fascismen var omstyrtet, var Italiens Kommunistiske Parti kommet frem med en opportunistisk politisk og organisatorisk platform. Da Palmiro Togliatti i marts 1944 gik i land i Napoli efter sin hjemkomst fra Sovjetunionen, påtvang han sit parti en klassesamarbejdslinje med bourgeoisiet og dets partier. I det plenum i partiets nationalråd, som blev afholdt dengang, erklærede Togliatti: »På grund af internationale og nationale betingelser fremsætter vi ikke magtovertagelsen som målet for vor kamp. Vi ønsker blot at ødelægge fascismen fuldstændigt og skabet et 'sandt progressivt, anti-fascistisk, demokrati'. PCI 'må anskue ethvert problem fra nationens, den italienske stats synsvinkel.«¹⁸

I Napoli fremsatte Togliatti for første gang ideen og faktisk platformen for, hvad han kaldte et »nyt masseparti«, som adskiller sig fra det kommunistiske parti af den leninistiske type ved sin klassesammensætning, ideologi og organisatoriske form. Det var naturligt, at Togliatti for den principløse alliancepolitik og den reformpolitik, han ønskede, behøvede et bredt ubegrænset parti, som enhver kunne melde sig ind i eller forlade, når som helst han ønskede. Mange år senere skreven af Togliattis medarbejdere: »Hans forestilling om et masseparti, der har sine rødder i folket, antager sin egentlige værdi, når vi forbinder det tæt med den nationale bestanddel af kommunisternes kamp. Deres mål er faktisk at opnå dybtgående forandringer i samfundet ... ved hjælp af reformer.«¹⁹

Med landets befrielse håbede Italiens arbejderklasse på vidtrækkende social retfærdighed og forventede, at tingene ville ændre sig og at det endelig fik noget at skulle have sagt. Men det skete ikke. Og dette skyldes de forskellige borgerlige partiers, indbefattet det kommunistiske partis organisering og ledelse af landets liv. For at bedrage masserne og give dem indtryk af, at deres stemme hørtes i regeringen af landet, ordnede de det politiske liv med flertals- og mindretalspartier, med regeringspartier og oppositionspartier, med alle de parlamentariske spil og kneb, med al deres løgn og svindel.

¹⁸ P. Spriano, *Storia del Partito Comunista Italiano*, s. 308

¹⁹ G. Ceretti, *A l'ombre des deus* T, Paris 1973, side 52

Først modtog Italiens Kommunistiske Parti to betydningsløse porteføljer, som storbourgeoisiet lod det få indenfor rammerne af det »demokratiske« spil. Målet var at styrke bourgeoisiets stilling, genopbygge dets hær, politiet og hele undertrykkelsesapparatet og bruge kommunisternes tilstedeværelse i regeringen til at kvæle og lamme ethvert tilløb til, at arbejderklassen og det italienske folk skulle gøre op med dem, som udbyttede dem, undertrykte dem, og sendte dem ud for at berøve andre folkeslag friheden og efterlade deres sønners knogler i Abessinien, Spanien, Albanien og Sovjetunionen. Da bourgeoisiet så i maj 1947 ikke længere ønskede de kommunistiske ministre, smed det dem ud af regeringen. Den mulige fare for et angreb fra arbejderne var blevet afværget. Arbejderklassen var blevet »stillet op på linje« og indlemmet i de forskellige fagforeninger efter parti farve, og så begyndte kampen om stemmer, den parlamentariske kamp.

Efter Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres forkyndte Togliatti og Italiens Kommunistiske Parti offentligt deres gamle revisionistiske standpunkter. De billigede ikke blot ethvert tegn på liberalisme, som korn fra Moskva, men de styrtede også så hurtigt fremad, at de bragte Hrustjov-revisionisterne i forlegenhed. Således begyndte Italiens Kommunistiske Parti at volde Hrustjov-revisionisterne bekymringer.

Togliattis tilhængere godkendte den revisionistiske »afstaliniserings«kurs og bifaldt hrustjoviternes tilsværtning af Stalin. De bifaldt den hrustjovitisk kurs for ødelæggelse af den sovjetiske stats socialistiske grundlag og gik ind for de revisionistiske reformer og åbningspolitikken overfor de kapitalistiske stater, i særdeleshed Amerikas Forenede Stater. Som revisionister var Togliatti og hans tilhængere helt enige i Hrustjovs fredelige sameksistens og tilnærmelse til imperialismen. Det var deres gamle drøm om samarbejde med bourgeoisiet på nationalt og internationalt plan.

På den kurs, som det hrustjovitiske revisionistiske parti var slået ind, behøvede det enhed og venskab med Italiens Kommunistiske Parti, det behøvede især støtte fra de to vestlige revisionistiske partier i Frankrig og Italien, som var to store partier med en vis international, autoritet. Det var grunden til de »æresbevisninger«, som hrustjoviterne gav disse to partier, og sammen med »æresbevisningerne«, som ikke var til at tage fejl af, gik store tilskud under bordet.

Ligesom hrustjoviterne havde travlt med at forvandle Sovjetunionen til et kapitalistisk land, havde Togliatti og kompagni travlt med at integrere sig i den kapitalistiske italienske samfundsorden. I den beretning, som Palmiro Togliatti aflagde for Italiens Kommunistiske Partis centralkomite i juni 1956 under den prangende titel »Den italienske vej til socialismen«, udslyngede han en række så påfaldende anti-kommunistiske teser, at Hrustjov var nødt til at bede ham begrænse sig Og lade være med at brænde sine broer så forhastet.

På den tid fremlagde Togliatti spørgsmålet om socialismens indvoksen i kapitalismen, samt den tese, der benægtede det kommunistiske partis rolle som den eneste og uomgængelige leder af proletariatets kamp for socialismen. Han sagde, at impulsen til socialisme kunne komme selv der, hvor der ikke var noget kommunistisk parti. Disse teser var identiske med de Jugoslaviske revisionisters.

Det er ikke tilfældigt, at de italienske revisionister viste sig at være glødende tilhængere af rehabiliteringen af de jugoslaviske revisionister. Togliatti tog personligt til Jugoslavien for at ligge på knæ for Tito og hjælpe til med at gøre ham »acceptabel« i den internationale kommunistiske bevægelse.

Italiens Kommunistiske Parti og Togliatti talte rent ud imod, at Moskva var »den internationale kommunismes eneste center«. De prædikede »polycentrisme« hvis mål var skabelse af en ny revisionistisk blok med Italiens Kommunistiske Parti i spidsen, som ved at imødegå den sovjetiske revisionistiske blok skulle hæve Italiens Kommunistiske Partis anseelse i det italienske og verdensbourgeoisiets øjne. Togliatti mente, at han på denne måde ville vinde den italienske monopolkapitals tillid og blive indbudt til at deltage i dens dans. Hrustjov så faren for at de revisionistiske partier - såvel i Warszawapagt-landene som udenfor - skulle løsrive sig fra Moskvas formynderskab og forsøgte derfor at bevare »enheden«. Togliattis "polycentrisme" og Hrustjovs »enhed« var dog modstridende og uvirkelige størrelser. Revisionisme splitter og kan ikke forene.

Togliattis revisionistiske parti har i dag under Longo og Berlinguer styret ad en dunkel og på ingen måde klar kurs. Intellektuelle og socialdemokratiske synspunkter har gjort dybt indtryk på dets linje og standpunkter. Lederen for Italiens Kommunistiske Parti, Palmiro Togliatti, udtrykte stadig mere højroset disse synspunkter frem til sit berømte »testamente«, som han skrev kort før han døde på Jalta. Dette »testamente« udgør den italienske revisionismes kodeks, hvorpå eurokommunismens synspunkter i almindelighed bygger i dag.

Efter SUKPs 20. kongres fandt den moderne revisionisme også egnede udbredelsesbetingelser i Frankrigs Kommunistiske Parti. Parlamentarismens ide, ideen om »alliancer« med socialdemokratiet og bourgeoisiet og om kamp for reformer havde længe været indgroet i dette partis ledelse. Den blev ikke åbent forkyndt, som den gør nu, dvs., den blev ikke hævet til teori. Men modstanden og kampen mod fascismen, kampen for at forsvare og udvikle demokratiet forbedringen af det arbejdende folks vilkår, altsammen i princippet korrekte og også taktisk korrekte aktioner, blev af Frankrigs Kommunistiske Parti ikke forbundet med endemålet, med det socialistiske perspektiv. For Frankrigs Kommunistiske Partis ledelse var dette perspektiv uklart eller noget, som blev accepteret i teorien, men betragtet som uigennemførligt under Frankrigs betingelser.

Frankrigs Kommunistiske Parti havde, som vi har sagt, undladt at forandre den nationale befrielseskrig til en folkerevolution og havde afvist kampen for den væbnede overtagelse af statsmagten. Arbejderklassen og dens parti udgød sit blod, men for hvem? I virkeligheden for det franske bourgeoisie og de engelsk-amerikanske imperialister. Hvordan skulle man beskrive Frankrigs Kommunistiske Partis kurs? Uden omsvøb: forræderi mod revolutionen. Høfligt: en opportunistisk liberal linje.

Det er rigtigt, at Frankrigs kommunistiske parti hverken blev tilintetgjort af den tyske besættelsesmagt eller af reaktionen, men der skete det negative, at partisanstyrkerne med landets befrielse blev afvæbnet af bourgeoisiet eller mere nøjagtigt at partiets ledelse selv traf beslutning om »at 'de skulle afvæbnes eftersom fædrelandet' var befriet«.

Med befrielsen af landet tog bourgeoisiet igen magten og kommunisterne blev ladt udenfor festmåltidet. Sejrsvognen blev forberedt til De Gaulle, som blev udråbt til det franske folks redningsmand. For at undgå de desillusionerede og oprørske modstand og strejker kaldte De Gaulle, Maurice Thorez og en eller to kommunister til regeringen. Denne plads ved bordenden, som bourgeoisiet gav det, betalte det kommunistiske parti ved at indtage standpunkter, som var i modstrid med den franske arbejderklassens interesser og vilje.

Den ene fejltagelse fører den anden med sig. Ør i hovedet over den valgsucces, som de opnåede ved valget den 10. november 1946, hvor kommunisterne og socialisterne vandt det absolutte flertal i Nationalforsamlingen, gik Frankrigs Kommunistiske Partis ledere endnu længere ad den reformistiske vej. Netop på det tidspunkt gav Maurice Thorez et interview til korrespondenten for den britiske avis »The Times«, hvori han sagde, at de demokratiske kræfters udvikling i hele verden og det kapitalistiske bourgeoisis svækkelse efter Anden Verdenskrig foranledigede ham til for Frankrig at forudse » overgangen til socialismen ad andre veje end dem, som de russiske kommunister fulgte for tredive år siden... Under alle omstændigheder kan vejen være forskellig for hvert land.«²⁰

Måske var denne vej for socialismen, som Thorez talte om dengang, ikke helt den samme som den hrustjovitiske vej, hvis konturer tegnede sig senere. Men alle tilfælde var »den anderledes vej«, som Thorez dengang søgte, ikke revolutionens vej.

Det franske bourgeoisie og den amerikanske imperialisme tillod ikke Thorez og ledelsen for Frankrigs Kommunistiske Parti at leve længe med deres drømme om den parlamentariske vej til socialismen. Ikke længe efter blev kommunisterne smidt ud af regeringen gennem et simpelt dekret fra datidens socialistiske ministerpræsident, Ramadier.

²⁰ M.Thorez,FilsduPeuple,s,234

På sit møde i oktober 1947 var Frankrigs Kommunistiske Partis centralkomite tvunget til at øve selvkritik for sine fejlagtige holdninger og handlinger i denne periode, for sin urigtige vurdering af situationen, styrkeforholdet, det socialistiske partis politik, osv.

Således begyndte Frankrigs Kommunistiske Parti fra og med slutningen af 1947 at anskue visse spørgsmål mere korrekt. Det rejste arbejderklassen i vigtige klasseslag og store strejker, som navnlig i årene 1947 og 1948 havde en udtalt politisk karakter, som forårsagede panik blandt det franske bourgeoisie. På den tid kæmpede Frankrigs kommunistiske parti mod marshalliseringen af Frankrig og den amerikanske imperialismes krigsophidsende politik. Det gjorde modstand mod anlæggelsen af amerikanske baser i Frankrig og rejste sig mod den franske imperialismes kolonikrige. Partiet opfordrede ikke blot med propaganda, men også gennem konkrete handlinger arbejderklassen til at modsætte sig kolonikrigen i Vietnam.

I denne kamp skabte den franske arbejderklasse fra sine rækker sådanne helte og heltinder som Raymonde Dien, der lagde sig ned på jernbaneskinneerne for at standse et tog ladet med våben til Vietnam.

Frankrigs Kommunistiske Parti tog aktivt del i Kominforms møde, som undersøgte situationen i Jugoslaviens Kommunistiske Parti. Det fordømte og rettede voldsomme angreb på Titos og hans gruppes forræderi.

Efter Stalins død og Hrustjovs kommen til magten viste der sig imidlertid atter vaklen og afvigelser i Frankrigs Kommunistiske Partis linje og dets ledes holdninger. Denne vaklen var tydelig så tidligt som i 1954, i dets holdning til det algeriske folks befrielseskrig.

Hvad gjorde Frankrigs Kommunistiske Parti for at støtte denne krig? Det var dets pligt gennem handling at vise sin internationalisme overfor det algeriske folks befrielseskrig, da det på denne måde også ville have kæmpet for det franske folks frihed. Sådan gjorde det imidlertid ikke, eftersom det var fejldt af opportunistiske og nationalistiske standpunkter. Frankrigs Kommunistiske Parti gik endda videre. Det forhindrede Algeriets Kommunistiske Parti i at deltage i krigen. Kendsgerningerne viser, at da den nationale befrielseskrigs flammer fejede henover Algeriet, foretog de algeriske kommunister sig intet, mens partiets generalsekretær, Larbi Buhali, stod på ski og brækkede sit ben i Tatra Bjergene i Tjekkoslaviet.

Da Hrustjov og hrustjoviterne begyndte deres virke for at overtage magten og fremkalde kapitalistisk udartning i Sovjetunionen, og da de rettede deres angreb på Stalin på den 20. kongres, virkede det i almindelighed som om Frankrigs kommunistiske Parti var modstander af hrustjov-revisionismen og Italiens Kommunistiske Parti. Tilsyneladende betragtede Thorez og ledelsen for Frankrigs Kommunistiske Parti med mistænksomhed de forandringer som fandt sted i Sovjetunionen. '

Det kunne iagttages i deres holdning til Stalin-spørgsmålet, hvor de ikke sluttede sig til Hrustjovs bagvaskelse; det var tydeligt under begivenhederne i Polen og Ungarn i 1956, hvor de i almindelighed indtog rigtige standpunkter.

Efter at Hrustjov og hans gruppe havde likvideret Molotov, Malenkov, Kaganovich og andre, og efter at han havde befæstet sin stilling i partiet og staten og havde taget bidslet mellem sine tænder, kunne det imidlertid ses, at Frankrigs kommunistiske Parti med Thorez i spidsen vaklede. Lidt efter lidt og fra indrømmelse til indrømmelse gik det fra sin anti-hrustjovitiske position over til Hrustjovs position. Var det tilfældigt? Var det en afvigelse fra Thorez side? Var det et tilbagetog fra Thorez', Duclos' og de andre ledes side overfor Hrustjovs afpresning, lovprisninger, lokketoner og andre kup metoder? Selvfølgelig blev disse metoder anvendt - og øvede indflydelse på Frankrigs Kommunistiske Partis overgang og senere uafbrudte march mod revisionismen. Men de forklarer ikke alt. De virkelige årsager må søges indenfor Frankrigs Kommunistiske Parti selv, i dets tidligere standpunkter, i dets indre struktur og organisation, i dets sammensætning og i de ydre omgivelser, som øvede deres eget pres mod dette parti.

Frankrigs Kommunistiske Partis synken ned i revisionismen foregik ikke på en enkelt dag. Kvantiteten slog over i kvalitet over et relativt langt tidsrum. Frankrigs Kommunistiske Parti blev ført over på revisionistiske positioner af den parlamentariske reformistiske vej, af Thorez' "udstrakte hånds" vej og hans beundring for og indrømmelser til en række intellektuelle, hvoraf nogle blev ekskluderet efter deres forræderi, mens andre forblev i partiet og spredte nederlagsstemning og alskens teorier, som forvanskede marxismen-leninismen. Frankrigs Kommunistiske Parti levede midt i en borgerlig, revisionistisk, trotskistisk og anarkistisk politisk-ideologisk omverden, som uafbrudt slog mod dets mure, åbnede brecher og tilføjede det stor skade.

De vigtige internationale begivenheder rystede ligeledes Frankrigs Kommunistiske Parti. Offentliggørelsen af Hrustjovs hemmelige beretning om Stalin, som blev udnyttet af hele det europæiske og verdens bourgeoiset, forårsagede voldsomme forstyrrelser indenfor partiet. Det standpunkt, som partiet tog overfor hændelserne i Ungarn og Polen, stødte på stærk modstand fra Frankrigs storbourgoisi, mellembourgoiset, de liberale intellektuelle, samt fra opportunisterne udenfor og også indenfor partiet.

De begivenheder, som fandt sted i Frankrig i forbindelse med krigen i Algeriet, bevirkede, at de gamle opportunistiske synspunkter og holdninger på ny kom op til overfladen og blev fremherskende i Frankrigs Kommunistiske Parti.

Taget som helhed forvandlede alle disse faktorer Frankrigs Kommunistiske Parti fra at være et af de partier med størst anseelse, hvad det førhen havde været kendt som, til et socialdemokratisk, reformistisk, revisionistisk parti. Med andre ord vendte Frankrigs Kommunistiske Parti tilbage til det gamle socialisti-

ske partis tidligere traditioner, som det havde brudt med på kongressen i Tour i 1920.

Blandt de revisionistiske partier, som har hejst eurokommunismens fane, er det mest ivrige Carillos parti. Hvordan kan det være, at Spaniens Kommunistiske Parti, et parti, som udmærkede sig ved sit beslutsomme standpunkt under folkefronten og borgerkrigen, blev forenet med hrustjoviterne og nåede det stadium af korrupsion, forfald og forræderi, som det befinder sig i idag? Forandringerne kunne ikke ske og indtraf ikke pludseligt, uden en lang nedgangs- og forfaldsproces indenfor det spanske parti og navnlig dets ledelse.

I de første år efter Anden Verdenskrig befandt ledelsen for Spaniens Kommunistiske Parti og hovedparten af dets medlemmer sig i Frankrig, hvor de levede et mere eller mindre legalt liv. Også den spanske republikanske regering var i eksil. Det var den periode, hvor kommunisterne stadig sad i regeringerne i lande som Frankrig og Italien. De spanske kommunister begyndte at handle på samme måde som deres franske og italienske kammerater. I 1946 blev den spanske republikanske eksilregering gendannet i Paris. Spaniens Kommunistiske Parti sendte Santiago Carillo som sin repræsentant til denne regering.

Da de kommunistiske ministre i maj 1947 blev smidt ud af regeringerne i Frankrig og Italien, begyndte situationen også at blive vanskelig for Spaniens Kommunistiske Parti og dets kadrer og medlemmer. I august samme år blev de spanske kommunister smidt ud af eksilregeringen. Politundersøgelserne, anholdelserne og andre repressalier ramte dem atter. Det franske og det frankistiske politis infiltration blandt de spanske kommunister og demokrater blev forstærket.

Det blev stadig vanskeligere for partiets ledere og kadrer at opholde sig og arbejde i Frankrig, og de tog derfor til Prag, Østberlin og andre folkedemokratiske lande. Deres exodus mod disse lande faldt mere eller mindre sammen med den periode, hvor de revisionistiske hrustjovitiske bærme begyndte at komme op til overfladen i Sovjetunionen og de andre østeuropæiske lande.

Møderne i partiets politbureau og centralkomite afholdtes nu langt borte fra Spanien. Kommunisterne, som havde kendt borgerkrigens og den illegale tilværelses barske betingelser i Spanien og eksiltilværelsens vanskeligheder og afsavn i Frankrig, begyndte nu at få smag for de bøhmiske og tyske borges luksus og komfort og kende til hrustjov-revisionisternes, apparatchikis og deres hemmelige agents smiger og ros, samt deres forskellige formet for afpresning. Som hændelserne viste, blev Spaniens Kommunistiske Parti et af de lydige og mest blinde redskaber for Nikita Hrustjov og hans gruppe.

I 1954 afholdtes Spaniens Kommunistiske Partis 5. kongres. På denne kongres åbenbares de første elementer af den pacifismens og klasseforsoningens ånd, som snart efter skulle blive platform for den spanske revisionisme, og som

skulle finde sit mest fuldstændige udtryk i Carillos ultra-revisionistiske forrædervirksomhed.

Spaniens Kommunistiske Partis centralkomite tilegnede sig den hrustjovitiske vej for fredelig overgang til socialismen og udsendte i juni 1956 et dokument i anledning af 20-året for 'borgerkrigen, hvori den formulerede sin "nationale forsonings" politik. Spaniens Kommunistiske Parti udtalte sig til fordel for 'en aftale mellem de kræfter, som 20 år tidligere havde bekæmpet hinanden med hver sin hær. I udtalelsen hedder det: »En hævnerrig politik vil ikke bidrage til at få landet, ud af denne situation. Spanien behøver fred og forsoning mellem sine sønner ... «²¹

Den tid var forbi, hvor de spanske kommunister indtog et beslutsomt standpunkt mod Prim de Riveras diktatur²² og generalernes »pronunciamiento«, et standpunkt, som havde forøget det kommunistiske partis indflydelse blandt masserne og som havde styrket og hærdet det. Nu ringede tiden for den mest vulgære opportunistiske linje, for lovprisninger og ydmygelser overfor bourgeoisiet og dets partier, overfor den katolske kirke og den spanske hær, en linje, som skulle placere Dolores Ibarruris og Carillos parti ved siden af de typiske socialdemokratiske partier.

Vi var uvidende om den indre tilbagegangsproces, som var sket i Spaniens Kommunistiske Parti, men på de kommunistiske og arbejderpartiernes møde i Moskva i november 1960, da Albaniens Arbejdets Parti åbent afslørede den moderne revisionisme og i særdeleshed den sovjetiske revisionisme med forræderen og overløberen fra marxismen-leninismen, Hrustjov, i spidsen, angreb Spaniens Kommunistiske Parti og Ibarruri os personlig på den mest ondsindede måde.

Da det således drejede sig om at forsvare marxismen-leninismen, angreb Spaniens Kommunistiske Parti vildt Albaniens Arbejdets Parti og forsvarede Hrustjov og hans gruppe af forrædere mod marxismen-leninismen. Tiden har vist, at Albaniens Arbejdets Parti var på rette vej, på den marxistisk-leninistiske vej, mens Spaniens Kommunistiske Parti med Ibarruri i spidsen fuldstændig havde stillet sig i kommunismens overløberes og fjenders lejr.

Efter 1960 opstod der betydelige skænderier og uoverensstemmelser i Spaniens Kommunistiske Parti, som førte til dets splittelse med det resultat, at der dannedes to anti-marxistiske revisionistiske grupper: den pro-sovjetiske med Lister i spidsen og den anden, en fraktion ledet af Ibarruri og Carrillo, som tilstræbte uafhængighed af Moskva for at antage den linje, som senere fik navnet eurokommunisme.

²¹ C, Colombo, Storia del Partito Comunista Spagnolo, Milano 1972, s. 186-187.

²² Primo de Riveras fascistiske diktatur regerede Spanien fra 1923-1930.

Carrillos linje blev mere og mere sammenfaldende med Italiens og Frankrigs Kommunistiske Partiers linje. Den var ligeledes i overensstemmelse med Jugoslavians Kommunisters Forbunds linje. Således begyndte en stadig strukturløs enhed at udkrystalliseres mellem titoismen, det italienske revisionistiske parti, det franske revisionistiske parti og Ibarruris spanske revisionistiske parti.

På det tidspunkt, hvor denne gruppering af vesteuropæiske revisionister med Tito indbefattet var ved at tage form og ønskede at bryde med Moskva, bød Mao Zedongs Kinas Kommunistiske Parti Carrillo velkommen til Peking og havde nære og intime samtaler med ham. Indholdet af disse samtaler er ikke blevet offentliggjort, men tiden har vist, at de kinesiske revisionister og de spanske revisionister har mange ting tilfælles. Derfor vil der inden længe blive oprettet åbne officielle forbindelser mellem det kinesiske revisionistiske parti og det spanske revisionistiske parti.

Carrillo sluttede sig også til de franske og italienske revisionistiske partiers orienteringer, mål, strategier og taktik for oprettelse af nært samarbejde med det reaktionære bourgeoisiet og de borgerlige kapitalistiske stater. Imidlertid havde Spaniens Kommunistiske Parti stadig ikke legal status, hvorfor det endnu under Franco gjorde store anstrengelser for at blive legaliseret i Spanien. Frankismen og Franco tillod ikke en sådan ting. Efter Francos død med kong Juan Carlos' kommen til magten opnåede Carrillo visse resultater i retning af legalisering af partiet. Til gengæld for denne legalitet måtte han dog komme med sådanne erklæringer og sådanne enorme principielle indrømmelser, som selv ikke Frankrigs Kommunistiske Parti og Italiens Kommunistiske Parti havde tilladt sig at gøre til deres landes kapitalistiske bourgeoisiet. For at vende tilbage til Spanien og legalisere partiet accepterede Carrillo at anerkende kong Juan Carlos' regime. Han gik endda så langt som til at prise det og kalde det »demokratisk«, og han accepterede monarkiet og dets flag. Efter denne underkastelse gav monarkisterne ham carte blanche. Spaniens Kommunistiske Parti blev legaliseret. Carrillo og Ibarruri vendte tilbage til Spanien sammen med hele flokken af forrædere.

Så snart de var vendt tilbage til Madrid, fornægtede de revisionistiske førere åbent republikken og erklærede, at den spanske borgerkrig nu tilhørte fortiden. Som grundlag for deres linje proklameredes coalition med de andre borgerlige partier og kamp for deltagelse i landets regering. I de forskellige valg, som er blevet afholdt i Spanien, har Carrillos parti ikke vundet mere end 9 procent af stemmerne og har nogle få deputerede i parlamentet. Carrillo har beskrevet dette som en »stor demokratisk sejr, der vil ændre Spaniens ansigt«.

Men i virkeligheden kan de spanske revisionister aldrig rense Spaniens ansigt, for hvad Ibarruri og Carrillo har på deres hænder er ikke sæbe, men tjære. De har forkastet revolutionens røde flag og har på skændig vis søndertrådt den spanske krigs titusinder og hundredetusinder af heltes blod.

I den reformistiske og opportunistiske omformning af de kommunistiske partier i de vestlige lande spillede den linje, som den sovjetiske revisionistiske ledelse havde indført i sine forbindelser med dem, en vigtig rolle: Sovjetunionens hrustjovitiske revisionisters mål var at tvinge de forskellige landes revisionistiske partier til at følge deres politik for oprettelse af social-imperialistisk herredømme over hele verden. De krævede, at disse partier hjalp dem i den djævelske virksomhed, de var slået ind på.

Naturligvis kunne de amerikanske imperialister og deres forbundsfæller ikke godtage de sovjetiske social-imperialisters hegemonistiske og ekspansionistiske mål. Men heller ikke de revisionistiske partier i forskellige lande kunne være enige i den sovjetiske politik. Tilskyndet af bourgeoisiet i deres respektive lande begyndte de stadig mere åbent at udfolde særskilte aktiviteter uafhængigt af Sovjetunionens revisionistiske parti.

Et efter et rejste de revisionistiske partier i Vesteuropa, Latinamerika og Asien sig i større eller mindre grad mod det sovjetiske hrustjovitiske herredømme og fremkom samtidig med en række nye anti-marxistiske teorier. De store vesteuropæiske revisionistiske partiers »teorier«, som blev døbt eurokommunisme, blev meget hurtigt de mest fuldendte og publicerede af disse teorier. Så snart den dukkede op på scenen indledte eurokommunismen ligesom den titoistiske og hrustjovitiske revisionisme et frontalt angreb mod marxismen-leninismen med det mål at revidere og miskreditere dens grundlæggende principper i arbejderens øjne.

Fra revisionistisk opportunisme til borgerlig antikommunisme

Eurokommunismen er en variant af den moderne revisionisme og et sammenrod af pseudo-teorier vendt mod marxismen-leninismen. Dens mål er at forhindre, at Marx', Engels', Lenins og Stalins videnskabelige teori vedbliver at være et stærkt og ufejlbarligt våben i hænderne på arbejderklassen og de ægte marxistisk-leninistiske partier for fuldstændig ødelæggelse af kapitalismen, dens basis og overbygning, indførelse af proletariatets diktatur og opbygning af det nye socialistiske samfund.

De italienske revisionister har betegnet eurokommunismen som »en tredje vej, der er forskellig både fra de socialdemokratiske partiers erfaringer og fra de erfaringer, som siden Oktoberrevolutionen er blevet fremført i Sovjetunionen og de andre socialistiske lande«. Som det fremgår af tesaerne fra Italiens kommunistiske partis 15. kongres, fremstilles denne »tredje vej« som »en løsning, der er tilpasset de nationale særpræg, vor tids betingelser og de væsentlige kendetegn og fordringer, som er fælles for udviklede industrisamfund, der bygger

på parlamentariske, demokratiske institutioner, hvad der gælder for landene i Vesteuropa i dag.«²³

Eurokommunisterne indrømmer altså selv, at denne »tredje vej«, denne såkaldte eurokommunisme, overhovedet intet har at gøre med den ægte videnskabelige kommunisme, som blev udarbejdet af Marx og Lenin, som blev legemliggjort i Oktoberrevolutionen og de andre socialistiske revolutioner, der er kommet siden, og som er blevet bekræftet af det internationale proletariats klassekamp. Eurokommunismen kan nøjagtig og korrekt beskrives som den europæiske revisionisme nummer tre.

Nu om stunder har Frankrigs, Italiens og Spaniens kommunistiske partier af kommunistisk kun navnet, eftersom de alle tre tumler sig i skidtet hos det bourgeoisie, de tjener. De vestlige landes revisionistiske partiers programmer er typiske reformistiske programmer, der ikke adskiller sig fra de borgerlige, socialistiske og socialdemokratiske partiers programmer, som alle synger samme omkvæd. Faktisk er det de sidstnævnte, som inspirerer revisionisterne. Deres mål er ikke den proletariske revolution og den socialistiske omformning af samfundet, men dannelsen af den mening blandt de brede masser, at de burde opgive revolutionen, som ifølge dem er blevet unødvendig og upassende. Men hvad skal der så gøres ifølge dem? »Vi må ændre vor livsstil«, »vi må ændre vor levemåde«, »vi må tænke på dagligdags problemer«, »vi må ikke angribe det nutidige kapitalistiske samfund«, »vi må gennemføre en kulturrevolution i stedet for en proletarisk revolution«, gentager disse anti-marxistiske partier dag og nat. »Vi må leve bedre, beskytte vore lønninger og ikke tillade, at de bliver formindsket, vi må have betalt ferie og garanteret arbejde«, »hvad mere kan vi ønske os?« siger de til arbejderne. De italienske og franske revisionistiske partier stiller disse spørgsmål ved ethvert møde og enhver kongres og stopfodrer proletariatet og arbejderne med dem for at vinde deres stemmer.

Den klassiske revisionisme af socialdemokratisk art er vokset ind i den moderne revisionisme. Bernsteins og Kautskys teorier findes under forskellige former, undertiden åbenlyst og undertiden i modificeret form, hos revisionistebrowder, i Hrustjov-revisionismen, i Tito-revisionismen, i den franske revisionisme og Togliattis italienske revisionisme, i den såkaldte Mao Zedong-tænkning og i alle andre revisionistiske strømninger. Disse utallige anti-marxistiske strømninger, som udvikles i den nutidige kapitalistiske og revisionistiske verden, er en femte kolonne i verdensrevolutionens rækker for at forlænge den internationale kapitalismes eksistens ved at bekæmpe revolutionen indefra.

Fornægtelse af marxismen-leninismen er det mål, som kapitalismen og imperialismen altid har ønsket og fortsat ønsker at opnå. I denne henseende hjælper

²³ La Politica e l'organizzazione del comunista italiani, s 8-9

den moderne revisionisme dem med alle midler og på alle måder, åbent og tilsløret, og med alskens pseudo-videnskabelige teorier og slagord.

På Frankrigs kommunistiske partis 22. kongres erklærede Marchais, at overgangen til socialisme ville ske uden klassekamp, og at der ikke længere var behov for proletariats diktatur til opbygning af socialismen. Marchais indrømmede, at der i hans socialisme ikke alene ville være forskellige partier, men tilmed reaktionære parti. For Marchais er socialismen ligesom for Breshnev og Tito altså allerede begyndt at blive opbygget i mange lande, hvor kapitalen råder, og alt, hvad der behøves, er at sætte skiltet "socialistisk land" over porten.

Eftersom alle lande af sig selv overgår til socialismen, sådan som revisionisterne forgøgler, har ingen med andre ord noget behov for marxismen-leninismen som revolutionens og socialismens videnskab, for den tilhører nu fortiden og burde derfor forkastes.

De forskellige revisionister påstår, at marxismen-leninismen »er blevet senil", al den ikke længere er i stand til at løse de problemer, som opstår i vore dages moderne samfund, og at den ikke længere er egnet for vor tids civilisation. Det moderne samfund har ifølge dem hentet alt, hvad der er at hente i marxismen-leninismen, og denne er nu trådt ind i de forældede filosofers rækker ligesom kantismen, positivismen, den bergsomske irrationalisme og andre idealistiske filosofier. Den yderliggående revisionist Milovan Djilas skriver åbent, at marxismen-leninismen som en filosofi, der er udviklet i det 19. århundrede, ikke længere kan være gyldig, da den moderne videnskab er langt mere udviklet end videnskaben og filosofien i forrige århundrede.

De italienske, franske og spanske revisionister, som går videre ad dette spor, har gennem de sidste to-tre år gjort sig store anstrengelser for teoretisk at formulere de opportunistiske synspunkter og standpunkter, som de kalder eurokommunismen og give den karakter af en særskilt ideologisk og politisk doktrin, som skulle udgøre »en ny udvikling af marxismen«. På disse partiers nyligt afholdte kongresser og i de vedtagne programmer antog eurokommunismen en fuldstændig og klart afgrænset form. Disse tre partier har officielt forkastet marxismen-leninismen. Marchais' franskmænd, der anser Marx' teori for at være en teori med tørre og dogmatiske begreber og et lukket system af uforanderlige regler siger, at den nye »teori«, som de har skabt, har »sine kilder i vor nations filosofiske og politiske strømninger«.*²⁴ Det er selvindlysende, at de franske revisionister ikke refererer til de revolutionære, progressive, filosofiske bidrag, som Marx på kritisk vis inddrog i sit arbejde, men netop til de synspunkter, som han afslørede og gendrev, og som revisionisterne nu har gjort til deres egne.

²⁴ Cahiers du communisme juni-juli 1979, s.392

Når revisionisterne i deres vedtægter, programmer og øvrige dokumenter giver afkald på enhver henvisning til marxismen-leninismen, så er dette ikke blot en handling af formel karakter, der stadfæster, hvad de allerede gennem længere tid har gjort i praksis. Det betyder heller ikke udelukkende at udføre bourgeoisiets vilje og besvare dets begæring til de revisionistiske partier om ikke længere at omtale »kommunismens spøgelse«. Det er heller ikke blot en handling, som offentligt udtrykker den moderne revisionismes åbne overgang til det europæiske socialdemokratis positioner. De revisionistiske partiers afståelse fra enhver henvisning til marxismen-leninismen, som de hidtil har brugt som en forklædning til at bedrage det arbejdende folk, viser, at de har indledt en åben kamp mod den fra den borgerlige anti-kommunismes positioner. Kendsgerningerne er, at det netop i dag er eurokommunisterne, som på det ideologiske område bærer kampbanneret mod marxismen-leninismen, socialismen og revolutionen. Den reklame, som den borgerlige storpresse, forlagskæderne, radioen og fjernsynet giver revisionisternes artikler, bøger, taler og kongresser, er i sandhed forbavsende. Folk som Berlinguer, Marchais og tilmed Carrillo er af det store propaganda-apparat blevet forvandlet til personligheder, som ikke blot overgår »filmstjernerne«, men også paverne og stats overhovederne for de største lande. Journalister og forfattere følger dem for hvert skridt og tillader dem aldrig at lade et ord falde uden at offentliggøre det med de største overskrifter på aviserens forsider.

Al denne reklame, al denne råben op, bevidner om den store glæde hos bourgeoisiet, der har fundet nidkære lakajer, som på et tidspunkt, hvor den åbne anti-kommunismes våben er blevet rustne og ubrugelige, bekæmper kommunismen fra venstre, som de siger. I de vanskelige situationer, som kapitalen gennemlever, kunne den ikke finde noget bedre og mere effektivt end den tjeneste, som bourgeoisiet tilbyder den. Derfor er den lovprisning, som bourgeoisiet udøser over den demagogi og det bedrageri, over de teoretiske spekulationer og den praktiske virksomhed, hvormed revisionisternes manøvrer for at narre og splitte arbejderne, fuldt ud forståelig og rimelig.

Den borgerlige opfattelse af det borgerlige samfund

Eurokommunisterne forsøger at tegne et forkert billede af det nutidige kapitalistiske samfund og dets modsigelser og skildre det som et samfund, der har udviklet sig så meget siden Marx', Engels' og Lenins og Stalins tid, at deres grundlæggende analyser af og læresætninger om det er »forældede og ugyldige«.

De betragter det nutidige kapitalistiske samfund som et samlet hele og anerkender ikke længere dets polarisering i proletariatet og bourgeoisiet. De anser

ikke længere modsigelsen mellem disse to klasser for den grundlæggende modsigelse og betragter følgelig heller ikke klassekampen som dette samfunds hoveddrivkraft. For eurokommunisterne findes der selvfølgelig visse modsigelser, som de betegner som modsigelser i »udvikling«, »fremskridt«, »velfærd«, »demokrati«, osv., der angiveligt skulle have afløst de gamle modsigelser og navnlig modsigelsen mellem arbejde og kapital, hvorpå hele den marxistisk-leninistiske teori om proletariatets rolle og historiske mission, revolutionen, proletariatets diktatur og socialismen grunder sig.

De siger, at proletariatet fra Marx' og Lenins tid ikke længere eksisterer i dag, at klasserne har ændret sig og ikke længere er de klasser, som Marx og Lenin kendte og talte om. Nu til dags, siger eurokommunisterne, er endda den borgerlige klasse blevet opløst som klasse og er blevet forvandlet til »arbejdere«, mens hele rigdommen er samlet i hænderne på en lille klike af kapitalister, der bevarer og forsværer denne ejendom. Marchais har f.eks. »opdaget«, at det bourgeoisi, der »tæller« i dagens Frankrig, er blevet reduceret til bare 25 finans- og industrigrupper, mens resten er »arbejdere«. Følgelig, påpeger de revisionistiske overløbere, har vore dages borgerlige kapitalistiske stat ændret sig, fordi samfundet selv har ændret sig og klasserne også. Derfor, ræsonnerer de, forudså Marx og Lenin, som ikke kendte den nuværende kapitalistiske stat, der er helt forskellig fra deres tids, en anden rolle for proletariatet end den, det har i dag, de forudså andre metoder for proletariatets bemægtigelse af magten og en anden fremgangsmåde i kampen for overgang til socialismen.

For de eurokommunistiske revisionister er alle klasser og lag i det kapitalistiske samfund i dag og ikke mindst intelligentsiaen blevet et med proletariatet. Bortset fra en lille håndfuld kapitalister ønsker alle de andre uden undtagelse i deres øjne at forandre samfundet fra et borgerligt til et socialistisk samfund. Og for at gennemføre denne forandring må det gamle samfund ifølge eurokommunisterne reformeres og ikke omvælttes. Således forestiller de sig, at statsmagten skal overtages gradvist gennem reformer, gennem udvikling af kulturen og gennem et nært samarbejde mellem alle klasser uden undtagelse, både de som sidder ved magten, og de som ikke gør det.

Alle revisionisterne stemmer overens med Marcuse, som, når talen falder på det nordamerikanske proletariat, prøver at »bevise«, at proletariatet i marxistisk forstand ikke eksisterer i det »højt industrialiserede amerikanske samfund«, eftersom dette proletariat ifølge ham nu skulle tilhøre historien.

For Marcuse, Garaudy, Berlinguer, Carillo, Marchais og deres lige betyder dette, at »forbrugersamfundet« og det »udviklede industrisamfund« ikke blot har forandret det gamle kapitalistiske samfunds form, men at det også har udjævnet klasserne, og som ikke mindst Georges Marchais har erklæret, »kan vi nu ikke længere tale om det franske proletariat, men om den franske arbejderklasse«.

Marx sagde at

»... vor 'proletar' er i økonomisk henseende ingen anden end den lønarbejder, som producerer og forøger 'kapitalen', og som bliver kastet på gaden, så snart han er overflødig for 'Hr. Kapitals' behov for værdiforøgelse ... «²⁵

Hvad er der sket i Frankrig, siden Marchais ikke længere kan se proletarerne? Findes der ikke længere lønarbejdere, som skaber merværdi og forøger kapital, og er der ikke længere arbejdsløse som »Hr. Kapital« har kastet på gaden som uønskede?

I det socialistiske Albanien eksisterer proletariatet ganske rigtigt ikke længere i den betydning, som dette begreb har i de kapitalistiske lande, eftersom vort lands arbejderklasse sidder på statsmagten, ejer de vigtigste produktionsmidler, ikke længere er undertrykt og udbyttet og arbejder frit for sig selv og det socialistiske samfund.

Sagen forholder sig ganske anderledes i de kapitalistiske lande, hvor arbejderklassen er berøvet produktionsmidlerne og for at overleve er tvunget til at sælge sin arbejdskraft og underordne sig den kapitalistiske udbytning, der til stadighed forstærkes. Udover at proletariatet brutalt undertrykkes og udbyttes til marv og ben, lider det i disse lande også under den borgerlige hærs og det borgerlige politis undertrykkelse. Selvom proletariatet i de kapitalistiske stater måske er klædt i nylontøj, som "forbrugersamfundet" fremstiller, forbliver det trods alt et proletariat.

Det er ikke uden grund, at de moderne revisionister ændrer proletariatets navn. Når man taler om proletariatet, som under kapitalismen ikke ejer andet end sin arbejdskraft, er det selvindlysende, at dette proletariat må bekæmpe sine udbyttere og undertrykkere. Det er netop denne kamp, der har til mål at rykke kapitalens gamle statsmagt op med rode, som skræmmer bourgeoisiet, og netop på dette område hjælper revisionisterne det med alle deres til rådighed værende midler.

Der er intet nyt i at benægte proletariatets eksistens som klasse i sig selv, som samfundets mest fremskredne klasse, på hvem historien har lagt den ærerige opgave at ophæve menneskets udbytning af mennesket og skabe det nye, virkeligt frie, lige, retfærdige og menneskelige samfund. De forskellige opportunistiske gjorde dette på den tid, hvor marxismen opstod som filosofisk doktrin og politisk bevægelse. Marx og Engels gendrev disse synspunkter og gav proletariatet våben og argumenter til at bekæmpe ikke blot disse opportunistiske, men også bourgeoisiets andre lakajer og kapitalismens fremtidige forsvarere, som f.eks. de moderne revisionister i dag.

²⁵ Kapitalen, bd. 1, bog 3, s. 74 (ALB. udg.)

En af marxismens største fortjenester er, at den ikke blot betragtede proletariatet som en undertrykt og udbyttet klasse, til hvem historien havde overdraget den opgave at gravlægge kapitalismen. Marx og Engels forklarede, at denne opgave hidrører fra selve de samfundsøkonomiske betingelser, fra den plads og rolle, som proletariatet indtager i produktionsprocessen og det samfundspolitiske liv, fra den kendsgerning at det er bærer af det fremtidige socialistiske samfunds nye forhold, at det har sin egen videnskabelige ideologi, som vejleder det, og sit eget hovedkvarter - det kommunistiske parti.

På trods af de forandringer, som har vist sig i det kapitalistiske samfunds økonomi og sociale sammensætning, er proletariatets generelle eksistens-, arbejds- og livsbetingelser i dag stadigvæk de samme som de betingelser, Marx analyserede. Ingen anden klasse eller socialt lag kan erstatte proletariatet som den ledende hovedkraft i de revolutionære processer for progressiv omformning af samfundet.

Marx' lære om dette spørgsmål står urokket ved magt. I den marxistiske teori finder proletariatet sit eget åndelige våben, ligesom denne teori finder sit materielle våben i proletariatet. Marx sagde, at proletariatet er revolutionens hjerte, mens filosofien er dens hoved. Marx' »Kapitalen« er et fyrtårn for verdensproletariatet. Den viser det på videnskabelig vis, hvordan og under hvilke former bourgeoisiet udbytter det. Kapitalisterne lænker proletariatet til fabrikkerne og maskinerne, men »Kapitalen« lærer det at bryde disse lænker.

De revisionistiske teser om forandringen af proletariatets natur og historiske mission har længe eksisteret i de kommunistiske partier i de vestlige lande, men den første; der trådte åbent og officielt frem med dem, var Roger Garaudy. Han var en af de første revisionistiske »teoretikere«, som udviklede teori- en om, at man ikke længere kunne tale om det franske proletariats forarmelse, og at befolkningens forskellige klasser og lag allerede bevægede sig mod blanding og forening.

Garaudys tese, som de andre revisionister nu gentager og anvender, går ud på, at »der i den nuværende situation ikke længere er brug for den voldelige revolution, da arbejderne gradvist får aktiv del i de kapitalistiske storføretagenders profitter, og at disse nu ikke længere ledes af de borgerlige besiddere, men af teknikerne, som er trådt i deres sted«. Dette er et stort bedrag, efter som disse teknikere og specialister er i lommen på den enkelte direktion og er tjenere for de store truste og monopoler, som er de virkelige ejere af produktionsmidlerne.

Trods de forandringer, der har fundet sted i den samfundsmæssige klassestruktur i den kapitalistiske verden, er intet ændret hvad angår klassernes stillinger og klasseforholdene. Marx', Engels', Lenins og Stalins teori om klasser og klassekampen i det borgerlige samfund bevarer sin fulde friskhed og fylde.

En række andre »teorier« svarende til Garaudys »teori« dukkede frem i vesten hos både de »nye« franske pseudo-filosoffer og deres tyske, amerikanske, italienske og andre modstykker. Alle disse teorier bærer revisionismens, trotskismens, anarkismens og socialdemokratiets varemærke. Det tidspunkt kom, hvor alle disse teorier helt blev privat ejendom for de franske, italienske, spanske, britiske og andre revisionister, som samlede og på banal vis systematiserede dette revisionistiske og opportunistiske affald.

Dagliglivet og arbejderklassens kamp har afsløret og afslører fortsat disse teorier. Det har blotlagt deres reaktionære kontrarevolutionære mål. Erfaringen viser, at arbejderklassen forarmes jo rigere kapitalisterne bliver, og at den udemærket forstår det, som Marx sagde, at jo mere rigdom den enkelte arbejder producerer, jo fattigere bliver han, at jo flere varer han fremstiller, jo mere forminske han sin egen værdi som vare, og at proletariatet ikke kan undslippe udbytningen uden at overtage produktionsmidlerne og knuse bourgeoisiets statsmagt.

I dag afviser de moderne revisionister som Marchais, Berlinguer, Carillo og kompagni disse videnskabelige synspunkter hos Marx. De siger, at proletariatets relative og absolutte forarmelsesproces i dag ikke længere eksisterer som følge af udviklingen af den teknisk-videnskabelige revolution og på grund af de vindinger, som arbejderne har nået gennem reformer. De ønsker at fortælle proletarerne, at alle deres fordringer og behov bliver opfyldt gennem de almisser, som kapitalismen giver dem, og at de derfor ikke længere har nogen grund til at rejse sig i revolution.

Visse andre revisionistiske »teoretikere« erklærer overfor livets ubestridelige kendsgerninger, at det er sandt, at Marx talte om udbytningen af arbejderklassen, men at det, han sagde, er gyldigt både for de kapitalistiske og de socialistiske lande. Følgelig har arbejderklassen ikke længere nogen grund til at rejse sig mod den kapitalistiske udbytning, eftersom den angiveligt aldrig kan undslippe den! Dette er forvanskning af virkeligheden og bagvaskelse. Arbejderklassens stilling under kapitalismen og dens stilling under socialismen er diametralt modsat.

I de kapitalistiske og revisionistiske lande er arbejderne hverken fri på arbejdet eller i livet. Han er slave af maskinen, kapitalisten og teknokraten, som klemmer den sidste dråbe arbejdskraft ud af ham og derigennem skaber merværdi for kapitalen. Kun under en ægte socialistisk samfundsorden, hvor arbejderklassen er ved magten, giver en korrekt anvendelse af Marx' lære proletariatet mulighed for at blive bevidst, gøre sig til fuldstændig herre over produktionsmidlerne og gennem sit diktatur vinde alle sine politiske i økonomiske og demokratiske friheder og rettigheder.

I det borgerlige samfund er det afgørende at holde arbejderklassen bundet med de økonomiske lænker, som kapitalen har lagt den i. Hele det kapitalistiske

system er bygget op over denne træl binding. De borgerlige og revisionistiske teoretikere, som er ude af stand til at benægte denne store sandhed, forsøger dog at tilsløre spørgsmålet om den økonomiske udbytning, som Marx talte om, og som er af grundlæggende betydning, og fortolke det gennem en række sammenkøgte teser og falske synspunkter. Disse teoretikere, der ikke er i stand til at benægte arbejderens binding til kapitalen, forkynder, at det nu ikke længere skulle være nødvendigt at påpege, hvor meget mennesket udsuges og slavebindes under den kapitalistiske samfundsorden, men at det snarere skulle fremhæves, at arbejderens bånd til kapitalen angiveligt skulle være til fordel for ham, eftersom det holder ham i live. Deres mål er at fjerne proletariatet fra klassekampen med kapitalismen, idet de forsøger at rette dets opmærksomhed med »forbrugersamfundets« »velsignelser«.

De moderne revisionister har opfundet mange bedrageriske teser for at bortlede opmærksomheden fra den økonomiske undertrykkelse og udbytning. De gør kraftig reklame for deres tese om, at arbejderen i »forbrugersamfundet« nyder så mange ting, at de økonomiske problemer står nederst på hans liste. Hans eneste bekymringer er ifølge dem religion, familiespørgsmål, hans kone, fjernsyn, bil, osv. Og som følge deraf er spørgsmålet om økonomisk udbytning ikke længere klassekampens og revolutionens grundproblem. De gør alt dette for at fortynde vinen og lede de arbejdende masser væk fra kampen for omstyrtelse af den borgerlige orden.

Med deres brud med marxismen-leninismen, og deres ønske om at skabe en ny »teori«, der er forskellig fra Marx' og Engels doktrin på alle fundamentale spørgsmål, har eurokommunisterne rodet sig ud i stor forvirring og rådvildhed, i en dyb mangel på sammenhæng og store modsigelser. De er praktisk talt ude af stand til at forklare nogen som helst modsigelse i den nutidige kapitalistiske verden eller give svar på de problemer, der opstår af disse modsigelser. Godt nok taler de om sådanne fænomener som »krise«, »arbejdsløshed« og »fornedrelse og degeneration« af det borgerlige samfund, men de stiller sig tilfreds med generelle iagttagelser, som ingen, selv ikke bourgeoisiet, benægter. De forsøger imidlertid bevidst at tilsløre årsagen til dette fænomen, nemlig den brutale kapitalistiske udbytning, og undgå at vise, at denne udbytning kun kan ophæves gennem revolutionen og omvæltningen af alle de gamle relationer, som holder det gamle udbyttersystem gående.

Med deres teser om »klassekampens uddøen« som følge af de »væsentlige forandringer«, som det kapitalistiske samfund angiveligt skulle have undergået på grund af produktivkræfternes udvikling, den teknisk-videnskabelige revolution, »kapitalismens restrukturering« osv., med deres forkyndelser om nødvendigheden af et omfattende classesamarbejde, da det angiveligt nu ikke mere blot skulle være arbejderklassen og de arbejdende masser, der har interesse i socialismen, men næsten alle bourgeoisiets lag med undtagelse af et tyndt lag af

monopolister, med deres påstand om, at overgangen til socialisme kan foregå gennem reformer, fordi det nutidige kapitalistiske samfund angiveligt udvikler sig i retning af fredelig indvoksen i socialismen, osv., med alt dette har eurokommunisterne ikke blot i teorien og også i deres praktiske virke identificeret sig med det gamle europæiske socialdemokrati og er smeltet sammen i en enkelt kontrarevolutionær strømning i bourgeoisiets tjeneste.

Holdningen til arbejderklassen og dens ledende rolle har altid været en prøvesten for alle revolutionære. Lenin fremhævede, at fornægtelse af proletariatets hegemoni i den revolutionære bevægelse er den mest vulgære form for reformisme. Men Lenins bedømmelse bekymrer ikke de italienske revisionister, som tilmed udråber deres reformisme på en så bombastisk måde, at de gør sig godt til grin. »Arbejderklassens ledende rolle i processen for overvindelse af kapitalismen og opbyggelse af socialismen» - erklærer de - »kan og bør opnås gennem samarbejde og forståelse mellem forskellige partier og strømninger, der hælder mod socialismen, og indenfor rammerne af det demokratiske system, hvor alle forfatningsmæssige partier har deres fulde rettigheder, tilmed de, som ikke ønsker socialistisk omformning af samfundet og som er imod det, og selvfølgelig med respekt for de demokratiske forfatningsmæssige regler«²⁶

Denne »originale marxistiske» vision, tilføjer Berlinguers tilhængere, er ikke en nyopdagelse, men en videreudvikling af Labriolas og Togliattis tænkning. I dette tilfælde indrømmer de selv kilden til deres ideer. Men det må dog tilføjes, at Labriola, som de nu gør til klassiker, ikke var nogen konsekvent marxist. Han opholdt sig langt borte fra den revolutionære virksomhed og revolutionens problemer. Hvad angår Togliatti, så viser hans værk allerede at han var en afviger og opportunist.

Med deres henvisninger til Labriola og Togliatti ønsker de italienske revisionister og deres kumpaner i Frankrig eller Spanien at skrive Lenins teori om nødvendigheden af proletariatets hegemoni i revolutionen og opbygningen af socialismen i glemmebogen.

I alt sit arbejde forsvarede, og udviklede Lenin Marx' teori om proletariatets hegemoni i revolutionen, som de europæiske socialdemokratiske opfattelser af dette spørgsmål. Lenin påviste, at proletariatets hegemoni under imperialismens betingelser er absolut nødvendig ikke blot for den socialistiske revolution, men også for den demokratiske revolution. Han forklarede, at oprettelsen af dette hegemoni er uomgængelig, fordi proletariatet mere end nogen anden samfundsklasse er interesseret i revolutionens fuldstændige sejr, og at den føres igennem til enden. Med Lenins teori er proletariatet draget i revolution og har vundet, mens det med revisionisternes teorier forbliver undertrykt af bourgeoisiet.

²⁶ La politica e l'organizzazione del comunista italiani 1979, side15-16.

Den leninistiske teori om arbejderklassens udelte herredømme har også fundet en strålende bekræftelse og anvendelse i gennemførelsen af revolutionen og socialismens sejr i Albanien. For de albanske kommunister var det fra starten klart, at kun et parti, det kommunistiske parti, kunne lede den nationale befrielseskrig til fuldstændig sejr, at kun en klasse, arbejderklassen kunne være leder af denne kamp, at denne klasses hovedallierede måtte være de fattige og middelbønderne, at ungdommen og studenterne ville blive partiets hovedstøtte og sammen med de albanske kvinder udgøre folkerevolutionens kampvillige lag.

Arbejderklassens begrænsede størrelse i Albanien forhindrede den ikke på mindste måde i at spille sin hegemonistiske rolle, eftersom den i spidsen havde sit kommunistiske parti, der blev vejledt af Marx', Engels', Lenins' og Stalins lære. Vort partis korrekte linje som passede til situationen og de brede arbejdende massers interesser, fik sit materielle udtryk i folkets store enhed omkring arbejderklassen i en enkelt front under det kommunistiske partis udelte ledelse.

Vort partis korrekte linje og ledelse førte til udvidelse af kampen, som gradvist øgedes, indtil den tog form af generel opstand og bred væbnet folkekamp og indtil Albanien befriedes og folkemagten oprettedes.

Da eurokommunisterne benægtede arbejderklassens hegemonistiske og ledende rolle i revolutionen og opbygningen af socialismen, kunne de ikke undgå også at opgive det kommunistiske partis rolle og opgave, som de er defineret af marxismen-leninismen og bekræftet af den revolutionære og kommunistiske verdensbevægelses lange historie.

I teserne fra Italiens kommunistiske partis 15. kongres siges det, at der nu er blevet dannet et »nyt parti«. Hvori består dette »nye parti«? Af dets vedtægter, fremgår det: »Italiens Kommunistiske Parti organiserer arbejderne, det arbejdende folk, de intellektuelle og borgerne, som kæmper indenfor rammerne af den republikanske forfatning for befæstelse og udvikling af det antifascistiske demokratiske styre, for socialistisk fornyelse af samfundet, for folkenes uafhængighed, for afspænding og fred, for samarbejde mellem alle nationer ... « »Italiens Kommunistiske Parti« - fortsætter vedtægterne - er åbent for alle borgere, som er fyldt 18 år, som uanset race, filosofiske synspunkter og religiøs tro accepterer det politiske program og som påtager sig at føre det ud i livet ved at deltage i en af partiets organisationer.«²⁷

Vi har citeret denne lange paragraf fra Italiens revisionistiske partis vedtægter, som næsten er sammenfaldende med de franske og spanske revisionistiske partis vedtægter, for at vise, hvor langt de eurokommunistiske revisionister har fjernet sig fra opfattelsen af det leninistiske parti, og hvor nært de er kommet de socialistiske og socialdemokratiske partis modeller. De taler om et »nyt parti« og ønsker, at det skal være forskelligt fra partiet af den leninistiske type, men i

²⁷ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, side 153.

virkeligheden er deres parti, som de kalder nyt, et »gammelt parti« af samme slags som partierne i Anden Internationale, som Lenin bekæmpede og på hvis ruiner han byggede det bolsjevikiske parti, som blev eksempel og model for alle de andre ægte kommunistiske partier.

Det er overflødigt at kommentere erklæringen i begyndelsen af vedtægterne om, at enhver uanset hans filosofiske synspunkter og religiøse tro kan træde ind i partiet, for at bevise, at Marx' filosofi er fremmed for dette parti, at dets eklekticisme er umiskendelig, at alskens kompromisser, er en del af dets strategi, for ikke at tale om taktik, og at Italiens Kommunistiske Parti er et liberalt socialdemokratisk parti, hvis linje, politik og standpunkter bestemmes af de skiftende omstændigheder. Dets liberale politik sikrer, at det undertiden kan få stemmer, men ikke at det kan tage magten og fastholde den. Den får bourgeoisiet til at hylde det og præsterne i kirken og munkene i klostrene til at sympatisere med det.

Lenins grundlæggende ide med partiet er, at det må være arbejderklassens bevidste fortrøpsafdeling, dens marxistiske afdeling.

» ... rollen som fortrøpskæmper« - sagde Lenin - »kan kun opfyldes af et parti, der ledes af den mest fremskredne teori.«²⁸

Denne revolutionære fortrøpsteori og pålidelige vejledning til sejr er marxismen. Ikke alene har revisionisterne opgivet den fundamentale betingelse for, at et parti kan være kommunistisk, nemlig anerkendelse af marxismen, men de har også tilladt alle borgerlige, opportunistiske, reaktionære eller fascistiske filosofiske synspunkter at eksistere sammen i deres parti - og dette har de endda lovfæstet i deres vedtægter. Den ting, som kendetegner og udmærker de kommunistiske partier, er marxismen-leninismen, den eneste ideologi, som de vejledes af, og som de loyalt holder fast ved i al deres virksomhed. Uden marxismen-leninismen kan der ikke være noget kommunistisk parti.

De ægte kommunistiske partier er partier for gennemførelse af revolutionen og opbygningen af socialismen, mens de såkaldte italienske, franske og spanske parti og andre partier af samme slags er de borgerlige reformers partier. De førstnævnte er partier for omvæltning af den borgerlige orden og opbygning af den nye verden; de sidste er partier for forsvar af den kapitalistiske orden og bevarelse af den gamle verden.

Da Lenin i sin tid bekæmpede opportunisterne for at opbygge det bolsjevikiske parti, sagde han:

”... giv os en revolution af revolutionære, og vi vil omstyrte Rusland!”²⁹

²⁸ Lenin, samlede værker, bd. 5, s. 435-436 (ALB.udg.).

Han byggede et sådant parti og førte den russiske arbejderklasse til den ærerige sejr i Oktoberrevolutionen.

Men hvorhen ønsker Berlinguers revisionister at føre den italienske arbejderklasse? »Vi må kæmpe indenfor rammerne af den republikanske forfatning,« siger de. Og bourgeoisiet svarer dem: »Kæmp ligeså meget I vil indenfor min forfatnings pigtrådshegn, for det rører mig ikke.« For at forsvare sin forfatning, sine love og institutioner opretholder bourgeoisiet hæren, politiet, domstolene, osv. Side om side med disse står nu det revisionistiske parti, som kæmper for at holde arbejderklassen undertrykt og slavebundet, korrumpere den ideologisk og forvirre den politisk. Dette parti har forvandlet sig til en institution under den borgerlige stat til at udsukke arbejderklassens revolutionære ånd, formørke dens socialistiske perspektiv og forhindre den i at komme til forståelse af de elendige betingelser, hvorunder den lever og rejse sig i beslutsom kamp for at styrte bourgeoisiet.

Eurokommunisternes »socialisme« er det kapitalistiske system af i dag

Hvordan forestiller eurokommunisterne sig socialismen? Skønt de er nødt til at tale om socialismen, af demagogiske grunde, er den »socialisme«, som de ønsker at opbygge, simpelthen løgn og bedrag.

Det er velkendt, at mange borgerlige og småborgerlige filosoffer og ideologiske strømninger ikke kun nu, men i årevis har spekuleret meget over socialismens ide. Mange utopiske skemaer og endeløse rækker af fejlagtige fremstillinger er blevet kogt sammen om socialismen. Marx tilbageviste alle de gamle former for socialisme og lærte verdens proletariatet, at det skulle organisere sig og kæmpe for at grundlægge det nye samfundssystem på grundlag af den ægte videnskabelige socialisme.

Så tidligt som i marxismens første programmatisk dokument, »Det kommunistiske Manifest«, gav Marx og Engels en alsidig kritik af forskellige pseudo-socialistiske teorier, såsom den »feudale socialisme«, den »småborgerlige socialisme«, den tyske »sande socialisme«, den »konservative eller bourgeoissocialismen«. De afslørede klasseindholdet i disse uvidenskabelige teorier, der tjente borgerskabets interesser. I kampen mod borgerlige og småborgerlige opportunistiske og anarkistiske teorier, som hindrede proletariatets befrielse og kamp, lærte »Manifestet« arbejderklassen, at den kun kunne und-

²⁹ Lenin, samlede værker, bd. 5, s. 555 (ALB.udg.).

slippe den borgerlige undertrykkelse og udbytning gennem revolutionen og proletariatets diktatur, og at den ikke kunne befri sig selv uden samtidig at befri hele samfundet.

Historien har vist, at siden marxismens fødsel har en hvilken som helst anden ideologisk strømning, der har ført sig frem med socialistiske slogans, vendt sig til en reaktionær kraft i klassekampens forløb. Kun marxismen giver den nøjagtige opfattelse af det ægte socialistiske samfund. Ingen socialisme kan opnås eller blive opbygget uden at være grundlagt på denne teori.

Den første store bekræftelse af den marxistiske teori som blev formuleret i »Det Kommunistiske Manifest« kom under de revolutionære begivenheder i 1848-1849, som rystede hele Europa.

Revolutioner åbner ikke blot vejen til sociale fremskridt, men de bliver også altid graven for utopiske, revisionistiske og andre falske lærer. Det hændte for »bourgeoissocialismens«, »den småborgerlige socialismes« osv. lære, som blev lagt i graven af revolutionerne i 1848-1849.

Det værste ved de såkaldt socialistiske lærer var, at de fuldstændig overså proletariatets revolutionære klassekamp, og forestillede sig socialismen som virkeliggørelsen af dette eller hint system, som var opfundet af denne eller hin »teoretiker«. Det var kilden til alle illusionerne om, at skabelsen af sammenlutninger, understøttet af staten, indskrænkning i arveretten, indførelsen af progressive skattesystemer gradvist ville føre til socialismen ad fredelig vej. Proudhon og Louis Blanc, de tyske »sande« socialister og utopiske kommunister som Weitling, Cabet, Desamis og andre havde præket og prækede denne »doktrinære socialisme«.

Arbejderklassen overlader denne doktrinære socialisme til småborgerskabet. siger Marx derimod:

» ... proletariatet grupperer sig mere og mere om den revolutionære socialisme, om kommunismen... Denne socialisme er erklæringen om uafbrudt revolution, proletariatets klasses diktatur som et nødvendigt gennemgangspunkt til klasseforskellenes afskaffelse overhovedet, til afskaffelse af samtlige produktionsforhold, hvorpå de beror, til afskaffelse af samtlige samfundsforhold, som svarer til disse produktionsforhold, til omvæltningen af samtlige ideer, som fremgår af disse samfundsforhold.«³⁰

Nu om dage søger de nye proudhonister, så som Georges Marchais, Enrico Berlinguer, Santiago Carillo og andre at påtvinge det vesteuropæiske proletariat disse gamle filosofier, som Marx tilbageviste, iklædt forskellige dragter. Alle revisionisterne ønsker at bedrage masserne med deres »teorier« ved at fjerne

³⁰ Marx, Engels, Udvalgte skrifter, Tiden 1952, bd.1 side 216.

marxismens videnskabelige grundlag. De lyver simpelthen, når de påstår, at "de er objektive i deres erkendelse af de love, som får samfundet til at skride fremad"! I virkeligheden er de blevet lakajer for det »forbrugersamfund«, det kapitalistiske og imperialistiske borgerskab har skabt for at sikre maksimalprofitter fra udbygningen af arbejderklassen og alle de arbejdende masser. Disse revisionister vil også gerne forbruge noget af den merværdi, som udsuges fra deres landes proletariat.

Spørgsmålet om, hvad socialisme er, hvad det socialistiske samfund er, hvad det repræsenterer, og hvilke resultater det opnår på nuværende tidspunkt er ikke et spørgsmål om fremtiden, men konkret virkelighed, en hel historisk praksis, et samfundssystem der er til at tage og føle på. Ægte videnskabelig socialisme, den som fremføres af revolutionens genier Marx, Engels, Lenin og Stalin, blev nået og eksisterede længe i Sovjetunionen og mange andre tidligere socialistiske lande, og det eksisterer og skrider frem i det socialistiske Albanien. De bestræbelser, som eurokommunisterne i dag gør sig for at "bevise", at ægte socialisme angiveligt aldrig har eksisteret nogen steder, at det socialistiske samfund, som Lenin og Stalin byggede i Sovjetunionen angiveligt var et »vrangbillede på socialismen«, virkelig et »nederlag« for de opfattelser og ideer som Marx og Lenin havde om socialismen, er intet andet end et udtryk for deres fjendtlighed overfor kommunismen, udtryk for deres ønske om at bevare det herskende borgerlige samfund intakt.

De italienske, franske og spanske revisionister har været ude på en lang rejse for at nå frem til deres fornægtelse af socialismen. Først hævdede de, at socialismen i Sovjetunionen var delt i to, en »leninistisk socialisme«, som var af det gode, retfærdig, men betinget af det tsaristiske Ruslands særlige historiske betingelser og derfor ikke passede til de udviklede kapitalistiske lande, og en »stalinistisk socialisme«, som var af det onde, fordi den angiveligt var et vrangbillede på den tidligere, forkrøblet, bureaukratiseret og så videre. Denne udvikling af bedømmelserne er ikke tilfældig. Hvis den »leninistiske erfaring« blev godtaget, selv med forbehold, hvis man for eksempel gik ind for det retfærdige i at bruge revolutionær vold til at gribe magten, så ville der ikke være plads til den eurokommunistiske »model« for socialisme. Lenins teori om revolutionen og socialismens opbygning, som er en videreudvikling af Marx' lære, er i den grad et hele, så sammenhængende, så videnskabelig og logisk, at man må anerkende den, som den er eller ikke anerkende den overhovedet. Den kan ikke skæres i stykker uden at falde ud som uforenelige modsætninger og logiske absurditeter.

Således er eurokommunisterne ikke længere kun modstandere af Stalin, men har også forkastet leninismen, idet de tror, at de hermed er sluppet fri og har fundet måden at prædike »eurokommunistisk socialisme« på. Men hvis de har forladt leninismen, så har proletariatet ikke gjort det. Leninismen er en levende videnskab, proletariatets militante ideologi, revolutionens og den socialistiske

opbygnings banner. Leninismen er det mægtige våben, som alle ægte revolutionære, alle de, som ønsker kommunismen og kæmper for socialismen kæmper mod alle fjenderne med, mod borgerskabet og dets medløbere. Leninismen er det spejl, som bringer alle eurokommunisternes og alle andre revisionisters sande træk frem i lyset, som afslører falskheden i deres opportunistiske »teorier«, som fremviser deres reaktionære handlinger imod proletariatet, socialismen og folkets sag.

For at undgå utilfredshed blandt deres partiers menige medlemmer, den tvivl, som de »teorier« de udkaster om »socialisme« og deres forvirrede, selvmodsigende teser i al almindelighed rejser, erklærer eurokommunisterne, at deres socialisme endnu ikke er en »model«, endnu ikke er noget klart og fastslået, men kun et udtryk for »behovet for at finde vejen« til det samfund, som man må diskutere. Med andre ord er det kun tomme slag i luften, fordi man ikke opnår noget.

Den »socialisme«, som eurokommunisterne forestiller sig, er et samfund, hvor socialistiske og kapitalistiske elementer er forbundet og eksisterer ved siden af hinanden i økonomien og i politikken, i basis og overbygning. I deres »socialisme« vil der både være »socialistisk ejendom« og kapitalistisk ejendom, der vil altså både være udbytende og udbyttede klasser; ved siden af arbejderklassens parti vil der også være borgerlige partier; den proletariske ideologi vil bestå side om side med andre ideologier; i denne »socialisme« vil staten være en stat, hvor alle partier og klasser har magt.

Eurokommunisterne kan drømme så meget de vil om et sådant blandet kapitalistisk-socialistisk samfund, men det samfund, de foreslår, kan aldrig nås., Socialisme og kapitalisme er to vidt forskellige samfundssystemer, som gensidigt udelukker hinanden. Kapitalismen eksisterer, så længe den holder proletariatet og de arbejdende masser undertrykt og udbyttet, mens socialismen kun opbygges og skrider frem på kapitalismens ruiner, efter at den er fuldstændig styrtet.

For at retfærdiggøre deres dybt opportunistiske synspunkter overvurderer eurokommunisterne udstyrets rolle, produktionsmidlernes rolle i samfundets udvikling og glider således over i den såkaldte teori om produktivkræfterne, som var det ideologiske grundlag for al opportuniste i den Anden Internationale.

Ud fra deres opfattelse vokser tilskyndelsen til socialismen automatisk og spontant ud af produktiv kræfternes udvikling. Derfor hævder de, er klassekampen eller den proletariske revolution ikke nødvendig for at nå til socialismen. Ydermere kan der ifølge eurokommunisterne, selv i de lande, hvor revolutionen er blevet gennemført og socialistiske produktionsforhold er blevet grundlagt, ikke være tale om virkelig socialisme, hvis produktivkræfterne er forholdsvis lavt udviklet der.

For at se, i hvilken grad eurokommunisterne har forladt socialismens ide, og hvilken form for socialistisk samfund, de hævder, det er nødvendigt at opbygge,

er det kun nødvendigt at undersøge nogle af deres vigtigste teser, som de højlydt slår på tromme for som den »højeste udvikling af den progressive tænkning i vore dages menneskelige samfund.«

»En fuldstændig nationalisering af produktionsmidlerne er ikke nødvendigt for at nå frem til et socialistisk samfund«, erklærer de italienske revisionister. »Ved siden af den offentlige sektor ... vil det private initiativ arbejde ... Frit forenet bondeejendom; håndværk; lille og mellemstor industri; det private initiativ på serviceområdet ... vil spille en særlig rolle. I denne opfattelse af samfundets forandring i socialistisk forstand, må man sammenkæde det økonomiske system for at sikre en tilpasning mellem planlægningen og markedet, imellem offentligt og privat initiativ ... «^{*31}

De franske revisionister proklamerer også en sådan »socialisme«. De siger, at samfundet »har brug for et tilstrækkeligt antal demokratiske nationaliseringer, sammen med andre former for samfundsmæssig ejendom og en økonomisk sektor, som er grundlagt på privat ejendom.«^{*32}

Carillo siger: »Dette system, som på det økonomiske felt vil have en blandingsskarakter, vil få udtryk i et politisk styre; hvor ejerne ikke blot vil være organiseret økonomisk, men også i et eller flere politiske partier, som repræsenterer deres interesser. Denne situation vil blive en af bestanddelene i den politiske og ideologiske pluralisme.«^{*33}

Der kræves ingen særlig kendskab til de samfundsmæssige love for at forstå, at den oversigt over det såkaldte socialistiske samfund som eurokommunisterne fremviser ikke er andet end den præcise og mest typiske oversigt over det nuværende borgerlige samfund. Det grundlæggende element, som bestemmer et samfundssystem, er ejendomsretten til produktionsmidlerne. Hvis ejendomsretten til produktionsmidlerne er privat, så drejer det sig om et system, hvor mennesket udbytter mennesket, hvor rigdommen akkumuleres i mindretallets hænder på den ene side, mens det overvældende flertal af folket lever i fattigdom og afsavn på den anden side. Det er allerede blevet bevist, at socialismen ikke kan eksistere uden at afskaffe den kapitalistiske ejendom og knuse den borgerlige stat. Der kan aldrig være socialisme uden at det samfundsmæssige eje af produktionsmidlerne etableres i alle sektorer uden undtagelse, uden oprettelsen af proletarietets diktatur.

Proletariatet har kæmpet med tapperhed, offervilje og selvfornægtelse for at styrte de kapitalistiske ejendomsforhold over produktionsmidlerne. Med dette mål for øje har det udarbejdet sin egen ideologi, marxismen-leninismen, som må vejlede det i revolutionen og oprettelsen af samfundsmæssig ejendomsret

³¹ La politica e l'organizzazione del comunista italiani, side 12-13.

³² L'Humanite«, 13. januar 1979.

³³ S. Carillo, »Eurocommunisme« et Etat, Frankrig 1977, side 121-122.

over produktionsmidlerne, i afskaffelsen af den udbytning, som udspringer af den private ejendomsret over disse midler, og i elimineringen af fattigdom. Proletariatet virkeliggjorde dette mål i de lande, hvor revolutionen sejrede og socialismen blev oprettet. Denne erfaring, som opbygningen af socialismen i Albanien mere og mere bekræfter for hver dag, der går, viser, at den fundamentale betingelse for opbygningen af det socialistiske samfund netop er, at man eksproprierer borgerskabet og omformer hele landets økonomi ud fra et socialistisk grundlag, at man etablerer den samfundsmæssige ejendomsret over produktionsmidlerne.

Ved befrielsen var Albanien et tilbagestående land set ud fra den samfundsøkonomiske og kulturelle synsvinkel, hovedsaglig et landbrugsland, næsten uden industri, med et meget lavt udviklingstrin af produktivkræfterne. Udgjorde dette en hindring for opbygningen af socialistiske produktionsforhold? Selvfølgelig gjorde det det, faktisk en meget stor hindring, men ikke en uovervindelig hindring. Vort parti kunne ikke vente på, at produktivkræfterne blev udviklet til et højt trin, for derefter at indlede oprettelsen af socialistiske forhold.

Blandt de første og vigtigste forholdsregler, som vort folks statsmagt tog, var likvideringen af udenlandsk kapital og omformningen af dens virksomheder til socialistisk statsejendom, gennemførelsen af en omfattende og dybtgående jordreform, som ikke blot likviderede feudaltherrenes og godsejernes store ejendomme, men også i høj grad indskrænkede de rige bønderes ejendom. Disse forholdsregler af dybt revolutionær karakter skabte vigtige forudsætninger for den gradvise socialistiske omformning af landet, for udviklingen af kooperativbevægelsen.

Ud fra marxismen-leninismens aldrig svigtende ledetråd, såvel som fra erfaringerne fra den socialistiske opbygning i Sovjetunionen, fremsatte Albanien Arbejdets Parti likvideringen af kapitalismens og opbygningen af socialismens økonomiske basis i by og på land som et hovedmål.

Socialiseringen af de vigtigste produktionsmidler blev gennemført forholdsvis hurtigt igennem nationaliseringer uden erstatning. I 1946, to år efter befrielsen, var bankerne, industrien, minerne, kraftværkerne, transporten, kommunikationen, udenrigshandelen, den hjemlige en gros handel, dele af detailhandelen, maskin- og traktorstationerne, skovene, vandene og undergrunden socialistisk statsejendom. Således indtog den socialistiske sektor af økonomien den ledende stilling.

Et vigtigt spørgsmål for enhver socialistisk revolution er jordspørgsmålet.

Hele økonomiens udvikling og stabiliteten af folkets statsmagt afhænger af den konkrete løsning af dette spørgsmål. I Albanien, hvor bønderne udgjorde det overvejende flertal af befolkningen, og hvor landbruget var hovedgrenen indenfor økonomien, var jordspørgsmålet særlig vigtigt og afgørende. Den kurs,

som vort parti fulgte for at løse dette hovedspørgsmål, var den leninistiske kurs for socialistisk Kooperation.

Ved at holde fast om princippet om bøndernes frie vilje til at samle sig i kooperativer blev kollektiviseringen af landbruget, som begyndte næsten umiddelbart efter landets befrielse og fortsatte i ca. 15-20 år, gennemført uden først at nationalisere jorden. Dette skete først efter, at kollektiviseringen var blevet gennemført med vedtagelsen af den ny forfatning i 1976.

Gennem opbygningen af socialismens økonomiske basis i by og på land blev de udbytende klasser likvideret som klasser, og menneskets udbytning af mennesket blev fejlet bort. Kun to klasser, som var velvilligt indstillet overfor hinanden, blev tilbage, arbejderklassen og kooperativbønderne som var bundet til hinanden ved fælles opfattelser, mål og interesser sammen med den socialistiske intelligentsias lag, som kom fra det arbejdende folk, og som opstod i årene under folkemagten.

Socialismens opbygning kan hverken gennemføres gennem dekretter eller på spontan måde. Socialismen opbygges med mangedoblede kræfter, med hele det arbejdende folks deltagelse og med en koordineret, centraliseret og samlet plan.

Ved at iværksætte en korrekt politik for landets industrialisering var det muligt hurtigt at forvandle Albanien fra et tilbagestående landbrugsland til et land med en udviklet industri og et udviklet landbrug, med fremskreden uddannelse og kultur, et land hvor folket lever i virkelig fred og lykke.

Eurokommunisterne anerkender ikke vore erfaringer, så lidt som Sovjetunionens eller andre landes, da disse var socialistiske. De ønsker at opfinde en »ny« socialistisme. Imidlertid kræves der en temmelig forkrøblet form for logik for at acceptere eksistensen af privat ejendomsret til produktionsmidlerne i samfundet, og samtidig tro, at man kan undgå menneskets udbytning af mennesket, og at tale om »socialistiske forandringer«, »lighed«, »retfærdighed« osv., som eurokommunisterne prædiker. Opretholdelsen af privatejendomsretten til produktionsmidlerne, at det »private initiativ«, det vil sige muligheden for kapitalistisk akkumulation i det samfund, som eurokommunisterne er fortalere for, det betyder i virkeligheden, at det kapitalistiske system vil blive bevaret fuldstændigt intakt og uantastet.

I alle deres filosofiske drømmerier, såvel som i de programmet, som deres partier fremfører, berører de eurokommunistiske revisionister overhovedet ikke spørgsmålet om, hvad man vil gøre med de multinationale selskaber og den udenlandske kapital. Når de ikke omtaler det, så betyder det, at disse vil forblive faste dele af det »socialistiske« system, de er fortalere for; det betyder, at de store amerikanske, vesttyske, engelske, franske og andre kapitaler ikke længere vil tænke på superprofitter, men vil tjene socialismen. Det er rent og skært dagdrømmeri. I dette spørgsmål er Carillo, Berlinguer, Marchais ikke så progressive som de kredse indenfor borgerskabet i mange udviklingslande som, skønt de

ikke er for socialismen, kræver udvisning af den udenlandske monopolkapital og befrielse fra de multinationale selskaber.

Hvad angår den såkaldte offentlige sektor, hvis eksistens den »eurokommunistiske socialistisme« forudsiger, har vi at gøre med noget, der simpelthen blot er en spekulation i begreber, med et tarveligt forsøg på at faldbøde den statskapitalistiske sektor, som i den ene eller anden grad findes i alle de borgerlige lande, som om den var en socialistisk sektor af økonomien.

Den statskapitalistiske sektor, eller den »offentlige« sektor, som borgerskabet kalder den, er blevet skabt under former og af grunde, som er velkendte.

Statskapitalismen eksisterede i forvejen i Europas industrielle lande, men den gennemgik særlig efter den anden verdenskrig en markant udvikling. Den blev skabt som følge af forskellige faktorer. I Italien blev den for eksempel oprettet af borgerskabet som følge af skærpelsen af klassekampen og det store: pres fra de arbejdende masser, som krævede ekspropriation af storkapitalen, særlig den, som var forbundet med fascismen og som var ansvarlig for den katastrofe, landet led under. For at undgå en yderligere radikaliserings af de arbejdende massers kamp og for at undgå revolutionære udbrud, gennemførte det svage italienske borgerskab nationaliseringen af nogle store industrier, en nationalisering, som opfyldte minimumskravene fra de kommunistiske og socialistiske partier, som var gået styrket ud af krigen. I England fremkom den »offentlige sektor« som jernbanerne og kulminerne som følge af, at storkapitalen opgav nogle tilbagestående og uprofitable brancher. Den overførte disse til staten, som understøttede dem fra sit budget, fra skatteyderne, mens den selv investerede sin kapital i de nye industrisektorer med et højt teknologisk stade, hvor superprofitterne lettere og hurtigere blev sikret.

Nationaliseringer af denne type har været og bliver stadig gennemført af den ene eller anden grund også i andre lande, men de har ikke ændret og kan ikke ændre den kapitalistiske natur ved det system, som er ved magten; de kan ikke borteliminere den kapitalistiske udbytning, arbejdsløsheden, fattigdommen og mangelen på friheder og demokratiske rettigheder.

Som meget langvarige erfaringer allerede har bevist, støttes og udvikles statskapitalismen af borgerskabet, ikke for at lægge fundamentet for det socialistiske samfund, sådan som revisionisterne mener, men for at styrke fundamentet for det kapitalistiske samfund og den borgerlige stat, for yderligere at udbytte og undertrykke folket. De, som styrer den »offentlige sektor«, er ikke arbejdernes repræsentanter, men storkapitalens folk, de som har hele økonomiens og statens tøjler i deres hænder. Arbejdernes sociale stilling i den »offentlige sektors« virksomheder er ikke forskellig fra arbejderens i den private sektor; hans forhold til produktionsmidlerne, til virksomhedens økonomiske styring, investeringspolitikken, lønninger osv. er det samme. Den borgerlige stat, dvs. borgerskabet, tilegner sig profitterne fra disse virksomheder. Ene og alene

revisionisterne er i stand til at se en forskel på IRI-virksomhedernes »socialistiske« karakter og FIATs »borgerlige« karakter, imellem Renaults »frie« arbejdere og Citroens »undertrykte« arbejdere.

Det »demokratisk socialistiske« samfund, som eurokommunisterne prædiker i dag, er det borgerlige samfund, som det eksisterer nu i deres lande. De ønsker bare at pynte lidt på det gamle europæiske borgerskab, der står med den ene fod i graven, vil tage sig ud som en ung brud, fuld af liv og vitalitet. Ifølge eurokommunisterne er alt hvad der behøves en lille opfriskning, hvor man bevarer den statskapitalistiske sektor ved siden af den private sektor, skaber nogle rådgivende arbejdsråd, som vedhæng til virksomhedernes direktioner, at man tillader fagforeningspamperne at råbe på retfærdighed og lighed ved møder på pladserne, at man giver revisionisterne et par pladser i regeringen og så... vil socialismen komme helt af sig selv.

I deres hæmningsløse iver efter at bekæmpe og fornægte marxismen-leninismen skønmaler de eurokommunistiske revisionister realiteterne i vore dages kapitalistiske samfund på enhver måde. For dem er de samfundssystemer, som nu findes i Italien, Frankrig, Spanien og andre steder, den stat som hersker i disse lande, en form for demokrati, som er hævet over klasserne, et demokrati for alle. De ser allerhøjest nogle få vanskeligheder, nogle få fejltagelser, nogle få forvrængninger ved dette samfund og denne stat, men ikke mere. På denne grundlæggende opfattelse og forudsætning opbygger de deres arkitekttegnede »demokratiske socialisme«, som i sit væsen vil være det selv samme nutidige borgerlige samfund, men uden de »fejl«, »indskrænkninger« og »problemer«, som det har i dag.

Revisionisterne erklærer, at mere end et parti vil eksistere og virke under deres »socialisme«, foruden muligheden af at de skiftes til at regere. Det må siges, at eurokommunisterne i dette spørgsmål virkelig har sammenhængende opfattelser. Det er naturligt, at der i dette samfund, hvor der vil være antagonistiske klasser, forskellige lag af borgerskabet, grupper af kapitalister med forskellige interesser, også vil være forskellige partier, og at det princip som op til i dag har virket i det kapitalistiske samfund, om at forskellige partier skiftes til at stå i spidsen for denne stat alt efter situationen og behovet helt klart vil eksistere. Men der, hvor eurokommunisterne med vilje fremstiller tingene løgnagtigt, det er, hvor de fremstiller denne »pluralisme«, altså den praksis, at man udskifter hestene foran kareten i den borgerlige stat, som demokratiets højdepunkt, som en situation, der giver mulighed for at løse alle samfundsmæssige problemer. Deres mål er at udviske selve begrebet om det socialistiske samfund og at fremstille det borgerlige demokrati og dets institutioner som værende i stand til at virkeliggøre socialistiske målsætninger, uden at revolutionen er nødvendig, uden at det er nødvendigt at knuse det gamle borgerlige statsapparat. I virkeligheden er deres idealstat nutidens amerikanske eller mere udpræget, det tyske

politiske system, hvor to store borgerlige partier, der skiftes til at stå i spidsen for staten, hersker. De ønsker to store partier i Italien, Frankrig og også i Spanien: det ene af dem åbent borgerligt, demokratisk eller liberalt, og det andet er et arbejderparti, hvad enten de så kalder det socialistisk, kommunistisk, arbejder-, eller hvad man nu har lyst til, så vel som nogle få andre ubetydelige småpartier, bare for variationens skyld. Og på denne måde vil man tilvejebringe »italiensk socialisme«, »fransk socialisme«, »spansk socialisme«, nøjagtig som man har skabt »svensk socialisme«, »norsk socialisme« osv.

Under den »demokratiske socialisme« må staten ikke være en arbejder og bondestat, det vil sige, den må ikke minde om den stat, som Marx og Lenin var fortalere for, en stat, som ville føre fabrikkens arbejdere og bønderne, som dyrker jorden ind i ledelsen. Eurokommunisterne ønsker en stat, som vil være »alles« stat, og ligeledes skal denne stats regering være »alles«. Men en stat for »alle« har aldrig eksisteret, og den vil aldrig komme til at eksistere.

Eurokommunisternes opfattelser om staten ligger meget tæt op ad Proudhons og Lassalles, som Marx tilbageviste for mere end et århundrede siden. Lasalle prædikede for eksempel, at den reaktionære præjssiske stat kunne forvandles til en fri folkestat ved reformer, ad fredelig vej, gennem folkeafstemninger og ved hjælp af den borgerlige stat og sammenslutninger af producenter, som man skulle oprette. Han fremstillede denne »stats« type som en model for den nye socialistiske stat, som arbejderne burde kæmpe for. Det lassalleanske begreb om »folkestaten« fornægtede statens klassekarakter som en given klasses diktatur.

Marx konfronterede, særlig i sit fremragende værk, »kritik af Gothaprogrammet« den lassalleanske opfattelse af den »frie folkestat« med opfattelsen af staten som et klasseinstrument, med sin opfattelse af proletariatets diktatur.

» ... man kommer ikke problemet så meget som et loppespring nærmere, fordi man sætter ordene stat og folk sammen på tusind forskellige måder«, siger Marx. .

»Mellem det kapitalistiske og kommunistiske samfund ligger den periode, hvor det ene samfund revolutionært omformes til det andet. Dertil svarer også en politisk overgangsperiode, under hvilken staten ikke kan være andet end proletariatets revolutionære diktatur.«³⁴

De marxistiske teoretiske teser og lærer om staten som fremføres i Marx' og Engels' monumentale værker fandt deres strålende bekræftelse i hændelserne under Pariserkommunen.

³⁴ Marx og F. Engels, Udvalgte skrifter, Tiden 1952, bd. 2, s. 25.

Pariserkommunen viste, at proletariatet ikke kan bevare det gamle borgerlige statsapparat og bruge det til sine egne formål, til at styrte det kapitalistiske system. Kommunen knuste denne maskine og skabte i dens sted statsorganiser og institutioner, som var fuldstændig nye i indhold og form. Kommunen var den første form for proletariatets statsmagts politiske organisering. Som Lenin understregede, viste Pariserkommunen de historiske begrænsninger

» ... og begrænsede værdi ved det borgerlige parlamentariske system og borgerlige demokrati ... « **³⁵

Det blev bevist i praksis, at den stat, som Pariserkommunen opstillede, repræsenterede den højeste form for demokrati, demokrati for befolkningens overvejende flertal. Den virkeliggjorde de store demokratiske rettigheder og friheder, som borgerskabet proklamerer, men aldrig virkeliggør.

Senere forsvarede Lenin i kamp mod den Anden Internationales høvdinges opportunistiske forvanskninger Marx' teori om staten på strålende vis. Han tilbageviste deres synspunkter om, at staten angiveligt ikke er et instrument for klasseforsoning, at det borgerlige statsapparat ikke skulle knuses, men anvendes i det arbejdende folks interesse. I sin berømte bog »Staten og Revolutionen« viste Lenin, at staten er et produkt af modsætningerne mellem klasser og et udtryk for disse modsætningers uforsonlighed. Han beviste, at det borgerlige statsapparat, et apparat, som er opstillet for at holde arbejderklassen og de arbejdende masser undertrykt og udbyttet, ikke kunne bruges af dem til at fjerne undertrykkelse og udbytning. Proletariatet må opbygge sin egen stat, som er ny i form og indhold, i struktur og organisation, i de folk; som styrer den og i disse arbejdsmetoder; en stat, som vil sikre de arbejdende massers frihed og undertrykke socialismens fjenders bestræbelser på at genoprette det kapitalistiske system.

Lenins bog »Staten og Revolutionen« og de leninistiske teser om proletariatets diktatur spillede en vigtig rolle i forberedelsen af Oktoberrevolutionen og oprettelsen af sovjetstatsmagten i Rusland. De forbliver magtfulde våben i hænderne på de ægte revolutionære, våben til at bekæmpe de moderne revisionisters teoretiseren, når de søger at genoplive Kautskys og konsorters gamle syn på staten, som Lenin afslørede og tilbageviste.

Eurokommunisternes teoretiseren om staten er en konsekvens af disse renegaters antimarxistiske linje; som foregiver, at der ikke findes klassekamp, men klassefred under kapitalismen, at hæren og politiet ikke længere er borgerskabets bagstræberiske kræfter, at der derfor ikke er brug for proletariatets diktatur

³⁵ V. I. Lenin, Samlede værker, bd. 28, s. 535 (ALB. udg.).

og det virkelige demokrati, som proletariatet indfører. De ønsker kun en stat, et demokrati - det borgerligt-revisionistiske demokratiske stat.

Den »demokratiske« vej til socialismen - en forklædning for at beskytte den borgerlige stat

Spørgsmålet om statsmagten har altid været det grundlæggende spørgsmål for ethvert partis ideologi og politik, uden hensyn til, hvilke klasseinteresser, det repræsenterer. Eurokommunismen kan ikke være nogen undtagelse. Den begyndte sin kamp på netop dette område; den blev nyt våben i borgerskabets hænder til at beskytte dets undertrykker- og udbyttermagt og til at hindre proletariatet i at gennemføre revolutionen, knuse denne magt og oprette socialismen.

I deres propaganda mod marxismen-leninismen insisterede eurokommunisterne på, at Marx' teori om at styrte kapitalismen gennem en voldelig revolution, under de betingelser, der hersker i det moderne samfund, som de kalder det nutidige kapitalistiske samfund, kræver nye tolkninger. Som vi tidligere nævnte, var de sovjetiske revisionister blandt de første, der begyndte et frontalangreb på Marx' og Lenins teser om nødvendigheden af den væbnede revolution, en tese, som de fuldstændig fordrejede og beskrev som ubrugelig og forældet. For at gøre deres teori om den fredelige overgang til socialismen »overbevisende«, gik de så langt som til at hævde, at Oktoberrevolutionen var en fredelig revolution, i modsætning til historien, der anerkender den som den første revolution, der styrkede det russiske borgerskab med vold og etablerede proletariatets diktatur. Samtidig begyndte de at fremlægge den teori, at proletariatets diktatur var et kortvarigt fænomen, som blev afløst af den såkaldte hele folkets stat. Med disse teorier søgte de at formindske det revolutionære klasseindhold i og benægte proletariatets diktatur.

Denne bevidste forvrængning af marxismen-leninismen, som de sovjetiske revisionister fremførte, blev det grundlag, som de eurokommunistiske teorier om dette spørgsmål byggede på. De hrustjovitiske teser om, at klassekampen ikke længere fandtes med socialismens opbygning i Sovjetunionen, at socialismens sejr var sikret, og at der ikke var nogen fare for forfald, at der ikke længere var brug for proletariatets diktatur eller for arbejderklassens parti, blev en inspiration og opmuntring for de andre revisionister til at gå endnu videre. Ved en forkert fremstilling af betydningen af de ændringer, som har fundet sted i verden og ved at fejltolke et af Lenins korrekte udsagn om de specifikke træk ved vejen til socialismen understreger de, at det nu om dage er muligt at nå frem til socialismen gennem parlamentarisme og reformer.

Eurokommunisterne fremstiller forløbet af det kapitalistiske samfunds forvandling til det socialistiske samfund som udviklingen af det borgerlige politi-

ske demokrati helt igennem, som de siger, som en fredelig udvikling, som ikke leder til en kvalitativ forandring, men kun til en kvantitativ ændring. De italienske revisionister siger: »Politisk demokrati viser sig som den højeste institutionelle form for statens organisering, selv ved en socialistisk stat.«³⁶

Hvis vi analyserer denne såkaldte tese, viser det sig, at »politisk demokrati« for arbejderklassen angiveligt allerede eksisterer under kapitalismen, og at socialismen angiveligt bliver nået ved at udvide demokratiet og endelig, at det socialistiske samfunds grundlæggende træk angiveligt er borgerligt demokrati, som gøres til et med det socialistiske demokrati.

Imidlertid hævder de spanske revisionister på deres side, at »samfundspolitisk demokrati ikke er en tredje vej, som enten er kapitalistisk eller socialistisk, men er et overgangsstadium imellem kapitalismen og socialismen.«³⁷ »Demokrati er på en gang målet og midlet til forandringerne«, siger Marchais.³⁸

Som man kan se, fremfører Berlinguer, Carillo, Marchais og andre meget forvirrede ideer om demokratiet og staten for at »retfærdiggøre« deres revisionistiske synspunkter. En sådan måde at drage slutninger på - der ikke er baseret på de klasseforhold, som eksisterer i det borgerlige samfund, som er løsrevet fra forbindelsen imellem den kapitalistiske økonomiske basis og overbygning, fra virkeligheden og enhver form for logik - har det formål angiveligt at bevise, at virkeligt demokrati ikke er det, som sikres gennem oprettelsen af proletariats diktatur, de udbyttede massers store flertals demokrati over mindretallet af kapitalistiske udbyttede, eller disses rester, men demokrati a la Marchais og Carillo, det vil sige »demokrati for alle, hvor alle lever i fred og klasseharmonie«. Men historien har imidlertid vist, at der ikke er og ikke kan være borgerligt demokrati uden borgerligt diktatur, ligesom der ikke kan være socialistisk demokrati uden proletariats diktatur. Indbyggernes rettigheder og pligter knytter direkte an til den classes herredømme, som er ved magten. Hvor kapitalistklassen hersker, er der rettigheder for borgerskabet, og indskrænkning af rettigheder, undertrykkelse og nedvurdering af masserne, mens der, der hvor arbejderklassen hersker, er rettigheder og friheder for arbejderne, og begrænsninger og tvang for mindretallet af tidligere herskere og udbyttede, såvel som for socialismens fjender.

Eurokommunisterne er ikke de første opportuniste, der benægter nødvendigheden af revolutionen som det eneste grundlæggende middel til at styrte kapitalismen og opbygge socialismen. Før dem blev det samme gjort af Proudhon, som Marx afslørede, og af Bernstein og konsorter, der endte som det kapitalistiske systems åbne forsvarere.

³⁶ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, Rom 1979, side 11.

³⁷ Noveno congreso del Partido Comunista d'Espana, 1978, side 83.

³⁸ L'Humanite' 13. februar 1979.

Bernstein, for eksempel, prædikede, at alle proletariats økonomiske, politiske og sociale problemer kunne løses fredeligt og af evolutionens vej ved at forbedre arbejdslovgivningen, ved at styrke fagforeningernes og kooperationens rolle og aktivitet, samt ved at øge arbejderklassens repræsentation i parlamentet. Han erklærede direkte, at arbejderklassen skulle vinde almindeligt flertal i parlamentet, få 51 % af stemmerne, og så kunne den opnå alle sine mål. Eftersom »flertallets vilje« hersker i et demokrati, sagde han, mister staten sin klassekarakter, forvandles fra at være et instrument for klasseherredømme til at være et organ, som står over klasserne og repræsenterer hele samfundets interesser. I en sådan stat, sagde han, kan og må arbejderklassen og dens parti samarbejde med alle de andre klasser og partier. Sammen må de forsvare og styrke denne stat mod »reaktionære«.

Bernstein prædikede, at vejen til samfundets forandring var de delvise og gradvise reformers vej, evolutionens vej, vejen til kapitalismens gradvise indvoksen i socialismen. Derfor skal arbejderklassens parti, ifølge ham, ikke være den sociale revolution, men de sociale reformers parti. Lenin kritiserede ham med stor styrke og viste den helt igennem falske karakter ved Bernsteins ideer, som Kautsky og konsorter senere overtog. Den store Oktoberrevolution fældede historiens dom i den store debat imellem marxisterne under Lenins ledelse, som forsvarede ideen om revolutionen og proletariats diktatur, og de revisionistiske opportuniste, der var forkæmpere for den fredelige, reformistiske vej, for det »rene« demokrati osv.

Denne revolution viste proletariats og verdens folk, at vejen til sejr over imperialismen og kapitalismen ikke går gennem reformer og overenskomster med borgerskabet, men gennem voldelig revolution.

Når de »argumenterer« til støtte for deres modstand mod den marxistisk-leninistiske teori om revolutionen og proletariats diktatur, hævder eurokommunisterne, at Marx angiveligt selv »kun nævnte dette begreb en gang«! Der er imidlertid velkendt, at ideen om proletariats diktatur udgør det grundlæggende spørgsmål i hele Marx' lære om socialismen. I 1852 skrev Marx:

»Hvad jeg tilføjede af nyt var: 1, at påvise, at klassernes eksistens blot er knyttet til bestemte historiske faser i produktionens udvikling: 2, at klassekampen nødvendigvis fører til proletariats diktatur: 3, at selve dette diktatur kun danner overgangen til ophævelsen af alle klasser og til et klasseløst samfund...«³⁹

Marx betragtede ikke proletariats diktatur som en simpel udskiftning af nogle folk i regeringen, men som en kvalitativt ny stat, der bygges på ruinerne af den gamle borgerlige stat. Han anså det, at knuse det gamle borgerlige statsmaskine-

³⁹ Marx og Engels Udvalgte skrifter, Tiden 1952, bd 2, side 453.

ri med vold, som en afgørende betingelse for sejr, ikke blot i den proletariske revolution, men i enhver ægte folkerevolution, der stod under arbejderklassens ledelse. Lenin kaldte denne konklusion, som Marx fremlagde i sit fremragende værk »Louis Bonapartes 18. Brumaire« for »et gigantisk skridt fremad«. Det er netop denne grundsten i den marxistisk-leninistiske lære, som alle revisionister har angrebet og fornægtet, og som alle nye eurokommunistiske revisionister angriber.

Eurokommunisternes holdning til spørgsmålet om revolutionen, staten og demokratiet falder i sit væsen sammen med sovjetrevisionisternes, som har erklæret, at nu er Sovjetunionens »Kommunistiske« Parti angiveligt blevet omdannet til et »parti for hele folket« og, at proletariatets diktatur er blevet erstattet af »hele folkets stat«. På baggrund af disse erklæringer fra sovjetrevisionisterne kan Marchais og Carillo med rette tænke: »Hvis I angiveligt kan omdanne proletariatets parti og stat til hele folkets parti og stat, hvorfor skulle vi i Vesten så ikke have ret til, at gøre det samme, men uden den voldelige revolution og proletariatets diktatur? Vi vil fortsætte med 'pluralisme' og forståelse overfor borgerskabet, ved at opbygge en opinion til fordel for et 'virkeligt demokrati', som ikke er blevet opnået i jeres land. I kan lige så godt opgive at hævde, at der findes demokrati i jeres land, alt imens I styrker undertrykkelsen.«

Hvad titoisterne angår, har de også problemer med eurokommunisterne i forbindelse med »demokrati« og »pluralisme«. De jugoslaviske revisionister taler om enheden i den »alliancefri verden«, og »borteliminerer« med denne formel klassekampen og proletariatets diktatur. De kræver kun af imperialismen og verdenskapitalismen, at de »alliancefri lande« »skal forblive ved status quo og skal støttes økonomisk«. I den henseende har titoisterne samme mening som eurokommunisterne, med den ene forskel, at mens jugoslaverne taler om angivelig »uafhængighed af supermagter og blokke«, gør eurokommunisterne end ikke dette formelt.

Uden at angribe dem direkte, men igennem de ideer, de giver udtryk for, siger eurokommunisterne til de jugoslaviske revisionister, at når der kun eksisterer et parti i Jugoslavien, er det ikke det virkelige demokratiske vej; derfor må det politiske system i Jugoslavien også underkastes forandringer.

Mens de direkte angriber Lenin og hele den marxistiske-leninistiske teori om staten og revolutionen opfordrer Berlinguer, Marchais, Carillo og konsorter hrustjoviterne til at føre deres forræderi helt igennem, ved at sige til dem, at det ikke kun er Stalins »fejltagelser«, som er problemet i deres beskidte virksomhed, men selve det socialistiske system, som, selvom det var et korrekt system efter Oktoberrevolutionen, ikke er korrekt i dag, fordi det angiveligt fornægter demokratiet.

Uden tvivl er denne tese ikke til hrustjoviternes fordel, da de, for at skjule deres forræderi og for at fremstille sig som marxister-leninister, stadig opretholder visse påståede leninistiske former.

For at bevare denne forklædning kommer Brezhnev-gruppen fra tid til anden med en vag kritik af de ulydige partier, og råder til, at de angiveligt skal stå vagt om Lenins klasseprincipper i spørgsmålet om vejen og formerne for overgangen til socialismen. Imidlertid undlader de revisionistiske partier i de vestlige lande ikke at svare Brezhnev, at de ikke gør andet end de sovjetiske revisionister har gjort, at de angiveligt handler på grundlag af deres betingelser, der angiveligt dikterer den fredelige vej, de demokratiske reformers vej, politisk og ideologisk pluralisme osv., osv.

Berlinguer, Marchais og Carillo, som er gået længere end Togliatti, siger til russerne. »Er del ikke jer, der har talt om fredelig sameksistens? Jamen, så lad os da skabe denne sameksistens og føre den igennem til enden.« Og med hvem "kan vi samarbejde fredeligt? Med kommunismens modstandere; med det kapitalistiske borgerskab, med den amerikanske imperialisme, osv. Imidlertid må vi, siger de, for at opnå fredelig sameksistens først revidere »dogmerne« i politikken. i ideologien, i økonomien og i kunsten, fordi »dogmerne« ikke kan anvendes på det nuværende samfund. Eftersom Marx', Engels', Lenins og Stalins ideer om proletariatets diktatur, klassekampen og om at gribe magten med vold angiveligt er »dogmer«, er disse ej heller passende, derfor skal magten heller ikke tages med vold men ad den parlamentariske vej, gennem folkeafstemninger, ved at arbejderklassen kommer til magten, og borgerskabet fjernes fra den med demokratiske midler.

Af demagogiske årsager, og for at stikke blå i øjnene på masserne, mumler eurokommunisterne i en undertone, at den »tredje vej« eller demokratiske socialisme« ikke er socialdemokratisk, fordi den »ikke har ført samfundet ud over kapitalismens logik,«⁴⁰ Ikke desto mindre tilføjer de i samme åndedrag, at vi må forene os med socialdemokratiet og de andre politiske kræfter, og sammen med dem må vi øve indflydelse på det kapitalistiske borgerskabs statsapparat gennem propaganda, reformer, kirken, kulturen osv., og ikke knuse det, sådan som marxismen-leninismens klassikere siger, således at denne statsmagt gradvis vil antage en ægte demokratisk form, så den vil tjene hele samfundet og skabe betingelserne for at bygge "socialismen" på en fredelig måde. Med andre ord taler de for en bastard af et samfundssystem, som intet har med den lidenskabelige socialisme at gøre.

Togliattis og hans støtters teser, Italiens Kommunistiske Partis linie, er blevet alle de eurokommunistiske revisionisters ideal i en sådan grad, at det har vakt misundelse hos Carillo og Marchais. Georges Marchais skriver i

⁴⁰ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, Rom 1979 side 7.

”L’Humanité”: ” I 1956 var vi længe om at drage læren af det, som skete i Sovjetunionen og udarbejde den franske vej til socialismen”, det vil sige, at gøre som Togliatti gjorde. Når Marchais eller Carillo siger, at politiet er med det italienske kommunistparti, og at de i Rom stemmer for dette parti, priser de Berlinguers bestræbelser og resultater med hensyn til det direkte samarbejde med socialdemokratiet, de kristelige demokrater og socialisterne i offentlige spørgsmål, og også i administrationen af borgerskabets sager.

Berlinguers »resultater« i denne retning, det vil sige underkastelsen under den italienske og verdenskapitalismen, tjener andre revisionister som praktisk støtte for deres opportunistiske politiske teser. Berlinguer arbejder med stor ildhu. Han angriber ikke den borgerlige forfatning, angriber ikke borgerskabets magt, nævner end ikke omstyrtelsen af denne magt og dens apparat, taler ikke om at tilintetgøre den italienske undertrykkende hær, men underskriver tværtimod erklæringer sammen med reaktionens partier om, at man skal styrke hæren, at man skal beholde de amerikanske baser, at man skal øge politiets bevillinger og beføjelser, at politiet skal have lov til, uden for loven at undersøge alt, som er mistænkeligt, endog at aflytte telefonsamtaler og åbne privat brevveksling.

Nu står de italienske revisionisters program og aktiviteter prøvede og parate, også for de andre revisionister. I Italien, Spanien og Frankrig udvikler revisionismens indvoksen i kapitalismen sig - og ikke kapitalismens ind i socialismen, som eurokommunisterne prædiker i deres programmer og taler - og den tager konkret form.

De italienske, franske og spanske kommunistpartier siger overhovedet intet om de kinesiske revisionister. Hele deres kamp retter spydspidsen mod Marx, Engels, Lenin og Stalin, og udfra deres egne formål, af og til også mod de sovjetiske revisionister. De er i overensstemmelse med de kinesiske revisionister på alle fronter. De kinesiske revisionister kæmper for en alliance med USA, de udviklede kapitalistiske lande og de herskende klikker i de neo-koloniale lande. En sådan alliance passer til de eurokommunistiske renegaters linie. Det er en kendsgerning, at den kinesiske udenrigspolitik er fuldt og helt i overensstemmelse med den eurokommunistiske prædiken om de revisionistiske partiers enhed med de borgerligt-kapitalistiske regimer, som er ved magten. De kinesiske revisionister og Kinas Kommunistiske Parti er også tilhængere af pluralisme under socialismen. De borgerlige partier ikke blot eksisterer i Kina, men de deltager også i statsmagten og ledelsen sammen med kommunistpartiet, som ikke kan eksistere og styre sagerne uden at samarbejde med dem. På disse grundlæggende spørgsmål er de kinesiske revisionister i overensstemmelse med de europæiske revisionister.

På den anden side forefinder man private virksomheder, private fællesvirksomheder af kinesisk og udenlandsk kapital, rent udenlandske private selskaber samt den kooperative sektor osv. ved siden af den statskapitalistiske sektor i

Kina. Det svarer fuldstændig til den »tredie vej«, til den »socialisme«, som eurokommunisterne udbreder.

Mao Zedong udråbte sin »teori« om at »lade hundrede blomster blomstre og hundrede skoler kappes«. Hvad betyder det? Det betyder, at alle idealistiske, socialdemokratiske, republikanske, religiøse og andre ideer frit får lov til at udvikles i Kina. »Lad alle skoler kappes, det er dialektisk,« siger Mao Zedong. Men eftersom pluralismen angiveligt bliver dialektisk, noget, som også eurokommunisterne prædiker, så må det være muligt at gå ind i socialismen sammen med og i enhed med borgerskabet og dets partier i fred og fredelig kappestrid.

Når borgerlige partier findes og tager del i ledelsen i Kina, sammen med det kommunistiske parti, så kan staten ikke være proletarietets diktatur, men må være en blandingsorganisme, der kun i ord er proletarietets diktatur, mens det i virkeligheden er et borgerligt demokrati.

Den kinesiske praksis svarer til eurokommunisternes linie, og tjener til en »bekræftelse« af, hvordan overgangen til socialismen kan gennemføres uden revolution og proletarietets diktatur. En eller anden vil måske sige: »Men Kina fik socialisme gennem revolutionen«, »Kina har et proletarietets diktatur« osv. Det er ikke sandt. Sandheden er, at Kina kæmpede mod de japanske besættere og Kuomintang, men proletarietets diktatur blev aldrig oprettet, og socialismen blev aldrig opbygget der. Statsmagten i Kina blev kaldt for proletarietets diktatur, men dens indhold var et andet, og vi ser nu, hvordan de forklædninger, som Kinas Kommunistiske Parti og den kinesiske stat ikklædte sig, falder den ene efter den anden. Efter Mao Zedongs død, han, som var en eklektiker, og Zhou Enlais, han, som var en borgerlig demokrat, ser vi, at Kina viser sit sande ansigt, og træder frem som en borgerlig republik og en imperialistisk stat.

Hvad angår de modsætninger, som eurokommunisterne har til de sovjetiske revisionister om statens natur under socialismen, er de overhovedet ikke principielle. De angriber den revisionistiske sovjetiske stat og fremstiller den som en udartning, der, som de siger, hverken ville blive godkendt af Marx eller Engels, og hvor selv Lenin ville anse mange ting for fejlagtige. Men det er kun tarvelige spekulationer. Den nuværende sovjetiske stat er ikke en socialistisk stat. Den er blevet forvandlet til det revisionistiske borgerskabs diktatur som undertrykker og udbytter de arbejdende masser. Med denne spekulation ønsker eurokommunisterne at bevise, at deres pluralistiske linie er den eneste ”videnskabelige marxistiske” linie; at den er den eneste linie, som er korrekt i opbygningen af den sande socialisme. De hævder, at deres linie er en dialektisk konsekvens af historiens materialistiske udvikling, som Marx og Engels angiveligt »ikke forudså«, og som Lenin angiveligt heller ikke »forudså«. Imidlertid er den angiveligt blevet opdaget af Berlinguer, Marchais, Carillo og de andre revisionister i Vesteuropa, der slår sig for brystet og siger: »Det er os, som udtænker den virkelige omformning af nutidens verden lige til dens rødder.« I virkeligheden er

de modstandere af enhver form for revolutionær omvæltning. De ønsker at bevare vore dages borgerlige »forbruger«samfund, bevare kapitalismens herredømme og udbygningen af det arbejdende folk. Det er deres ideal og hvad de stræber efter. Det er hvad de arbejder og kæmper for. Resten er ren og skær propaganda, demagogi, bedrag, midler, som borgerskabet benytter for at bekæmper socialismen og revolutionen.

Eurokommunisternes ”uafhængighed” er afhængig af kapitalen og Borgerskabet.

Kampen mod imperialismen i almindelighed og dens redskaber i hvert land er et af de grundlæggende spørgsmål for hvert kommunistisk partis strategi, og en af de afgørende betingelser for enhver revolutions sejr, hvad enten den er folkedemokratisk, antiimperialistisk eller socialistisk. Samtidig tjener dens holdning overfor imperialismen som en prøvesten til at vurdere den politiske og ideologiske stilling ved enhver politisk kraft, som arbejder enten indenfor hvert enkelt lands nationale rammer eller på den internationale arena. Med andre ord har stillingen overfor imperialismen altid været en demarkationslinje, som skiller de ægte patriotiske og demokratiske revolutionære kræfter på den ene side fra reaktionens, kontrarevolutionens og det nationale forræderis kræfter på den anden side.

Hvad er eurokommunisternes holdning i dette livsvigtige spørgsmål, som er af så afgørende principiel betydning.?

Lige fra Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres, hvor Hrustjov fremsatte linien for forsoning med og tilnærmelse til den amerikanske imperialisme og fremsatte dette som hele den kommunistiske bevægelses generallinie, forlod de vestlige landes revisionistiske partier enhver antiimperialistisk indstilling, både på det teoretiske og det praktiske plan. Det så ud, som om de blev befriet fra deres snærende bånd for at kaste sig ud i forsoning med det imperialistiske, kolonialistiske og neokolonialistiske storborgerskab. Den ny strategi, som Hrustjov gav den kommunistiske bevægelse var, hvad de vestlige kommunistiske partiers ledere længe havde ønsket, som de var begyndt at bruge i praksis, men som - må man sige - endnu ikke havde fået det officielle blå stempel.

Selv før SUKPs 20. kongres var kampen mod NATO, mod genoplivning og genoprustning af den tyske imperialisme, mod den amerikanske imperialismes indblanding og militære baser i Europa og så videre blevet svækket i Frankrig og Italien på baggrund af visse vaklende holdninger og indrømmelser. Hvis man på den tid gjorde noget, så var det kun i form af propaganda, uden nogen som helst handling. I det algierske spørgsmål indtog Frankrigs Kommunistiske Parti omtrent samme stilling som landets borgerlige partier. Men dets chauvi-

nisme og nationalisme i dette spørgsmål blødgjorde mere og mere dets standpunkt overfor det franske borgerskabs allierede - den amerikanske imperialisme og dennes økonomiske og politiske ekspansion. Eftersom man skulle forsvare det »franske Algeriet«, skulle man også forsvare det »franske Afrika«, og man måtte vende det blinde øje og det døve øre til det »britiske Asien« og det »amerikanske Amerika«.

De italienske revisionister, som på enhver måde søgte at overbevise borgerskabet om deres oprigtighed og loyalitet, forsøgte at give de største beviser herpå ved netop ikke at modsætte sig den kristeligt demokratiske regerings udenrigspolitik, som var en politik for ubetinget alliance med den amerikanske imperialisme, fuldstændig underkastelse under NATO, åbne dørene for den amerikanske storkapital og landets forvandling til en stor militær base for USA.

Hvad de spanske revisionister angår, var deres eneste beskæftigelse på det tidspunkt at opnå en legalisering af partiet og dets tilbagevenden til Spanien. Da de troede, at Spaniens »demokratisering« kun kunne gennemføres gennem pres fra USA, som ifølge dem var interesseret i at fjerne »forhindringen« Franco, så de overhovedet ikke den amerikanske ekspansions- og hegemonipolitik, end mindre kæmpede de imod den.

»De nationale veje til socialismen«, som de vesteuropæiske landes revisionistiske partier antog i ånden fra SUKPs 20. kongres, førte til deres underkastelse, ikke kun under det nationale borgerskab, men også under det internationale borgerskab, først og fremmest den amerikanske imperialisme. Samtidig var det en selvfølge, at deres forkastelse af marxismen-leninismen, revolutionen og socialismen ikke kunne undgå at være ledsaget af deres forkastelse af den proletariske internationalismes principper, principperne for hjælp og støtte til de revolutionære og befrielsesbevægelserne.

Selvom de franske, italienske og spanske revisionistiske partier gradvist begyndte at distancere sig en smule fra Sovjetunionen, at kritisere Moskva for visse sider af dens inden og udenrigspolitik, at misbillige nogle af deres handlinger i internationale forbindelser, så nåede de aldrig frem til at beskrive og fordømme Sovjetunionen af idag som et imperialistisk land. Ganske vist fordømte de for eksempel dens aggression i Tjekkoslovakiet, men på den anden side godkendte de den sovjetiske intervention i Afrika; ganske vist krævede de tilbagetrækning af den sovjetiske flåde fra Middelhavet, men de tav om spredningen af sovjetiske våben til alle verdenshjørner. Ifølge eurokommunisterne er den sovjetiske politik indadtil antidemokratisk, men i udlandet er den i almindelighed socialistisk og anti-imperialistisk. Dette standpunkt har ført og fører de eurokommunistiske partier til at støtte Sovjetunionens hegemonistiske og ekspansionistiske politik i almindelighed, på trods af en vis opposition.

På denne måde blev Vesteuropas revisionistiske partier, ligesom de blev forsvare af det borgerlige system i deres eget land, ikke mindre glødende for-

kæmpere for bevarelsen af det imperialistiske system på internationalt plan. Eurokommunisterne blev forkæmpere for den borgerlige imperialistiske status quo på alle fronter.

Skønt eurokommunisterne stadig opretholder en vis forklædning og søger at stille sig an som nogle - ganske vist vage - modstandere af borgerskabet og det kapitalistiske system på det hjemlige plan: så er de - i forholdet mellem revolutionen og den internationale kapitalisme på verdensplan, imellem de undertrykte folk og imperialismen, imellem socialismen og kapitalismen - åbenlyst imod enhver forandring.

I dag er de revisionistiske partier i Italien, Frankrig og Spanien og de andre partier af eurokommunistisk observans blevet omdannet til proimperialistiske politiske kræfter, som i deres linie og gerning ikke kan skelnes fra disse landes borgerlige partier. Lad os se på deres holdning til NATO og EF, der udgør to af de grundlæggende politiske, økonomiske og militære faktorer som ligger til grund for og virkeliggør det europæiske storborgerskabs herredømme og den amerikanske imperialismes hegemoni i Europa.

Lige siden det blev dannet og op til i dag har NATO ikke ændret hverken sin natur, sine hensigter eller sine mål. Traktaterne er de samme, som blev underskrevet i 1949. Alle kender det formål man skabte Atlantpagten for, og hvorfor man opretholder den. Selv hvis folk ikke kendte den gør Pentagon og staben i Bruxelles dem hver eneste dag opmærksomme på det. NATO var og er en politisk og militær alliance imellem amerikansk og europæisk storkapital, først og fremmest med det formål at bevare det kapitalistiske system og dets institutioner i Europa, at hindre revolutionen i at bryde ud og kvæle den voldeligt, hvis den skrider frem. På den anden side er denne kontrarevolutionære organisation en væbnet vogter for neokolonialismen og de imperialistiske magters indflydelsessfærer og et våben for deres politiske og økonomiske ekspansion. At håbe på at opnå en forvandling af det vesteuropæiske kapitalistiske samfund og opbygge socialismen, mens man har NATO og de amerikanske baser i landet, det er dagdrømmeri. Eurokommunisternes forsøg på kun at understrege NATOs anti-sovjetske rolle og glemme dets opgave med at undertrykke revolutionen i Vesteuropa har til formål at bedrage arbejderne og hindre dem i at se virkeligheden i øjnene.

Eurokommunisterne ønsker ikke at indse eksistensen af et afgørende nationalt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om det amerikanske herredømme i Vesteuropa og nødvendigheden af at befri sig fra det. Fra den Anden Verdenskrigs afslutning og til i dag har den amerikanske imperialisme bundet denne del af Europa med alskens politiske, økonomiske, militære og andre lænker. Uden at bryde disse lænker kan der ikke blive tale om socialisme, eller om blot det borgerlige demokrati, eurokommunisterne roser i skyhøje vendinger. Den amerikanske kapital er trængt så dybt ind i Europa, er så snævert forbundet med kapitalen

der, at man ikke længere kan skelne hvor den ene begynder og den anden ender. De europæiske hære er blevet integreret så fuldstændigt i NATO, der beherskes af amerikanerne, at de i praksis ikke længere eksisterer som nationale kræfter i uafhængighed. Der udvikles en stadigt stærkere integration på de finansielle og valutamæssige områder, i teknologien, kulturen osv.

Det er sandt, at der er forskellige modsætninger imellem de europæiske NATO medlemslande og USA. Det er almindeligt og uundgåeligt imellem storkapitalistiske grupper og grupperinger, men det er en kendsgerning at NATO-landene i alle vigtige verdenspolitiske og økonomiske spørgsmål altid har underkastet sig Washington. Når det kommer til valget imellem klasseinteresser og nationale interesser, ofrer det europæiske storborgerskab, ligesom alle andre landes borgerskab, altid de sidstnævnte interesser. Det er grunden til at kommunisterne altid har kæmpet for at forsvare de nationale interesser, som de ser i tæt forbindelse med revolutionens og socialismens sag.

Eurokommunisternes fornægtelse af, at der eksisterer et nationalt spørgsmål i deres lande, der konkret betyder, at det er nødvendigt at bekæmpe det amerikanske herredømme og diktat og at styrke den nationale uafhængighed og suveræniteten, er et yderligere bevis på deres politiske og ideologiske degeneration og deres forræderi mod revolutionens sag. I dag insisterer de italienske revisionister ikke blot på, at Italien skal forblive i NATO, men de er også blevet endnu større støtter for Atlantpagten end de Kristelige Demokrater Og de undre proamerikanske borgerlige partier. »Italien må forblive i Den Atlantiske Alliance«, siger de italienske revisionister, »på grund af nødvendigheden af at bevare den magt balance, som bevarelsen af freden i Europa og i verden afhænger af.«⁴¹

Med denne tese siger Berlinguer og konsorter til arbejderne: Vend jer ikke mod NATO, kræv ikke amerikanernes tilbagetrækning fra Neapel og Caserta, fordøm ikke stationeringen af atommissiler nær jeres hjem, ti stille om de amerikanske fly som står i de italienske lufthavne, klar til at flyve derhen, hvor de amerikanske imperialistiske interesser bliver antastet. Lad Italiens nationale interesser blive ofret til fordel for den hegemonistiske amerikanske politik, siger de italienske revisionister; lad Washington diktere, hvem der skal regere Italien, og hvordan de skal regere, lad Italien blive opslugt i et atomragnarok, så længe man bevarer balancen imellem de to supermagter.

Tesen om balance imellem stormagterne som en faktor eller et middel til at bevare freden er et gammelt imperialistisk slagord, som verden og Europa i særdeleshed kender fuldt ud. Det er altid blevet brugt til at retfærdiggøre de store imperialistiske magters hegemonistiske politik Og deres selvbestaltede ret til at blande sig i andres indre anliggender og herske-over dem.

⁴¹ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, Rom 1979 side 39-40.

At anerkende nødvendigheden af at bevare og styrke de imperialistiske blokke, angiveligt som et middel til al opretholde freden, betyder, at man også anerkender deres politik. De imperialistiske blokke eksisterer ikke for at bevare freden og forsvare friheden, uafhængigheden og suveræniteten for deres medlemslande, som de eurokommunistiske revisionister hævder, men for at berøve dem den, for at opretholde supermagternes herredømme og hegemoni i disse lande. Det er velkendt, at et af hovedformålene for den amerikanske imperialism, da den skabte NATO, var at forsvare USA kapitalens interesser i Europa politisk men også med våben, og at knuse enhver revolution som måtte bryde ud der med ild og stål. Det er målene for det NATO, som eurokommunisterne støtter.

Blokkpolitikken er supermagternes aggressive politik. Den kommer af deres hegemonistiske og ekspansionistiske strategi, af deres ambitioner om at etablere deres fuldstændige og uindskrænkede herredømme over hele verden. Eurokommunisterne ser ikke og vil ikke se imperialismens røveriske natur, fordi storkapitalen, der er dens grundlag, ifølge deres »teorier« er i færd med at blive »demokratiseret«, blive »folkets« kapital, fordi storborgerskabet »vokser ind i socialismen«.

Med hensyn til deres loyalitet overfor NATO er de franske revisionister ikke forskellige fra deres italienske modstykke, men for at være i samklang med giscardianerne eller gaullisterne taler de også om den særstilling, som Frankrig burde indtage i disse organisationer. For sin del kæmper Carillos parti af alle kræfter for at erobre fanen i kampen for Spaniens indlemmelse i NATO. Ad denne vej vil det blive opnået, som Franco kun nåede at drømme om.

Set ud fra eurokommunisternes synspunkt er EF og Det Forende Europa, denne store maskine af kapitalistiske monopoler og multinationale selskaber der har til formål at udbytte de arbejdende masser og folkene i Europa og i verden, en »realitet« som man må anerkende. Men at anerkende denne »realitet« betyder at anerkende udslettelsen af hvert enkelt europæisk lands suverænitæt, kulturelle og åndelige traditioner, til fordel for de store monopoler interesser, at anerkende udslettelsen af de europæiske folks individualitet og deres omdannelse til en masse, der undertrykkes af de multinationale selskaber, som beherskes af den amerikanske storkapital.

De eurokommunistiske paroler, som hævder deres deltagelse i »det Europæiske Fællesskabs Parlament og andre organer vil føre til disses demokratiske omformning«, til skabelsen af et »det arbejdende folks Europa«, er intet andet end demagogi og bedrag. Eurokommunisterne taler og Det Forenede Europas Parlaments propagandamøder kan ikke gøre Europa til et socialistisk samfund, ligeså lidt som den »demokratiske vej« kan gøre hvert lands kapitalistiske samfund til et sådant samfund. Derfor er eurokommunisterne standpunkt overfor EF og Det Forenede Europa et standpunkt for opportunist og skruibrækkere,

som vokser frem af deres linie med klasseforsoning og underkastelsen under borgerskabet. Den skal narre de arbejdende masser, bryde deres militante bevægelse til forsvar for deres klasseinteresser og hele nationens interesser.

Deres reformistiske ideologi, underkastelse under borgerskabet og kapitulation overfor den imperialistiske pression har gjort de eurokommunistiske partier til partier, som ikke blot er antirevolutionære men også antinationale.

Selv indenfor borgerskabets rækker er det sjældent, at man finder folk der kalder sig politikere, som anerkender ideen om »begrænset suverænitæt«, som Carillo gør. » ... Vi er klare over at denne uafhængighed altid vil være relativ ... «, skriver han. I det »demokratiske socialistiske« Spanien som han fremlægger i sit program » ... vil investeringer fra udenlandsk kapital og multinationales virksomhed ikke blive forbudt. ... «. »Men«, tilføjer han, »i meget lang tid må vi afgive en tribut til den udenlandske kapital i form af merværdi ... men det vil tjene udviklingen af de sektorer som svarer til de nationale interesser.«⁴²

Med deres holdninger til forsvar for monopolerne og de imperialistiske magters interesser går eurokommunisterne imod de franske, spanske og italienske arbejderes antiimperialistiske og demokratiske traditioner. De har også stillet sig i modsætning til de patriotiske traditioner fra den kamp som disse landes arbejdere og progressive har ført mod NATO, de amerikanske baser i Europa og den amerikanske imperialismes indblanding og pression. Eurokommunisterne har forladt disse positioner og er gået over i reaktionens lejr.

Tanken om klasseforsoning og underkastelse overfor fremmed herredømme, som gennemsyrrer hele eurokommunisterne politiske og ideologiske linie, fremstår også klart af den holdning, som de indtager overfor de revolutionære antiimperialistiske nationale befrielses bevægelser. Da de ikke går ind for revolutionen i deres egne lande, går de heller ikke ind for revolutionen i andre lande. De ønsker ikke at svække deres imperialistiske og neokolonialistiske borgerskab; derfor kan de aldrig se revolutionen i de undertrykte lande som en direkte støtte til at styrte det kapitalistiske system. Revolutionens forenede proces, den naturlige forbindelse imellem dens forskellige strømme, den uundværlige gensidige støtte, eksisterer ikke for dem.

Fra tid til anden udsender de enkeltstående propagandaudtalelser til fordel for antiimperialistiske bevægelser, bare for et syns skyld. Men det er kun tomme fraser uden konkret indhold, og frem for alt ikke forbundet med politisk handling. Deres »støtte« er allerhøjest en lettere venstreorienteret gestus, en måde at fremføre sig som progressiv og demokratisk.

Som helhed betragtet har eurokommunisterne i deres standpunkt overfor de revolutionære befrielsesbevægelser antaget alliancefrihedens ideologi, som er yderst velegnet for dem når de skal ret færdiggøre folkene underkastelse under

⁴² Carillo, "Eurocommunisme" et Etat, Frankrig 1977, side 156-170.

de imperialistiske magters herredømme og til at proklamere neokolonialismen som en vej, ad hvilken de tidligere koloniale landet træder ud af fattigdommen og bliver udviklet. I teserne til deres nyligt afholdte kongres skrev de italienske revisionister, »kampen for at opbygge et nyt internationalt system og en ny verdensorden indenfor det økonomiske område er en ting, som får mere og mere grundlæggende betydning i kampen for fred, for internationalt samarbejde og den fredelige sameksistens' politik.«⁴³ De står fast ved deres opportunistiske linie. De bilder sig ind, at det kapitalistiske systems internationale økonomiske relationers udbytende karakter kan ændres med nogle reformer, på samme måde som de søger at reformere det kapitalistiske system indenfor landets grænser. Carillo taler også om en ny økonomisk verdensorden, eller om hvordan eurokommunisterne forestiller sig den. Han siger sandelig tingene klarere. »Under alle omstændigheder må vi gå ud fra en objektiv realitet; selvom imperialismen ikke længere er et samlet verdenssystem, vil der altid findes et verdensmarked, som reguleres af vareudvekslingens objektive love, love som i sidste instans er kapitalistiske.«⁴⁴

Ifølge Carillo kan disse objektive kapitalistiske »love« ikke blive forandret eller erstattet af andre, selv under socialismens betingelser. For at »understøtte« denne tese fremfører han eksemplet med den kapitalistiske karakter af relationerne imellem de revisionistiske lande på det økonomiske område. Med andre ord viser det sig ifølge Carillo at være forgæves for folkene at rejse sig til kamp mod national og neokolonial undertrykkelse, mod det ulige bytte imellem de udviklede kapitalistiske land og de uudviklede lande, som særlig viser sig i den barbariske udplyndring af de sidstnævntes råstoffer. Det er det internationale system, Carillo ønsker at bevare, og som Berlinguer ønsker at fikse lidt op, så det tager sig skinnende og nyt ud.

En linie, som vender sig imod landets virkelige nationale interesser, en linie som forsvarer imperialistisk hegemoni og ekspansion, som priser neokolonialisme og velsigner udenlandsk kapitalistisk udbytning, den er dømt til at lide nederlag. Man kan ikke ændre de objektive love bag den historiske udvikling. Den nye verdens lov, som proletariatet og folkene kæmper for, er ikke den imperialistiske orden, som eurokommunisterne reklamerer med, men den socialistiske orden, der bærer fremtiden i sig.

I de senere år er de italienske, franske og spanske revisionistiske partiers holdning til Sovjetunionen og deres forbindelser til denne blevet et vigtigt emne for diskussion og fortolkningen hos hele det internationale borgerskab. Eurokommunisternes forsøg på at beskrive sig selv som »uafhængige« af Moskva, »selvstændige« og endog »modstandere« af Sovjetunionen lader til at være

⁴³ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, Rom 1979, side 40.

⁴⁴ S'-Carillo, »Eurocommunisme« et Etat, Frankrig 1977, side 159.

skabt for at bedrage deres egne landes borgerskab, men i virkeligheden er de skabt for at bedrage deres egne landes proletariat og det internationale proletariat. Det er på ingen måde umuligt, at dette skulle være en manøvre fra sovjetrevisionisternes side for at skabe det indtryk, at der findes angiveligt dybe uenigheder og modsætninger omkring »principper« imellem dem og Vesteuropas kommunistiske partier, specielt de italienske og franske partier, med det formål at lette disse partiers deltagelse i de respektive landes borgerlige regeringer. Hvis man kunne opnå dette, ville det være i den sovjetiske socialimperialismes interesse, i dens verdensherredømmes interesse, fordi det svækker dens rivaler og samtidig styrker dens indflydelse og hegemoni i forskellige lande. De hrustjovitiske revisionister har også brug for dette til støtte for deres anti-marxistiske tese om, at »man kan tage statsmagten ad fredelige vej«, og på denne måde »bevise« det som det ikke lykkedes at bevise i Chile. Faktisk sagde Brezhnev på SUKPs 25. kongres, at de chilenske erfaringer ikke vælter teorien om at tage magten med parlamentariske metoder.

På den anden side er eurokommunismen en slags ide, som passer del europæiske storborgerskab, der fremmer og opildner modsætningerne imellem eurokommunisterne og de sovjetiske socialimperialister på alle måder, fordi det er interesseret i at svække den revisionistiske ideologiske styrke og indflydelse fra Sovjetunionen. Det søger at fremstille de italienske, spanske, franske og andre revisionister som en ideologisk blok, der er opstået i Europa i strid med den sovjetiske revisionistiske blok. Og eftersom de taler om en anti-sovjetisk ideologisk gruppering, er det indlysende, at det reaktionære borgerskab i de industrialiserede lande i Europa har denne eurokommunisme under sin indflydelse.

Men Kreml ville ikke synes om at eurokommunisterne brød fuldstændig ud af deres indflydelse. Derfor mishager den propaganda, der spredes i vesten om eurokommunismen som en »uafhængig« ideologisk strømning, af Moskva. Denne irritation skyldes også den kendsgerning, at den splittelse, som længe har eksisteret imellem Vesteuropas revisionistiske partier og Sovjetunionens revisionistiske parti og dets satellitter, bliver åbenlys for enhver.

Disse partier har aldrig haft, har ikke og vil aldrig opnå enhed. Imidlertid behager det Sovjetunionens Kommunistiske Parti at opretholde et overfladisk skær af enhed imellem de revisionistiske partier ikke blot i Europa, men i hele verden. Sovjetunionens Kommunistiske Parti gør sit bedste for i det skjulte at bevare sit ideologiske hegemoni over alle de andre revisionistiske partier i verden. Det underskriver med stor ivrighed fælleserklæringer og kommunikerer med dem, for at give det indtryk af, at der findes enhed, og at disse partier nærer respekt for den sovjetiske ledelse.

Der har været splittelse og uenighed imellem Italiens Kommunistiske Parti, Frankrigs Kommunistiske Parti og hrustjovrevisionisterne lige siden Togliattis og Thorez' dage, og disse uenigheder og uoverensstemmelser er støt blevet øget

og uddybet. Men den gang nåede de ikke en så akut grad som de i dag har nået. Nu er forværringen i forbindelserne kommet frem i dagens lys. "Pravda" angreb Carillo og fordømte eurokommunismen. Carillo svarede Moskva ligeså skarpt. Han satte prikken over i'et i sit partis revisionistiske ideologiske og politiske orientering og afbrød afhængighedens bånd til Sovjetunionens Kommunistiske parti.

Efter »Pravda«s kritik og Carillos svar førte Jugoslaviens Kommunisters Forbund sig frem som en brændende forsvarer for Spaniens Kommunistiske Parti. De jugoslaviske revisionister tog åbenlyst Carillos side, fordi de altid har været tilhængere af splittelsen, af at de revisionistiske partier skulle bryde med Moskva, og de har altid kæmpet for at opnå dette.

Hvad de franske og italienske revisionistiske partier angår, så er de noget mere forsigtige i denne polemik. Nogle gange styrker de den, andre gange dæmper de den, andre gange standser de den fuldstændig. Det forklares ikke af en særlig »moderering«, men tilsyneladende af eksistensen af visse materielle og andre forbindelser, som de ønsker at bevare, fordi det giver dem profitter. Netop for at bevare de tråde, som er behæftet med rubler, der længe har strakt sig imellem dem og russerne, ønsker de, at man skal dæmpe temperamentet en smule, så polemikken mod hrustjovrevisionisterne ikke antager et ukontrollerbart omfang. Berlinguers, Pajettas osv.' besøg i Moskva fandt sted af denne grund. De italienske revisionistledere erklærede, at de tog til Moskva for at fortælle de sovjetiske ledere at en bitter polemik ikke burde foregå og at Moskva ikke havde ret til at berøre eller blande sig i et andet lands kommunistiske partis linie, fordi hvert af dem havde ret til at udforme sin egen strategi og linie på grundlag af tilstandene i landet, og angiveligt også med tanke på den kommunistiske verdensbevægelses erfaringer. Moskva er rede til at skrive under på disse teser, men kræver til gengæld anerkendelse af dets »socialisme« og, frem for alt, godkendelse af hovedretningen i dets udenrigspolitik. Når Marchais bifalder den sovjetiske besættelse af Afghanistan og roser Kremls ekspansionistiske politik som det højeste udtryk for »international solidaritet«, kan Brezhnev ikke lade være med at belønne ham ved at anerkende den »demokratiske vej« som de franske revisionister har så kær, der stemmer fuldstændig overens med tesaerne fra hrustjoviternes 20. kongres.

Selvom deres strategi i dag er identisk, er der nogle mindre forskelle i de italienske, franske og spanske revisionisters taktik, på grund af borgerskabets specifikke træk i disse tre lande. Det franske borgerskab er stærkt - et borgerskab med mange erfaringer. Det har også stor politisk og ideologisk magt, for ikke at tale om dets økonomiske styrke og dets militær og den politistyrke, det har til sin rådighed. Derimod er det italienske borgerskab ikke så stærkt som det franske. Selvom det har magten i hænderne, har det mange svage punkter. Dette har gjort det muligt for det italienske revisionistiske parti at indgå i forhandlin-

ger og oprette samarbejde under mange former, selv parlamentariske former, med andre partier, for ikke at tale om det samarbejde, de igennem fagforeningerne har med det italienske kapitalistiske borgerskab og først og fremmest med dets Kristelige Demokratiske parti. Det er grunden til, at Berlinguers parti søger nærmere ind på livet af borgerskabet, samtidig med at han prøver at spille en politik »de bascule«⁴⁵ imellem Moskva og sit eget lands borgerskab, så meget mere, når det italienske borgerskab også har sine egne interesser overfor Sovjetunionen. Vi må ikke glemme de store investeringer, det italienske borgerskab har placeret der.

Også det franske borgerskab, som ved, hvad det revisionistiske Sovjetunionen er, fremturer ikke blindt i sin politik, sådan som de kinesiske revisionister ville synes om og gå ind for, når de kræver at Frankrig skal indtage en hård linie i sine forbindelser med Sovjetunionen. Selvfølgelig er forbindelserne imellem disse to lande ikke udelukkende honning og søde sager, men de er heller ikke så anstrengte, som kineserne gerne vil have det. Det er også sådan, at Frankrigs Kommunistiske Parti i sin politik for samarbejde med socialisterne besinder sig, at de ikke skal stille sig i åben og skarp opposition til Moskva, men bør opretholde en vis grad af status quo heroverfor, i en tid hvor det bevæger sig hen imod at slutte op om og opnå enhed med det franske borgerskab.

Situationen er en anden med det spanske borgerskab. Efter Franco er Suarezpartiet, som er ved magten i samarbejde med de andre partier, repræsentant for et borgerskab, der har dets egne traditioner, men som for størstedelens vedkommende er traditionerne fra det fascistiske diktatur. Det er et borgerskab, som har gennemlevet mange uroligheder, der ikke har tilladt det at skabe samme stabilitet som det franske og, i mindre grad, det italienske, har skabt. Nu er det i færd med at blive genopvakt. Carillo er med sin revisionistiske ideologi blevet sluset ind i denne proces, en proces som skal konsolidere og styrke et kapitalistisk styre, der er tæt forbundet med den amerikanske imperialisme, og som bestræber sig på at komme ind i NATO, det forenede Europa, osv. Alle disse faktorer begrænser manøvreområdet for både borgerskabet og det spanske revisionistiske parti, hvis spil med Moskva ikke rummer særlig mange udsving.

Også Kinas Kommunistiske Parti synes om eurokommunismen, både som en ideologi og som en praktisk handlemåde. Det anerkender navnet og indholdet i disse tre partiers linie. Kina som stat betragtet og partiet som bestemmer denne stats linie og strategi, går frem efter de tilfældige begivenheder i verden, som hver time og hvert minut ændrer sig. I denne gruppering, som kaldes eurokommunismen, ser Kinas Kommunistiske Parti en ideologisk fjende af Sovjetunionen, som det betragter som fjende nummer et.

⁴⁵ Balance (fransk i originalen.)

Derfor støtter og anerkender Kina også eurokommunismen, nøjagtig som det uden den mindste tøven støtter, og uden den mindste tilbageholdenhed hjælper enhver kraft (med undtagelse af de virkelige marxister-leninister og revolutionære) der ser ud til at være imod Sovjetunionen. Kinas Kommunistiske Parti oprettede for længe siden forbindelser med Carillo, sådan som det nu også gør med Berlinguer. Det tog det første skridt ved at sende den kinesiske ambassadør i Rom som deltager på Italiens Kommunistiske Partis nyligt afholdte kongres, som officiel repræsentant for Kinas Kommunistiske Parti. For nylig bød det Berlinguer velkommen i Beijing. Der er ingen tvivl om, at det ligeledes vil oprette forbindelser med det franske revisionistiske parti. Disse forbindelser vil gradvist blive udvidet og styrket. Dette kan ikke undgå at ske, al den stund de har identiske strategier og tilsvarende taktik. Den tøven, der er med at oprette nære forbindelser, skyldes Kina, som tøver med at gå for langt i retning af de eurokommunistiske partier for ikke at vække vrede i de øverste kredse i de borgerskab, der hersker i disse lande, særlig i højrepartierne, som det prioriterer og betragter som sine nærmeste allierede.

Europas og alle kontinenternes ægte marxistisk-leninistiske partier lader sig ikke vildlede af de sovjetiske revisionisters taktik og manøvrer, der giver sig ud for at være trådt ind i polemik og er uenige med den såkaldte eurokommunisme. De mener ikke, at de kan se noget brud her. I princippet er der intet brud imellem de revisionistiske partier. De er taktisk splittede, for bedre at kunne opfylde deres strategi, der har til formål at opnå den moderne revisionismes verdensomspændende herredømme over proletariatet i hele verden. Derfor afslører og bekæmper de marxistisk-leninistiske partier i lige høj grad den sovjetiske moderne revisionisme, den jugoslaviske, den kinesiske og den eurokommunistiske revisionisme. De har ikke, og må ikke have nogen som helst illusioner i dette spørgsmål.

III

REFORMISTISK IDEOLOGI OG POLITISK OPPORTUNISME - GRUNDLÆGGENDE TRÆK VED DE EUROKOMMUNISTISKE PARTIER

Som vi så, udtrykkes den moderne revisionisme i forskellige strømninger og antager forskellige former alt efter de konkrete politiske og socioøkonomiske betingelser i hvert land eller gruppe af lande. Det er også tilfældet med de partier, som nu kendes under betegnelsen euro-kommunistiske partier. Skønt de udgør en særlig strømning indenfor den moderne revisionisme, en strømning, som svarer mere til borgerskabets interesser i de udviklede kapitalistiske lande, såsom de vesteuropæiske lande, har de italienske, franske og spanske revisionistiske partier også visse særtræk.

Den borgerlige stats forfatning - grundlaget for Togliattis "socialisme"

Da Berlinguer i sin rapport med titlen »For socialisme i fred og demokrati ... « som fremlagdes på PCIs 15. kongres, talte om den »tredje vej«, som er den eurokommunistiske revisionismes nye strategi, giver Berlinguer en noget mere fuldstændig forklaring på, hvad han og hans fæller mener med denne tredje vej. »Jeg refererer«, sagde han, »til en heldig formulering ... som vi har antaget ... Vi har fået erfaringerne fra den Anden Internationale: den første fase i arbejderbevægelsens kamp for at blive kapitalismen kvit. Men denne erfaring kapitulerede overfor den Første Verdenskrig og forskellige former for nationalisme.

»Den anden fase«, fortsætter Berlinguer, »starter med den russiske Oktoberrevolution ... «.*⁴⁶ Men også den bør ifølge ham ansues kritisk i lyset i lyset af historien og virkeligheden i Sovjetunionen, for heller ikke denne erfaring har gyldighed. Og det fremstår, at den tredje fase nu er begyndt med eurokommunismen. Berlinguer erklærer, at arbejderbevægelsens opgave i Vesteuropa er »at

⁴⁶ E. Berlinguer, Per il socialismo nella pace e nella democrazia in Italia in Europa, Rom 1979, side 38.

finde nye veje til fremskridt mod socialismen og opbygningen af socialismen.«⁴⁷

Ifølge de italienske revisionister er vejen til at nå dette »samfund« den »linie som udpeges af den Republikanske Forfatning til at lede Italien ad vejen til dets forvandling til et socialistisk samfund baseret på politisk demokrati.«⁴⁸ Men de franske revisionister, som ikke kan fremlægge De Gaulle Forfatningen som grundlaget for deres socialisme, eftersom de ikke deltog i udformningen af den, men også stemte imod den, nævner den ikke, skønt de i praksis ikke overskrider den.

De italienske revisionister udarbejdede deres ide om at opnå »socialisme« gennem den borgerlige forfatning for længe siden. I sine taler erklærede Togliatti så tidligt som 1944, at tiderne angiveligt havde ændret sig, at arbejderklassen havde ændret sig, og at vejene til at gribe magten også havde ændret sig. Med dette mente han, at »revolutionernes tid var omme og evolutionernes tid var kommet«, at »magten kun kan gribes af reformernes vej, ad den parlamentariske vej, gennem stemmene

Senere sagde Togliatti på et møde i Italiens Kommunistiske Partis centralkomite den 28. juni 1956, umiddelbart efter Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres: »Vi må forudse et socialistisk fremskridt, som finder sted nøjagtig på det område som Forfatningen bestemmer og forudsætter, dvs. de demokratiske friheders og progressive samfundsmæssige forandrings område... Denne Forfatning er ikke endnu en socialistisk forfatning. Men eftersom den er udtryk for en bred enheds- og genfødselsbevægelse adskiller den sig grundlæggende fra de andre borgerlige forfatninger og repræsenterer et effektivt grundlag for det italienske samfunds udvikling ad vejen mod socialismen.«

At den italienske forfatning for eksempel adskiller sig fra forfatningen fra monarkiets og fascismens tid, at en række demokratiske principper er nedskrevet i den det er forståeligt, for disse principper er blevet påtvunget den af arbejderklassens og det italienske folks kamp mod fascismen. Men den italienske forfatning er ikke den eneste som indeholder sådanne principper. Efter den anden verdenskrig søgte borgerskabet i alle Europas kapitalistiske lande i denne eller hin grad at udmanøvrere arbejderklassen ved at give den visse rettigheder på papiret og frarøve dem i praksis.

Det som den italienske forfatning rummer er formelle friheder og rettigheder, som borgerskabet hver dag træder under fode. For eksempel kræver den en vis indskrænkning af privatejendommen. Men det har ikke forhindret FIATerne og Mentodisonerne i at blive rigere og rigere, og deres arbejdere i at blive stadig

⁴⁷ E. Berlinguer, Per il socialismo nella pace e nella democrazia in Italia e in Europa, Rom 1979, side 39.

⁴⁸ La politica e l'organizzazione dei communisti italiani, Rom 1973, side 3.

mere forarmede. Forfatningen omtaler retten til arbejde, men det forhindrer hverken de kapitalistiske arbejdsgivere eller deres stat i at gøre ca. 2 millioner mennesker arbejdsløse. Forfatningen garanterer en række demokratiske rettigheder, men dette har ikke forhindret den italienske stat, carabinieriene eller politiet, som baserer sig på de rettigheder som forfatningen giver, i at handle næsten åbent for at opstille den mekanisme, som er rede til indsætning af et fascistisk styre. De forskellige fascistiske kommandogrupper fra det ekstreme højre til de, som kalder sig de »Røde brigader« og Fontana Pladsens terrorister, finder også deres retfærdiggørelse i den italienske forfatning.

At tro som Togliattis følgesvende, at det italienske borgerskab udformede sin velkendte Forfatning for at lede samfundet frem mod socialismen er simpelthen absurd. Den italienske forfatning sanktionerer, ligesom de andre borgerlige landes grundlove, borgerskabets udelte politiske, lovgivende og udøvende herredømme i landet, sanktionerer beskyttelsen af dets ejendom og dets magt til at udbytte de arbejdende' masser. Den giver et legalt grundlag for voldsorganerne til at indskrænke folkets frihed og demokrati, at undertrykke alle og herske over alt. »Smukke« ord som frihed, lighed, broderskab, demokrati, retfærdighed osv. kan stå skrevet i forfatningen i to hundrede år, men i praksis vil de ikke blive opfyldt de næste to tusinde år, hvis det kapitalistiske borgerskab ikke styrtes sammen med sin forfatning og sine love.

For de italienske revisionister er den eksisterende forfatning deres bibel, og borgerskabet kunne ikke finde bedre advokater til at forsvare den eller mere ivrige propagandister til at udbrede den. Det brændende forsvar, som de italienske revisionister opstiller for deres kapitalistiske stats forfatning viser, at de ikke kan tænke sig noget andet socialt system udenfor det eksisterende borgerlige samfund, udenfor dets politiske, ideologiske, økonomiske, religiøse og militære institutioner. For dem er socialismen og den nuværende italienske kapitalistiske stat eet og det samme. Den opportunistiske, hvormed det italienske revisionistpartis ledere blev født og opdraget, har formørket deres øjne og lukket alle horisonter for dem. De italienske revisionister er blevet det kapitalistiske systems vogtere. De fremstiller endog denne rolle som en dyd og nævner den i deres dokumenter. » ... i disse 30 år«, siger tesseerne fra PCI's 15 kongres, »har det Kommunistiske Parti fulgt en linie for konsekvent forsvar for de demokratiske (læs: borgerlige) institutioner, en linie for at organisere og udvikle demokratisk liv blandt arbejdernes og borgernes masser, en linie for kamp for individuelle og kollektive friheder, for at overholde og anvende forfatningen. PCI har gennemført denne politik ved til stadighed at søge enhed med PSI⁴⁹, med andre demokratiske kræfter, verdslige og katolske og søge enhver mulig samling selv med det Kristelige Demokrati, selv fra opposition »**med det for-**

⁴⁹ Det italienske socialistiske parti

mål at undgå skade på de demokratiske forfatningsmæssige rammer«**⁵⁰

Det kunne ikke siges mere åbent. Et mere servilt vidnesbyrd om loyalitet overfor borgerskabet kunne ikke gives. »Undgå skade på de demokratiske forfatningsmæssige rammer« betyder at undgå at vælte det eksisterende borgerlige system, at undgå revolutionen, at undgå socialismen. Hvad mere kunne borgerskabet bede revisionisterne om?

I 35 år har det italienske borgerskab, revisionisterne, kirken osv., bedraget det italienske folk ved at fortælle dem, at det hårde liv de fører, den fattigdom de lever i, den barbariske udbytning, korrupsion, terror og alle de andre sociale onder, som kendetegner Italien, er resultatet af »manglende evne til at føre forfatningen konsekvent igennem«. Men situationen i Italien har været og er stadig bedrøvelig, ikke på grund af manglende evne til at føre forfatningen igennem, men på grund af det system, som forfatningen forsvarede. Den nuværende situation er resultatet af hele Italiens udvikling efter krigen.

Italien, som led under det kongelige regime, under Savojdynastiet, som oplevede det fascistiske regimes rædsler, som lærte den økonomiske fattigdom og moralske og politiske degeneration at kende, som dette regime bragte, som led under den Anden Verdenskrigs ødelæggelser, kom økonomisk ruineret ud af denne krig og gik ind i en alvorlig politisk og moralsk-social krise, som fortsætter i dag

Efter krigens afslutning blev Italien gjort til kaos, men også til et cirkus, hvor akrobaternes og klovnerens roller blev spillet af de nye høvdinge udmajning i de genstiftede partiers klæder med »strålende« titler så som socialistisk, socialdemokratisk, Kristeligt Demokratisk, liberal, kommunistisk osv. Den ene spillede rollen som efterfølger til Gramscis parti, den anden som Don Sturzos, den ene som Croces, den anden som Mazzinis. Fra et land med stilhed og lukkede munde, som Italien var under fascismen, blev det til landet, hvor en øresønderrivende larm er blevet en vane.

Hvis den amerikanske kapital har en fod indenfor døren i Europas forskellige lande, har den begge fødder solidt plantet i Italien. Det er sket fordi dette lands borgerskab er mere degenereret, mere kosmopolitisk, mere upatriotisk og mere befattet med alle former for korrupsion.

De Kristelige Demokrater har altid holdt Italiens tøjler i sine hænder. De andre borgerlige partier ønsker også deres del i denne sjakren, hvor alt, Italien selv medregnet, er til salg, en gros og en detail. De utallige, hyppige regeringsskift er et udtryk for kampen Om magten, for konkurrencen og rivaliseringen imellem partierne. Der foretages ændringer, men det Kristeligt Demokratiske Parti forbliver det center, som tager broderparten. De Kristelige Demokrater har vist sig at være dygtige linedansere i dannelsen af ministerielle udvalg, som giver

⁵⁰ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, Rom 1979 side 11.

deres rivaler omhyggeligt udmålte magtationer og efterlader det indtryk, at de både er og ikke er landets urørlige herskere. På denne måde fører de af og til »centrum-venstre«, af og til »centrum-højre« frem på scenen, og opstiller af og til et kabinet som er af en »enkelt nuance«, af og til »to-farvet«. Alt dette er taskenspiller-kneb for at vise, at de angiveligt finder en løsning på det kaos, den fattigdom, arbejdsløshed, på den frygtelige altomfattende krise, landet er i.

For nuværende florerer alle former for forbrydelser i Italien. Den ny fascisme har organiseret sig i parlamentariske partier og besidder utallige terroristafdelinger og -grupper, som italienerne kalder det fascistiske partis generalsekretær Admirantes »lam«. Den kriminelle mafia har sine kløer dybt begravet overalt og forbrydelser, tyverier, mord, kidnapninger er blevet hævet op til en moderniseret industri. Ingen italiener er sikker på morgendagen. Hæren, carabinieriene og det hemmelige politis organer er blevet så oppustede, at landet næppe kan ånde. De er angiveligt blevet styrket for at forsvare folket og den »demokratiske orden« mod medlemmer af ultra venstre og ultra højre brigader. Men sandheden er, at uden disse organer kunne de store tyve og mordere, som hviler i parlamentets bløde sæder eller i stabene for hæren, politiet osv. ikke forsvare sig selv.

Samtidig står Italien i gæld op til begge ører, mens dets valuta er en af de svageste af alle de vesteuropæiske landes valutaer. I dag kaldes det den »syge mand« blandt Europas Ni. Ingen stoler på dette Italien med det rådne styre, det har, dette Italien, som kan slå ind på en kurs, som er farlig ikke blot for det italienske folk, men også for dets naboer.

De forskellige italienske regeringer, for ikke at nævne Mussolini-fascismens periode, har i almindelighed indtaget en uvenlig holdning overfor Albanien, enten åbent eller tilsløret. Den forræderiske albanske reaktion, som flygtede på de engelske skibe, blev samlet i Italien, blev organiseret og trænet af dette lands efterkrigsregeringer, af Albanien permanent fjende - Vatikanet, såvel som af amerikanerne, til at kæmpe mod det ny Albanien. I de første år efter befrielsen måtte vores folk føre en hård kamp mod de voldsmænd, som gik ind i vort land fra Italien. Deres skæbne er velkendt. Men det, som skete med de andre, var ikke bedre. Nogle af de flygtende albanske forrædere spredtes til Amerikas Forenede Stater, Belgien, England, Den Tyske Forbundsstat og mange andre lande, som de imperialistiske efterretningstjenester sendte dem til.

Da de så, at de intet kunne udrette mod det ny Albanien med undergravende handlinger, begyndte de italienske regeringer at indtage en »lige gyldig« politisk holdning overfor vort land. Godt nok blev der etableret diplomatiske forbindelser imellem de to lande, men andre forbindelser forblev altid nær nulpunktet. De italienske regeringer viste aldrig noget ønske om at udvikle dem. Ingen regering har nogensinde offentligt fordømt Mussolinis barbariske handlinger imod Albanien. Imidlertid interesserede disse regeringer sig for at hente skelet-

terne fra de italienske soldater, som blev dræbt af vores partisaner under den Nationale Befrielseskrig fra deres grave, og sendte dem til Italien for at velsigne dem som »helte som havde kæmpet for Italiens storhed«, og de hædrer dem hvert eneste år.

Størstedelen af den italienske presse trykker sjældent en positiv artikel om Albanien. Den adskiller sig fra hele verdenspressen med hensyn til forbigåelse og fejloplysning om vort land.

De italienske revisionisters standpunkt har ikke været og er ikke anderledes end de italienske regeringslederes og pressens standpunkt. I 1939 holdt lederne af det italienske kommunistiske parti sig tilbage og så til, men de fascistiske hære forberedte at berøve et lille nabofolk dets frihed. De viste sig ikke engang at stå på højde med de italienske socialister, som fordømte deres lands imperialismen under Vlora-krigen i 1920. Selv efter krigen nedlod de vigtigste ledere af Italiens Kommunistiske Parti sig ikke til at komme til Albanien, til at fordømme fascismens forbrydelser og udtrykke deres solidaritet med det albanske folk, som havde set død og ødelæggelse i øjnene og havde kæmpet heroisk imod den italienske fascisme.

Det italienske kommunistiske parti kæmpede og kæmper for at udrydde den revolutionære ånd hos sine medlemmer og det italienske proletariet; for at opføre klasseforsoningens ide og udslette enhver tanke om at gribe magten fra kapitalisternes hænder gennem vold. Det er simpelthen et socialdemokratisk parti som resten, men er forblevet i opposition og ikke blevet indbudt til at tage del i dansen, fordi det tidligere var deltager i Tredie Internationale og fordi bourgeoisiet tilsyneladende forlanger endnu større loyalitetsbeviser af det.

Den italienske »demokratiske« borgerlige stat giver milliarder af lire i støtte til Italiens Kommunistiske Parti såvel som til de øvrige parlamentariske partier. Det revisionistiske parti har dog også andre store indkomstkilder i form af handelselskaber såvel som forskellige tilskudsordninger i form af kommissioner. Det har sit aristokrati og sine plebejere: aristokratiet udgøres af de deputerede, senatorer, borgmestre og kommunalbestyrelsesmedlemmer og de faste funktionærer.

Italiens Kommunistiske Partis 10. kongres, som afholdtes i 1962 sanktionerede Togliattis ideer, hans socialdemokratiske linje og åbne afvigelse fra marxismen-leninismen. Togliatti var en reformistisk intellektuel, og blev ved med at være det lige til afslutningen på sit løb, lige frem til »Yalta-testamentet«, hvori han atter understregede sin »polycentrisme« og udtrykte sig til fordel for en »pluralisme« af partier som angiveligt skulle indføre socialismen, til fordel for »religionsfrihed«, »ytringsfrihed«, »menneskerettigheder« osv. Dette var den såkaldte italienske socialismes vej.

Den 10. kongres fremstillede den »italienske vej til socialismen« som noget originalt, som en ny udvikling af marxismen, som en overvindelse af Oktober-

revolutionens lære og erfaringerne fra alle socialistiske revolutioner indtil da. I virkeligheden var det »strukturreformernes« vej, den revisionistiske og opportunistiske vej, som besluttedes for at modsvare den italienske monopolkapitals behov og situation.

Ifølge »teorien« om »strukturreformer« vil overgangen til socialismen ske gennem gradvise reformer, som vil blive fravristet monopol kapitalen på fredelig vis. Disse gradvise reformer vil udelukkende blive gennemført ved parlamentarismens hjælp, gennem stemmesedlens magt, uanset at de kapitalistiske monopoler holder landets rigdomme, våbnene og parlamentets gang og administration i deres hænder. Ifølge de italienske revisionister vil »reformerne i de samfundsøkonomiske strukturer« som det angiveligt er muligt at gennemføre indenfor den borgerlige stats rammer, »udrydde udbytning og klasseforskelle og vil gøre det muligt ... gradvist at overvinde svælget mellem de, som hersker og de, som der herskes over og bevæge sig hen imod den fuldstændige frigørelse af mennesket og samfundet.«⁵¹

De italienske revisionister er fuldstændig gledet over på trade-unionismens og socialdemokratismens positioner. De begrænser arbejdernes kamp til rent økonomiske og demokratiske fordringer og tror at følgerne af det kapitalistiske system kan undgås, samtidig med at dette system forbliver urørt. Historien har imidlertid vist, at dette er utopisk, fordi følgerne kan ikke udryddes uden at udrydde deres årsager, som ligger i det kapitalistiske system selv. Nu accepterer de italienske revisionistiske høvdinge selv denne åbne overgang til socialdemokratiets positioner og de praler tilmed af, at de har været i stand til at tage dette »historiske« skridt. På den nyligt afholdte kongres for Italiens Kommunistiske Parti erklærede Ingrao, den tidligere formand for det italienske parlament og medlem af partiledelsen: »Vi har meget at lære af socialdemokratiet«. Og det er sandt, at det italienske revisionistiske partis ledere endnu er unge studerende sammenlignet med de gamle socialdemokratiske professorer i retning af at revidere marxismen-leninismen og i kampen imod revolutionen. De kan imidlertid betragtes som deres ligemænd med hensyn til deres uforbeholdne iver efter at tjene bourgeoisiet betingelsesløst og på den mest servile måde.

De italienske revisionister kan prædike dag og nat, kan syde og råbe på alle åbne pladser og bede i alle kirkerne i Italien, men de vil aldrig være i stand til at opnå deres reformistiske drømme om overgangen til socialismen gennem parlamentet, forfatningen og den borgerlige stat.

Efterfølgeren til Togliattis linje for »strukturreformer« er nu blevet det »historiske kompromis« med bourgeoisiet, som Berlinguer har proklameret. Dette slogan, hvormed den revisionistiske italienske ledelse nu trøster sig, blev lanceret præcist på et tidspunkt, hvor den italienske kapitalistiske, borgerlige stat

⁵¹ La politica e l'organizzazione dei comunisti italiani, Rom 1979, side 11.

befandt sig i en meget dyb krise. Gennem dette »historiske kompromis« tilbød Italiens Kommunistiske Parti det kristelige demokrati, storkapitalens og det religiøse top hierarkis repræsentant, sit samarbejde om at overvinde situationen og redde denne stat.

Berlinguers »historiske kompromis« er fortsættelsen af det italienske kommunistiske partis gamle orientering, som straks efter krigen søgte deltagelse i den borgerlige stat og enhed med Nennis socialister. Det er fortsættelsen af dets berygtede flirt med den daværende formand for de kristelige demokrater, Alcid de Gasperi, det er den venskabets hånd, som Togliatti-Longo udstrakte til katolikkerne. Berlinguer forvandlede denne orientering fra en taktik til en strategi. Det »historiske kompromis«, som det italienske kommunistiske parti har foreslået, er den gammelkendte liberale politik, som altid har passet Italien »comme un gant«⁵².

Berlinguers »historiske, kompromis« var en bestræbelse og en forhåbning, som skabtes under indflydelse af begivenheder i Chile. Da de italienske revisionister så, at socialisten Allende var ude af stand til at forblive i sit embede uden samarbejde med Freis Kristeligt-demokratiske parti, mente de, at de heller ikke kunne komme til magten eller forblive der uden støtte fra og samarbejde med de kristelige demokrater. Frygt for indførelsen af fascisme med den amerikanske imperialismes hjælp førte dem til større tilbagetog og indrømmelser både med hensyn til principper og i praksis, til at de opgav selv den smule uafhængige stilling, som de have opretholdt indtil da, hvor de troede at kunne erobre et parlamentsflertal og regere sammen med en venstrekoalition. For at undgå en gentagelse af de chilenske begivenheder i Italien har de siden da accepteret at spille den sekundære og understøttende rolle i en koalition, som ikke længere er en venstrekoalition, men en højrekoalition sammen med de kristelige demokrater.

Da det italienske Kommunistiske Parti fremsatte parolen om det »historiske kompromis« gav Italien indtryk af, at det var ved at blive omformet til et magt fuldt industrialiseret land. På dette tidspunkt syntes det »historiske kompromis« at være en langsigtet »strategi« ikke kun for reaktionen, men også for de italienske »kommuniste« selv. Krisen kom imidlertid og fascismen blev genoplivet, antog truende former: bomberne begyndte at sprænges, folk blev myrdet eller forsvandt. Det »historiske kompromis« begyndte at blive mere akut og synes mere »fornuftigt« også for en del af bourgeoisiet og de kristelige demokrater. Aldo Moro var repræsentant for denne strømning, men han blev likvideret, fordi de kristelige demokrater ikke var og ikke er parate til at indgå på dette kompromis, uanset de tab, de har lidt ved valgene.

⁵² Som en handske (franske i originalen)

I den nuværende krisesituation har de kristelige demokrater fundet nogle midler og former til at koordinere aktiviteterne med »kommunisterne« vedrørende visse spørgsmål, på fagforeningsniveau og partiniveau, men de er stadig bange for selv et italiensk kommunistisk »'a l'eau de rose«⁵³.

Vil den italienske monopolkapital modtage den hånd som Italiens Kommunistiske Parti holder ud til den? Det ønsker, at revisionisterne skal støtte regeringen i parlamentet, at de skal stemme for dens program og love at indgå i det »parlamentariske flertal«, i »regeringsflertallet«, men ikke i regeringen, ikke ved magten, ikke i de centre, hvor de politiske beslutninger vedrørende landets affærer træffes. Amerikas Forenede Stater har udtrykt sin modstand mod de europæiske revisionisters deltagelse i regeringen i NATO-medlemslandene. Det italienske bourgeoisie udfører denne ordre fra sine herrer.

Ved ethvert parlamentarisk valg står Italiens Kommunistiske Parli overfor et stort dilemma. Det ved ikke hvordan det skal reagere i tilfælde af, at det vinder et større antal stemmer end de kristelige demokrater. Skræmt erklærer Berlinguer sig som tilhænger af den formel, som siger, at under alle omstændigheder skal der dannes en bred regering af alle »demokratiske« partier som ville gennemføre nogle reformer naturligvis i et »pluralistisk demokrati«, og Italien ville ikke udtræde af NATO.

Hvorfor opstiller Berlinguer denne mulighed? Fordi dette er det italienske kommunistiske partis revisionistiske linje, som er bange for at påtage sig ansvaret for det borgerlige systems krise og fallit, som ikke kan helbrede med reformer. På den anden side er det italienske Kommunistiske Parti bange for Italiens arbejdermasser og arbejdende masser, som i tilfælde af at dette parti skulle vinde vil forlange ikke samarbejde med arbejdsgiverne, men overtagelse af magten. Italiens Kommunistiske Parti bryder sig ikke om denne situation og vil aldrig tillade den. Men heller ikke det amerikanske og det italienske monopolborgerskab bryder sig om den, og de vil gøre alt ,hvad der står i deres magt for at undgå den.

Et anti-historisk kompromis kan blive foretaget i begyndelsen, hvis det italienske kommunistiske parti vinder på stemmer, men dette »kompromis« vil være overfladisk, bare for at berolige den offentlige mening, indtil skruerne kan strammes. Kapitalen udleverer aldrig sine våben, hvis de ikke fravristes den med magt. Italiens Kommunistiske Parti er ikke af den slags partier, som går ind i en revolution. Det er ikke og har aldrig været for oprettelsen af et socialistisk samfund i Italien, hverken i dag, i morgen eller nogensinde.

⁵³ rosenvand

Proudhons efterfølgere i Frankrig

Togliatti og hans italienske disciple foretog for længe siden den teoretiske udarbejdelse af »vejene« til det »nye socialistiske samfund«, som eurokommunisterne forkynder. For nærværende er det imidlertid de franske revisionister, som holder »filosofiske« taler, som forsøger at råde bod på den tabte tid og fremstå som eurokommunismens bannerførere, som dem, der fortolker og udtaler dens love. Den rolle, som de har påtaget sig, gør dem latterlige og afslører dem endnu mere i deres eget lands arbejderklasse og hele verdens arbejdende folks øjne.

Georges Marchais er blevet en ivrig tilhænger af Roger Garaudys teorier, som på det ideologiske felt fastsatte loven i Frankrigs Kommunistiske Parti på Thores´ tid og som senere ekskluderes fra det. Garaudy forsøgte at »bevise«, at proletariatet i de udviklede kapitalistiske lande angiveligt ikke længere eksisterer, at det er blevet anbragt på samme plan som de arbejdende i administrationen, ingeniører og teknikere, som ifølge Garaudy alle udbyttes lige meget. Nu har Georges Marchais taget denne teori til sig som sin egen og har tilmed yderligere uddybet den. Ifølge ham er alle og enhver, ikke kun arbejderklassen, ikke kun alle arbejdende men tilmed bourgeoisiet, og helt afgjort hæren og politiet, angiveligt for den »socialisme«, han forkynder. I sine indlæg siger han gentagne gange: »Vi ønsker at gå fremad mod socialismen, men vi forhindres deri af kun 25 familier, som udgør kapitalens styrke i Frankrig.« »Hvordan er det muligt, at vi, hele denne store styrke, ikke skulle være i stand til at få vort at skulle have sagt og besejre denne kaste, som stadig er ved magten?«, spørger Marchais. Og han giver selv sit svar, at økonomiske og politiske reformer er alt, hvad der er nødvendigt, for at Frankrig skal opbygge socialismen. Han behandler spørgsmålet om at omstyrte kapitalen som noget, der nemt kan opnås, bare med nogle få ord, ved at udspile kenderne og puste til den. Hvad den iøvrigt måtte være, og den vej som den franske revisionister forkynder kan være hvad som helst, men den har intet som helst at gøre med den virkelige vej til socialismen.

Marchais sammenligner og sidestiller de nuværende repræsentanter for statsmagten i Frankrig med det franske aristokrati fra tiden før borgerskabets sejr for to hundrede år siden og hentyder til dets ledere som »disse fyrster, der hersker over os«. De franske revisionister befinder sig imidlertid ikke engang i samme positioner som de folk, som gennemførte den borgerlige franske revolution i 1789. Det er velkendt, at denne revolution huggede hovedet over på kongen og dronningen og alle de »fyrster«, som herskede over Frankrig på den tid. Denne periodes progressive bourgeois, som omstyrte monarkiet og feudalskismen stoppede ikke hermed, men førte revolutionen videre ved at hugge hovedet over på alle lederne af de reaktionære borgerlige fraktioner, som stod frem: Feuillanterne, Verginauderne og Dantonerne. Denne revolution nåede sit

højdepunkt med jakobinernes diktatur, anført af Robespierre, som den borgerlige reaktion sendte til guillotinen.

Marchais beskriver Fyrst Ponjatowsky, Giscard d I Estaings tidligere indenrigsminister, som versaillianer. Han glemmer imidlertid Pariserkommunen, om med våben bekæmpede Thiers og versaillianerne. »Kommunarderne stormede himlen«, sagde Marx, mens Marchais med sine revisionistiske teorier, mod ponjatowskierne fører »*la guerre en dentelles*«. ⁵⁴

Det franske revisionist partis ledere forsøger at forklare de »underlæggende årsager« til Frankrigs forfald. I teserne til det franske kommunistiske partis 23. kongres hedder det: »Siden 1976 forbliver inflationen i praksis på et højt niveau; arbejdsløsheden er steget med omkring 30 % ; de arbejdende menneskers købekraft er gået ned; den økonomiske vækst er ophørt... Mørke udsigter, arbejdsløshed og superudbytningen af de arbejdende ledsages af en vækst i kapitalisternes profitter ... I Frankrig, som har en alsidig industriel økonomi, ruineres i dag hele grene som eksempelvis jern og stål, skibsværfter, maskinbygnings-, tekstil- og skotøjsindustrien. Antallet af ansatte arbejdere i industrien er faldet med mere end 500.000«. ⁵⁵ Disse forhold ved den franske situation er velkendte. Problemet består ikke i at registrere den franske økonomis og de franske arbejderes alvorlige situation, men i at forandre den.

Marx begrænsede sig ikke til blot at stille sin diagnose på det kapitalistiske samfund, men udstak også vejen til at omstyrte det. De moderne revisionister har forladt denne videnskabelige vej og snakker kun for at bedrage partiet og arbejderklassen og få dem til at tro, at de bekymrer sig om dens situation.

De franske revisionister taler også om den alvorlige krise, som den kapitalistiske verden gennemlever i dag. »Den nuværende krise i de kapitalistiske lande er en international krise«, siger Georges Marchais, »det er i sidste ende en krise for udbytningssystemet, for undertrykkelsen og udplyndringen af arbejderne og folkene.« ⁵⁶ Så vidt så godt, men hvordan påtænker han at udnytte dette afgørende øjeblik, som ikke bare Frankrig; men hele verden gennemlever? Med hvilken slags kamp! Med klassekamp eller med foredrag! Håber han med sine taler at likvidere det franske monopol borgerskab, som undertrykker Frankrigs proletariat og arbejderklasse med hæren og politistyrkerne, som Marchais tror, han har på sin side! Nej, han hengiver sig til demagogi som på den ene side er rettet til »galleriet«, og på den anden side sigter mod at berolige arbejdsgiverne.

Sådanne revisionister baserer sig på de pseudoteorier, som de selv har brygget sammen, ifølge hvilken situationen angiveligt nu er blevet modnet til et punkt, hvor der ikke længere er brug for revolutionen og proletariatets diktatur

⁵⁴ Krig med fløjeshandsker (fransk i originalen)

⁵⁵ Cahiers du communisme, juin-juillet, Paris 1979, side 361-363

⁵⁶ Ibid. side 356, 358.

for at bygge det nye socialistiske samfund. Nu er det ifølge dem sådan, at enhver klasse i samfundet, og tilmed ethvert individ, tænker som socialist. For dem er socialismen blevet så dybt rodfæstet i menneskets bevidsthed, at det er blevet en fast bestanddel af denne. I den resolution, som blev antaget på Frankrig, Kommunistiske Partis 23. Kongres, hedder det: »Socialismen bliver allerede virkeliggjort, og ovenikøbet virkeliggjort i mangfoldige former.«⁵⁷ Formålet med disse pseudoteorier er at indbilde arbejderne, at det; som Lenin gennemførte med revolution og blodsudgydelse nu er blevet opnået, og tilmed under kapitalens barbariske undertrykkelse, uden revolution og uden vold.

Det franske kommunistiske partis revisionistiske ledere søger at overbevise arbejderne om, at mennesket i det bestående samfund i Frankrig, Europa og verden er nået frem til at forstå, at det industrielle samfund ikke længere er et samfund, der har den kapitalistiske profit som grundlag. Det er en yderst forkert teori, fordi monopolkapitalen, som hersker i dette samfund ikke blot kræver profit, men maximalprofit. Georges Marchais taler også om kapitaleksporten, men han siger ikke, at denne eksport er et middel til barbarisk udbytning, ikke kun af arbejderne i monopolerne, men også af arbejdende i de tilbagestående eller udviklende lande. I dag er kapitaleksporten blevet et grundlæggende træk ved neokolonialismen.

Georges Marchais går så vidt som til at hævde, at det i den nuværende situation er sådan, at ”imperialismen tvinges til at søge nye internationale løsninger, som modsvarer folkenes behov”. Hvor humanitær er denne imperialisme ikke blevet, der handler i overensstemmelse med folkenes behov! Men imperialisme forbliver imperialisme, og ændrer sig ikke på grund af sofisternes ord og analyser. Når de forkynder den slags vrøvl, støtter de franske eurokommunistiske revisionister simpelthen imperialismen ved at skønmale den, ved at udbrede og forstærke illusioner om, at den ønsker at genskabe en ny verden.

I en lang tirade på PCF's 22. kongres går Marchais så vidt som til at sige, at den beskyldning, man retter mod de franske revisionister om, at de angiveligt ønsker at afskaffe de rige, er grundløs. Dette betragter han som sladder, og han erklærer åbent, at de ønsker, at privatejendommen skal bestå, at det mellemste bourgeoisie skal bestå med hele sin ejendom, og de ønsker, at de jordbesiddende bønder skal fortsætte med at bestå; at de kun ønsker at nationalisere alle de almindelige statsaktiver og lade dem administrere af hele folket. Socialdemokratiet forsvarer også de kapitalistiske strukturer, som Marchais forsvarer. I dette tilfælde har han ret til at være vred på dem, som beskylder ham for ikke at være ethundrede procent loyal overfor borgerskabet, nøjagtig som hans socialdemokratiske brødre.

⁵⁷ Cahiers du communisme, juin-juillet, Paris 1979, side 371

I begyndelsen af 1979 skriv Georges Marchais: »Vi ønsker et socialt demokrati, et økonomisk demokrati, et politisk demokrati, og vi ønsker at gå videre, til en grundlæggende omformning af de sociale forhold, så vi kan gøre det muligt for det franske folk at leve i en demokratisk selvforvaltende socialisme.«⁵⁸ Marchais viser sig således som elev af Tito, som i Jugoslavien netop har virkeliggjort Proudhons og Bakunins anarkosyndikalistiske teorier om »arbejdernes selvforvaltning«, som Marx og senere Lenin kraftigt fordømte. Nu vover Georges Marchais, som hyller sig i den »skabende« marxismes klæder, men som aldrig »nedlader« sig til at bruge nogle af marxismens store læreres udtalelser, ikke åbent at forsvare Proudhons anti-marxistiske synspunkter, erklærer sig som hans discipel. Imidlertid laver han bare om på ordene, når han kræver »selvforvaltning«, mens han viderefører Proudhons småborgerlige teori.

Det franske kommunistiske partis ledere taler meget om lønninger, og rejser spørgsmålet om at hæve dem igennem den reformistiske kamp. Arbejderne og deres familiers købekraft må hæves ved at give mere til dem, som får mindst, siger de. Forholdsreglerne for at mindske ulighederne i indkomst såvel som med hensyn til bonusordninger må styrkes. Forskellene imellem lønningerne må formindskes ved at hæve de lave lønninger. Revisionisterne rejser disse problemer, fordi det generelle krav om højere løn netop nu er et massekrav.

Georges Marchais spørger forbavset, hvordan det kan være, at arbejderne og de gamle ikke har mulighed for at leve et ordentligt liv, ikke har retten til at tale i radio og fjernsyn. De må vinde alt dette, siger han. »Mit parti har kæmpet og kæmper stadig for at hæve lønningerne, for at sænke skatterne, for at sikre, at parlamentet ikke fortsætter som nu med utålelige betingelser, som indskrænker dets funktioner og begrænser dets rettigheder,« siger han. Når de indskrænker arbejderklassens kamp til udelukkende at omfatte dagskrav, tilsidesætter de franske revisionister Marx' lære, som har forklaret, at lønningerne på en tilsløret måde skjuler kapitalisternes udbytning af arbejderne, deres tilegnelse af en del af arbejdet, nemlig arbejdernes ubetalte arbejde, som skaber merværdi for kapitalisterne. De siger med vilje intet om Marx' tanke, som påviser, at problemets løsning ikke ligger i at hæve lønningerne eller i at udligne dem, som Proudhon, den klassiske reformist troede. At begrænse arbejderklassens kamp til ren lønkamp, sagde Marx, var ikke andet end et forsøg på at forlænge lønslaveriets beståen. Den endelige afskaffelse af udbytning af lønarbejderne, siger Marx, er den eneste korrekte og tilbunds gående løsning af dette spørgsmål.

De franske revisionister lægger Marx' s teori om produktionens samfundsmæssige karakter og produktionsmidlernes kapitalistiske, private karakter under kapitalismen og produktionsforholdene mellem klasser på hylden. De nævner med vilje ikke den kendsgerning, at disse spørgsmål berører forskellige klassers

⁵⁸ 'Humanite', 13.februar 1979

interesser, som til stadighed kæmper mod hinanden om at ændre ejendommens karakter. De behandler disse spørgsmål i almene vendinger, som rent økonomiske spørgsmål, ligesom økonomismens teoretikere gjorde. Deres »teori« er ikke Marx's teori, men de afvigeres »teori«, som kom efter Marx. Marchais reducerer proletariats opgave og kamp til en kamp for økonomiske rettigheder, og ikke for at styrte kapitalens magt. I »Det Kommunistiske Manifest« udsendte Marx opråbet: »Arbejdere i alle lande, foren jer!« Hvorfor? For at gennemføre revolutionen. Marchais derimod siger: Arbejdere, bønder borgere, politiker, soldater og officerer, foren jer...for at gennemføre reformer! Begrebet »proletariat« betragtes af de franske revisionister som et romantisk begreb, men kan skrive digte om.

I stedet for at kæmpe for at sikre, at proletariatet er i spidsen for revolutionen og i snæver alliance med det arbejdende folk i by og på land, søger de franske revisionister at forene det i »en anden historisk blok« i en venstreunion«, som de franske revisionister kalder deres samarbejde med de borgerlige partier, eller i et »historisk kompromis«, som de italienske revisionister kalder det samme fænomen.

De franske revisionister fremfører denne allianceteori på baggrund af deres opfattelse af, at arbejderne i det nuværende kapitalistiske samfund daglig »ser tilværelsens betingelser forbedres« og at »proletariatet i ordets egentlige betydning forsvinder«. Det er Garaudys tese, revisionisten, som de franske revisionister forgæves holder udenfor partiet. Om han befinder sig udenfor eller indenfor er ligegyldigt, så længe de revisionistiske ledere for Frankrigs Kommunistiske Parti er enige i, at de borgerlige partier skal slutte sammen med dem i en dans hen imod socialismen. Det er her Garaudy og co. også vetererer. Den franske revisionistiske ledelse kritiserede og ekskluderede ikke Garaudy fra partiet ud fra principielle holdninger, men fordi han for tidligt bekendte kulør og rejste den »nye linies« banner, noget som ifølge rangfølgen skulle gøres af Marchais og andre ledere med større anciennitet end han. Ledelsen handler i dag på samme måde med Ellenstein og Althusser, som ønsker at skride hurtigere frem ad den revisionistiske vej. Der er imidlertid ingen tvivl om, at hele Frankrigs Kommunistiske Partis ledelse snart vil blive enige ikke bare med Garaudy og Ellenstein, men også med Mitterand, Rocard og alle socialdemokraterne. Det er uden betydning om de først vil gennemgå en »venstreunion«, et »fælles program« eller andre former. Da de har de samme synspunkter og de samme mål, vil alt andet følge automatisk.

Revisionisterne i almindelighed og de franske i særdeleshed er modstandere af statens styring af økonomien under socialismen. Marchais siger: »Vi kæmper i dag mod autoritære former og kvælende centralisme ... Tværtimod ønsker vi, at statsvirksomhederne administrativt skal være selvstyrende ... Vi ønsker, at det arbejdende folk - arbejderne, kontoristerne, teknikerne og kadrene skal tage

mere og mere aktiv del i denne administration. Vi ønsker også at kommuner, distrikter og regioner skal blive virkelige centre for beslutningstagen og demokratisk forvaltning«⁵⁹ Disse synspunkter hos revisionisterne i Frankrigs Kommunistiske Parti er fuldstændig i overensstemmelse med den jugoslaviske »selvforvaltning« og Proudhons føderalisme, som sagde at »der bør kun være et industrielt demokrati, et positivt anarki. Enhver som taler om frihed taler om føderalisme, eller siger intet, enhver som taler om socialisme taler om føderalisme, eller siger intet.« Følgelig anvendes det føderale princip hos Proudhon i økonomi og i politik. Måske beskriver Georges Marchais ikke disse spørgsmål med de begreber som Proudhon brugte, men når han omtaler sin »demokratiske socialisme« siger han, »Vi ønsker et godt samfund med retfærdighed, frihed osv.« og spørger, hvorvidt det er rimeligt, at arbejderne bliver undertrykt på grund af disse enkle forhåbninger og at disse forhåbninger skal forblive rene drømme.

Proudhon krævede demokrati og frihed, og ifølge ham kunne man vinde dette meget let, man kunne tage det fra kapitalisterne uden besvær. Marchais begrænser sig ikke kun til dette, men understreger, at arbejderne i det borgerlige demokrati havde større frihed for to hundrede år siden, de deltog i statens og fabrik kernes affærer, og til slut er han »indigneret« over, at de ikke har disse friheder i dag. Men han går ikke længere end til indignationen. Og Marchais går ikke længere, fordi han ikke ønsker at gå i krig mod kapitalisterne, men ønsker fredelig sameksistens med dem. Alt dette er som et eventyr for »gogos«⁶⁰

Marchais forkynner, at selv under det bestående kapitalistiske samfunds betingelser kan det ved hjælp af reformer, realiseres at proletariatet tager del i styringen af økonomien. Han drømmer og siger, at der indenfor dette system kan være et samfundsmæssigt demokrati, hvor alle arbejderne uden undtagelse kan høste fordel af rigdommen, at der kan være et politisk demokrati hvor alle borgere kan kontrollere, styre og virkelig være i ledelsen, med andre ord »selvforvaltning«. Er det ikke helt og holdent Proudhons teori?

I forbindelse med den »demokratiske socialisme«, som han er fortalende for, behandler Marchais også spørgsmålet om ejendommen og den planmæssige styring af økonomien. Han inddeler ejendommen i dette samfund i stats- og privatejendom, men den ejendom han overlader til private ejere er enorm. Dermed ønsker han at fortælle det herskende borgerskab, at det er formålsløst at angribe os franske revisionister for vi anerkender privatejendommen, vi er ikke længere tilhængere af den »knyttede næve«, men af at »række hånden frem til venskab«. Marchais taler om kommunal, amtslig, regional ejendom. Han bruger ikke Proudhons begreb »føderalisme«, men det kommer ud på et. Når Marchais

⁵⁹ Le socialisme pour la France, Paris 1976, side 84-85.

⁶⁰ de uskyldige (fransk i originalen)

siger: Vi kæmper mod autoritative former og kvælende centralisme så hentyder han til kampen imod den demokratiske centralisme i modsætning til Marx's, Engels, Lenins og Stalins lære. Og han understreger: vi må opbygge planen på en demokratisk måde, sikre at ikke bare arbejderne og de øvrige arbejdende, men også de besiddende vil deltage.

Marchais ved, at planlægningen af økonomien ikke er en metode som afhængigt af den gode vilje hos de som styrer landet, kan anvendes i et hvert samfundssystem. Ensartet, central planlægning bliver først muligt, når den fuldstændige samfundsmæssige ejendom over produktionsmidlerne er blevet realiseret, og det sker kun under socialismen. Privatejendom, ligegyldig i hvilken form, har ikke underkastet sig og vil aldrig underkaste sig den centraliserede planlægning. Dette er objektive sandheder og de ændrer sig ikke, bare fordi det ville passe Marchais og andre eurokommunistiske »teoretikere«.

Den moderne revisionisme angriber ikke kun i Frankrig, men i alle kapitalistisk-revisionistiske lande også marxismen-leninismen indenfor litteratur og kunst, fordi den ønsker at bruge dem til at forgifte folks tanker og bringe dem i forfald. De revisionistiske forfattere, digtere og kunstnere er slået ind på den borgerlige degeneration s vej. Det er svært i dag at skelne en Aragon fra en Beauvoir og en Andre Stil fra en Sagan. Dette refererer ikke til lighed i stil og form, men til en identitet i deres værkers indhold og formål, som inspireres af anti-marxistiske filosofiske strømninger for at gøre fælles kurs, bekæmpe revolutionen, betvinge ånden, gøre dem til »døde sjæle«, lige degenererede.

Alle de revisionistiske »teoretikere« forkynder den tese at Marx og Engels angiveligt lagde meget ringe vægt på æstetik, om nogen overhovedet. Frankrigs Kommunistiske Partis æsteter går endnu videre. De søger at »bevise«, at Marx angiveligt overhovedet ikke var interesseret i kunst eller forstod den. I strid med kendsgerningerne hævder de, at Marx »var ude af stand til at forstå, hvad det var, som gav kunsten en varig betydning uden hensyn til de historiske situationer, og var ude af stand til at forstå, hvordan græsk kunst der var forbundet med den tids infrastruktur, stadig vækker følelserne.« En sådan forvrængning af Marx gennemføres ikke uden formål. På den ene side vil de have det til at se ud, som om der ikke er noget marxistisk syn på kunsten, og at revisionisterne angiveligt er ved at udarbejde dette, og på den anden side vil de fornægte kunstens klassekarakter og indlede en diskussion om, hvorvidt kunsten »er en del af overbygningen eller af basis, hvorvidt der er en ideologi eller ej, hvorvidt den er knyttet til klassen og revolutionen eller ej, i hvilken grad og i hvilken udstrækning« osv..

En række »teoretikere« i Frankrigs Kommunistiske Parti har haft forskellige opfattelser af litteratur og kunst på forskellige tidspunkter, og det har skabt forvirring og kaos i partiets og dets aktivisters rækker og vaklen i de kommunistiske forfatteres og kunstneres skabende litterære og kunstneriske arbejde. I en

periode kæmpede Frankrigs Kommunistiske Parti for det skabende arbejde, som baserer sig på folkekunsten, på den revolutionære kunst, og senere på den socialistiske realisme. På et senere tidspunkt gennemtrængtes de kommunistiske kunstneres skabende arbejde af anti-marxistisk strømninger.

Med sin dekadente kunst udøvede bourgeoisiet sin indflydelse ikke kun på det kommunistiske partis menige medlemmer, men også på de kadrer, som var beskæftiget med agitation og propaganda. Under indflydelse af denne kunst fremførte disse elementer teorier og fremsatte forvrængede og forkerte tolkninger af Lenin, som påviste at revolutionen skabte sin egen kunst, og at kommunisterne ikke forkaster folkets progressive og tidligere tiders kulturarv. Disse individer fortolkede også på borgerlig og revisionistisk måde Lenins, Stalins og Sjanovs udtalelser, at forfatterne og kunstnerne i det socialistiske samfund skulle have frihed til deres kreative værk, skulle have personligt initiativ, men altid skulle forblive realister og skabe værker, som virkelig tjener revolutionen og socialismen.

Visse pseudomarxistiske æsteter gik så vidt som til at forsvare den tese, at Lenin angiveligt gik ind for fuldstændig frihed i det skabende arbejde. Den anti-marxistiske filosof Garaudy forkyndte den »ubegrænsede realisme«. Andre forsvarer den tese, at hvor ideologi og partiet hersker indenfor litteratur og kunst er der ingen frihed, og derfor intet skabende arbejde.

Hvad andet kunne man forvente indenfor æstetikken, når folk som Andre Gide, Malraux eller Paul Nizan havde indflydelse i Frankrigs Kommunistiske Parti og kaldte sig kommunister. Sammen med Aragon deltog de i Sovjetforfatterens første kongres i Moskva, men i sidste ende forræde de og blev åbne anti-kommunister. Sådanne franske »teoretikere« såvel indenfor som udenfor det kommunistiske parti, kunne ikke have nogen forestilling om betydningen af kunst, som grunder sig på marxismen-leninismens principper. Disse elementers mål var at skille kunst og litteratur fra politik og ideologi, det vil sige fra proletarisk politik og marxistisk ideologi. De kæmpede for at bane vej for at sprede borgerlige ideologi og politik, for at udvikle dekadent kunst, psykoanalytiske, seksuelle, kriminelle og pornografiske romaner, så markederne, boghandlerne, monterne, teatrene og biograferne kunne fyldes med den slags værker.

Lad os tage Picasso. Han var medlem af Frankrigs Kommunistiske Parti til sin død, men han blev aldrig marxist. Det ses i hans værker, men det franske kommunistiske parti pralede af ham, og den eneste kritik, de rettede mod ham var for et smøreri betegnet »Portræt af Stalin«, som hans ven og kammerat Aragon trykte i avisen »Les Lettres Francaises«, som han redigerede.

Frankrigs Kommunistiske Parti støttede ikke den socialistiske realisme med styrke og overbevisning. Nogle af de forfattere, filosoffer og kritikere som var partimedlemmer, som Marguerite Duras og Claude Roys, deserterede. Ved Hrustjovs bagtalelse af Stalin blev Frankrigs Kommunistiske Parti rystet, og

sådanne intellektuelle var de første, som kapitulerede. Det udstedte parolen om »fuldstændig frihed i kunst og kultur«, og tidligere forsvarer af den socialistiske realisme som Aragon, Andre Stil og Andre Wurmser skiftede ikke blot frakker, men solgte sig med hud og hår til revisionismen. For eksempel begyndte de franske pseudokommunistiske litterære personligheder at forelske sig i Lucdacs' erne, Kafka' erne og Satrerne. I hele partiet indledte man kritiske diskussioner på den platform, som borgerskabet ønskede, så som »hvilket forhold er der imellem litteratur og ideologi?«, »hvilken form skal man gå ind for i kunsten, 'sektarisme i fortolkning' eller 'opportunistisk eklekticisme'?«. Roland Leroy's udtalte som »autoritet« den konklusion, at »der kan ikke forekomme en særlig form for proletarisk kunst eller kunst som helt igennem er revolutionær«.

Da det svælgede i opportuniste og revisionisme, tillod Frankrigs Kommunistiske Parti disse kontrarevolutionære teser at gå i gæring som stillestående vand, og blive fremherskende blandt dets skabende kunstnere.

Som konklusion må vi sige, at Frankrigs Kommunistiske Partis linje indenfor litteratur og kunst har haft sine op- og nedgange. Men det har altid været vaklende. Dets vaklen er blevet forårsaget af på den ene side dets »ortodoksi« i opretholdelsen af principper, og på den anden side af den direkte og indirekte indflydelse fra den borgerlige ideologi i litteratur og kunst blandt dets intellektuelle.

I almindelighed har de intellektuelle, som arbejdede indenfor kunstnerisk skabende virksomhed snarere spillet en mere negativ end positiv rolle for Frankrigs Kommunistiske Parti. Uden hensyn til deres klassebaggrund fuldendte de deres skoling og søgte berømmelse«. Partiet havde aldrig indflydelse på dem og vejledte dem med den proletariske ideologi og kultur. Det afgørende for disse partiintellektuelle var deres frie, subjektive, individuelle skabende arbejde, og aldrig proletariatets og revolutionens sande interesser. Disse elementer levede og arbejdede fjernt og isoleret fra arbejderklassen. For dem var klassen »økonomien«, mens de intellektuelle var det guddommelige hoved, som måtte lede den »økonomiske faktor". Det franske-partis intellektuelle var blevet opdraget og inspireret i Montparnasses bohémekredse, i »Closierie des Lilas«, »Pavillon de Flore«, »Bateau-Lavoir« og andre klubber, hvor alle slags dekadente strømninger samledes, tendenser som frembragte Aragon' erne, Pit:asso' erne, Elsa Triolet's erne Og mange andre venner af Lazaraff'erne, Tristan Zaras'erne, dadaisternes, kubisternes og utallige andre dekadente skoler indenfor litteratur og kunst. Denne tradition og denne vej fortsattes uafbrudt indenfor Frankrigs Kommunistiske Parti indtil revisionisten Georges Marchais på dets 22. kongres prælede med al den antimarxistiske korruption, som længe havde befundet sig i det franske kommunistiske parti.

På denne kongres vendte de franske revisionister sig officielt imod partiets og arbejderklassens ledende rolle indenfor kunsten og imod den socialistiske

realismes metode. Under foregivende af at kæmpe mod »ensartethed« hævdede de, at den socialistiske kultur skulle være åben for alle strømninger, for alskens eksperimenter og frembringelser.

Den bog, som indeholder pseudomarxisten Georges Marchais' rapport til den 22. kongres, offentliggør et digt af Aragon fra hans bog "Elsas galning", Elsa var Aragon's kone. Her er hvad Aragon, et medlem af Frankrigs Kommunistiske Partis Centralkomite siger i dette vers: »Vil der altid være kamp og fejder/ Kongelige manerer og bøjede nakker/ Børn født af uønskede mødre/ Hvede som ødelægges af græshopper?/ Vil der altid være fængsler Og tortur/ Altid massakrer i idolernes navn (idolerne er Marx, Engels, Lenin og Stalin) Et klæde af ord som kastes over ligene/ En knebel for munden Og naglede hænder?/ Men en dag med orange farve vil komme ... « Det er Argons måde at sige, at han og hans parti har forladt den røde farve, kommunismen.

På denne måde kastede de franske revisionister marxismen-leninismen uødelige teori overbord. Nu spræller deres parti i en revisionisme, som er en blanding af Bernsteins, Proudhons, Kautskys og anarkismens gamle utopiske teorier. Ved at forene sig med de andre borgerlige partiers ideologi kæmper det for at skabe den opfattelse i Frankrig og andre steder, at marxismen er forældet og at eurokommunismen i stedet må træde i forgrunden.

I 1968 stødte studenterne i Paris sammen med forsvarerne af »lov og orden« Trotskisterne, Satre, eksistentielismens teoretiker, Simone de Beauvoir, Cohn-Bendit og andre intervererede i disse sammenstød for at give dem anarkistisk farve. Og de fandt virkelig sted med meget kaos. Frankrigs kommunistiske Parti deltog ikke. Hvorfor deltog det ikke? Var det, fordi det principelt var modstandere af anarkisme? Jeg tror ikke, det var grunden. Årsagen var at det ikke ønskede at forene sig med studenter ungdommen, som angreb De Gaulle-regeringen. Det var i virkeligheden denne bevægelse som tvang De Gaulle til at afholde valg, og da han ikke vandt som han havde ønsket, trak han sig tilbage til Colombay-Les-Deux-Eglises, hvor han døde.

Frankrigs Kommunistiske Parti afholdt arbejderklassen fra at skride til handling og overtage ledelsen af opstanden. Partiet havde styrke til at sikre at flammerne spredtes over hele Frankrig, og om man ikke kunne tage magten, så kunne man i det mindste ryste »fyrsternes« magt eller »baronernes« magt, som de dengang kaldte det. Det gjorde det ikke, fordi det gik ind for den vej og de midler, som den småborgerlige revisionist Georges Marchais fremfører.

Frankrigs Kommunistiske Parti stiller store forhåbninger til "venstreunionen", som det søgte at skabe med Mitterands socialistiske parti under det franske præsidentvalg og ved parlamentsvalgene. Frankrigs Kommunistiske Parti og Frankrigs Socialistiske Parti nåede frem til en vis enighed, men den var kortvarig. Ikke blot vandt de ikke valgene, men efter disse og Giscard d'Estaings sejr kunne man se, at kærligheden mellem kommunisterne og socialisterne

kølnedes, og de begyndte faktisk at angribe hinanden. Hverken storborgerskabet eller dets partier, og ikke engang Mitterands socialistiske parti, vil nogensinde ønske at et kommunistisk parti, selv et orangefarvet som Aragon beskrev det, deltager i Frankrigs regering. Det skete ikke med Folkefronten da Leon Blum stod i spidsen for det socialistiske, det sker ikke i dag hvor Mitterand står i spidsen for det socialistiske parti, og det vil heller ikke ske, når en anden bliver dets leder.

Det franske kapitalistiske bourgeoisie og de to hundrede familiers interesser, som Marchais har reduceret til 25 for at give indtryk af, at de i dag har med en lille reaktionær kraft at gøre, er indbyrdes snævert forbundet for at beskytte deres store besiddelser og kapital, for at øge deres profitter på proletariatets og hele Frankrigs arbejdende folks bekostning. Selvfølgelig har socialisterne modsætninger til borgerskabets andre partier, men når det kommer dertil, at borgerskabets magt trues af proletariatet, opnår man enhed, ikke mellem kommunisterne og socialisterne, men imellem socialisterne og borgerskabet. Det sker i Italien med det socialistiske parti, som forener sig med de kristelige demokrater, det liberale parti og det socialistiske parti, og ikke smeder en fælles front selv med Togliattis »kommunister«.

Hvis vi imidlertid for et øjeblik antager, at et »venstre«-kartel, kunne opnå at tage magten i Frankrig, ville det kun være kortvarigt og ikke ændre noget for de franske kommunister, selv med deres orange farve. Hvorfor? Fordi det er det, som skete, da De Gaulle for at komme fri af sine vanskeligheder optog et par kommunister under Thorez ledelse i regeringen og smed dem ud igen, da han havde brugt dem som brandslukkere. Og hvornår gjorde han det? Det gjorde han, da Frankrigs Kommunistiske Parti var gået ud af den anden verdenskrig med stor autoritet, som det eneste parti, der konsekvent havde bekæmpet besættelsesstyrken. Derfor ville Marchais' påstande om, at han vil »tage magten og opbygge socialismen« nu, med den eurokommunistiske strategi, med Proudhons og Bernsteins revisionistiske ideologi, aldrig blive virkeliggjort. Det højeste Frankrigs Kommunistiske Partis spidser vil kunne opnå er at blive partihavere i at plyndre det franske proletariats og folks sved og slid, at styrke kontrarevolutionens stormtropper, og intet andet.

Utilsløret revisionisme

De spanske revisionisters linje er særlig opmærksomhed værd, ikke fordi disse revisionister adskiller sig fra de italienske og franske varianter, men på grund af den særlige rolle, de har påtaget sig som talsmænd og prøveballoner for alle revisionister. Carillo og co. tager handskerne af, taler åbent, og hvad enten de andre revisionister under sovjetrevisionisternes ledelse kan lide det eller ej, udtrykker de den moderne revisionismes virkelige mening. Når sovjetrevisionisterne engang imellem »kritiserer« Carillo, gør de det ikke på grund af hans forræderiske revisionistiske ideer, men fordi han plaprer ud med alle revisionisters mening og mål.

Carillo er et produkt af det korrupte borgerlige kapitalistiske samfund i forfald, et produkt af pjaltintellektuelle, som står i det kapitalistiske borgerskabs tjeneste.

Han har boet i Frankrig, og kom tilsyneladende under dyb indflydelse af Sattristiske, anarkistiske, trotskistiske og alle andre former for bankerotte anti-marxistiske teorier, men han boede der. Nu udvikler han disse teorier i taler og interviews, som han fylder den borgerlige presse med, og særlig i sin meget opreklamerede bog »Eurokommunismen og Staten«. I dette helt igennem anti-marxistiske »værk« har Spaniens Kommunistiske Partis generalsekretær opsummeret og systematiseret Togliattis, Berlinguers, Marchais', Hrustjovs, Titos og andre af den moderne revisionismes høvdinges opportunistiske teser og synspunkter. Hans vigtigste formål er at retfærdiggøre sin afvigelse fra marxismen-leninismen, at angribe revolutionens og socialismens ide og legitimere revisionismen.

Carillo kaldte sin bog »Eurokommunismen og Staten« som modstykke til Lenins berømte og fremragende værk »Staten og Revolutionen«, hvori han fremlagde strategien for den socialistiske revolution og proletariatets diktators stat. Carillo, som lider af storhedsvanvid foregiver, at han kan tilintetgøre et af den marxistiske tænknings største monumenter som »Staten og Revolutionen«, et værk som livet og den revolutionære praksis har stemplet med historiens segl og således udødeliggjort, med et miskmask af fraser, som han har samlet sammen fra alle kommunismens renegater.

Ifølge renegaten Carillo, som propaganderer de småborgerlige intellektuelles teser, er proletariatet angiveligt ikke længere samfundets mest revolutionære klasse, som leder kampen for socialismen, men alle klasser, og først og fremmest intelligentsiaen, leder i en vis udstrækning denne kamp. Han hævder at proletariatet på Lenins tid angiveligt var en tilbagestående klasse, mens arbejderklassen i dag ifølge denne renegat er meget fremskreden, og intelligentsiaen er vokset op ved dens side. Med andre ord anvender også han den revisionisti-

ske filosof Roger Garaudys teser. Ifølge Carillo må kommunisterne i dag tage magten, ikke med vold, ikke ved at knuse borgerskabets magt og grundlægge proletariatets diktatur, men ved at bruge andre former, som svarer til de forandringer der er foregået med det kapitalistiske system. Angiveligt rummer det nuværende borgerlige samfund i sig selv kernen til socialismen, derfor er proletariatet ikke den eneste klasse som har interesse i at opbygge socialismen.

Vi må forstå, siger Carillo, at den kapitalistiske stat i dag har forandret sig og han går videre og hævder, at andre ikke ser denne forandring ved den kapitalistiske stat, men at hans intellekt afslører den. Og hvad det afslører, er en imaginær virkelighed, som han bygger hele sin værdiløse »teori« på. Ifølge ham har den kapitalistiske stat nationaliseret en række foretagender, der har antaget nye former, som adskiller sig fra kapitalismens eller imperialismens gamle koncerner. Staten administrer disse virksomheder mere eller mindre korrekt ved hjælp af funktionærer, som har en borgerlig indstilling. Hvad der ifølge Carillo behøves er bare at ændre denne indstilling, så vil alt være i orden. Funktionærernes borgerlige indstillinger har, siger Carillo, gennemløbet grundlæggende forandringer, men der må gøres mere for at nå trin, hvor bærerne af denne indstilling forstår nødvendigheden af yderligere reformer for at gå frem mod socialismen.

Carillo søger at »bevise«, at den nuværende stat i de kapitalistiske lande angiveligt ikke repræsenterer borgerskabets magt, dets voldsapparat for at beskytte dets ejendom og herredømme, men er en magt over klasserne, som tilhører alle klasser. Da han er ude af stand til fuldstændig at gøre sort til hvidt, indrømmer han hin at borgerskabet til en vis grad er fremherskende i denne stat, noget som han betragter som en levning fra de historiske betingelser, hvorunder staten opstod, men som nu kan rettes.

Men hvordan skal denne forandring gennemføres? Hvordan skal man fjerne denne fremherskende stilling og skabe den »demokratiske socialismes« stat? Klart nok kan den leninistiske teori, som ifølge ham angiveligt var gyldig i de forudgående perioder, ikke anvendes, fordi de økonomiske, sociale og andre betingelser er forandret. Nu behøver man en anden teori, og den har Carillo parat.

Ejendomsretten til produktionsmidlerne, hævder han, tilhører i dag ikke kun borgerskabet. Ved siden af denne findes der statsejendommen, som Carillo anser som »socialistisk«, kooperativistisk ejendom, osv. Proletariatet eksisterer ikke længere, for det er smeltet sammen med hele intelligentsiaen, kontoristerne, præsterne, dommerne, gendarmerne osv. Samtidig forbliver kapitalisterne en lille gruppe stædige bourgeois'er, som stadig klynger sig til det gamle. Under disse betingelser må den borgerlige overbygnings institutioner ifølge Carillo demokratiseres gennem reformer og opdragelse. Og denne proces er allerede påbegyndt. Den eneste opgave, som står tilbage for kommunisterne består altså i at fremskynde denne proces.

Ifølge renegaten Carillo er konflikten imellem de arbejdende masser og den borgerlige stat dag blevet grundlæggende forandret. Denne konflikt er ikke længere, hvad den tidligere var, fordi staten nu angiveligt er en arbejdsgiver, der ikke længere forsvarer borgerskabets interesser som helhed, men kun en af dets fraktioner, nemlig den fraktion som kontrollerer de store monopolgrupper. Derfor, siger han, står staten ikke længere kun i modsætning til de fremskredne proletarerer, men også direkte til de bredeste sociale klasser og lag, inklusive en stor del af borgerskabet selv. Det element fra forskellige klasser, som står i modsætning til det store finansoligarki og staten som arbejdsgiver ikke bare kan gennemtrænge statsapparatet, men allerede har gennemtrængt det erklærer han. Gennem dette »progressive element« er det muligt at tage magten ved hjælp af reformer.

»For at bekræfte« disse drømme nævner Carillo Italiens eksempel, hvor som han siger, selv politiet i Rom stemmer på Italiens Kommunistiske Parti. Med dette ønsker han at nå frem til den konklusion, at også det kapitalistiske borgerskabs magt og undertrykkelsesmidler er blevet forandrede. De handler godt nok ofte efter kapitalens ønsker, siger han, men de gør det angiveligt imod deres bevidste vilje, eftersom de, når de får mulighed for at udtrykke denne bevidsthed, uden at den kapitalistiske stat kan kontrollere det, handler i modstrid med denne stats vilje.

Stillingen er den samme hvad angår domstolene. Carillo påstår, at domstolene naturligvis gennemfører borgerskabets love, men også her er domstolenes bevidsthed ved at gennemgå en metamorfose.

Han behandler spørgsmålet om religion og kirken i samme ånd. Kirken, siger han, har forandret sig og er ikke længere fortidens dogmatiske kirke. I dag er præsteskabet selv tilhængere af at korrigere dogmerne, det er ikke længere modstander af videnskaben, men tilhængere af den. Da dette er tilfældet, er de tilhængere af et liv, som er helt forskelligt fra det, som biblen og Vatikanet tidligere har prædikeret, og Vatikanet har angiveligt gennemgået en udvikling frem mod et mere progressivt og menneskeligt samfund, hen imod et samfund hvor der vil være et mere omfattende fuldstændigt demokrati.

I følge Carillo giver selv kirken sit bidrag til de sociale forandringer frem mod socialismen! Ved at basere sig på denne fantasi forestilling drager han den konklusion, at det øverste kirkelige hierarki uden dog endnu at gå så langt som til at anerkende socialismen og marxismen, angiveligt er begyndt at stille spørgsmålstejn ved kapitalismens mulighed for at løse fremtidens problemer. Han erklærer, at han tager hatten af for præsteskabet, fordi det har gennemført en udvikling af deres dogmer, derfor må eurokommunisterne forkaste deres egne »dogmer«, det vil sige marxismen-leninismen, for at blive mere »progressive« end kirken og Vatikanet.

Uddannelsen, som er et af borgerskabets mest sammenhængende ideologiske apparater, er ikke noget problem for Carillo, fordi det allerede næsten er blevet forvandlet. Han påstår, at uddannelsen dag, hvor den er blevet åbnet for masserne, også har forandret sit ideologiske indhold.

Hvad familien angår, har den ifølge Carillo fuldstændig ændret sin måde at leve og tænke på. Børnene af dag retter sig ikke blot ikke efter deres forældre, men er modstandere af deres ideer. Mentalt lever de så godt som allerede under socialismen.

Med andre ord er hele det kapitalistiske samfund ud fra Carillos synspunkt blevet forandret, det er ikke længere samfundet fra Marx' og Lenins tid, det er ikke længere den forfaldne stat fra 1917, hvor den Store Socialistiske Oktoberrevolution styrtede tsarismen. Carillo forbinder både Oktoberrevolutionen i Sovjetunionen og de revolutioner, som sejrede i andre lande med verdenskrigene og de fører således en afskyelig omgang sladder mod de ægte revolutionære, der ifølge ham er tilhængere af krig for at sikre revolutionens sejr. Det er rigtigt at verdenskrige ved at skærpe de sociale modsætninger til det yderste, og ved at forøge massernes lidelser til et hidtil uhørt stade, fremskynder og fremrykker revolutionernes udbrud, da disse er den eneste måde til at undslippe krige og det system, som afføder dem. Men verdenskrige og lokale krige er ikke årsagen til de sociale revolutioner. Revolutionens bag ved liggende årsager er det kapitalistiske systems egne modsætninger, især konflikten imellem de gamle produktionsforhold og de nye produktiv kræfter, en konflikt, som kan løses også uden sammenhæng med krige imellem stater, som historien har vist.

Carillo erklærer, at socialismen ikke kan forbindes med en verdenskrig, fordi en sådan krig i vor tid ville føre til fuldstændig ødelæggelse af det menneskelige samfund. Således undlader Carillo heller ikke at gøre sig til propagandist for imperialismens atomafpresning. I hælene på Hrustjov siger han, at det ikke er nødvendigt at gennemføre revolutioner eller befrielseskrige under betingelser, hvor atombomben eksisterer, fordi de kunne blive årsagen til atomkrige, som ingen af parterne ville vinde. Hvis vi taler om »en verden uden våben, uden krige«, siger Carillo, så må vi føre denne ide hele vejen igennem. Da vi ønsker at bygge en verden uden krige, som det blev sagt på Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres, så lad os arbejde i den retning ikke bare ved at kræve afrustning og holde fredstaler, men også ved at underminere og sabotere revolutionen overalt.

På den anden side er den voldelige revolution for Carillo en lukket vej, for di den amerikanske imperialisme angiveligt ikke vil tillade det. Carillo ønsker at hæve sin egen småborgerlige frygt til teoriens plan og gøre sin kapitulation overfor imperialismen og bourgeoisiet til en regel. Imperialismens, og ikke bare den amerikanske imperialismes, men hele verdensreaktionens, trussel om intervention for at undertrykke en hvilken som helst revolution har eksisteret længe,

og det er en del af den amerikanske og andre imperialisters strategi. Historien har imidlertid vist, at folkene har rejst sig til revolution, er stødt sammen med den amerikanske intervention og har sejret. Lad os tage den iranske revolution som et nyligt eksempel. Den amerikanske imperialisme brugte alle sine trusler, men vover ikke at intervenere direkte med våben, fordi den føler at stillet overfor del iranske folks beslutsomhed vil den lide et endnu større nederlag end den led sammen med sin gendarm Shahan, som den havde rustet til tænderne med del mest moderne udstyr.

Det nye i Carillos prædikener er, at han er blevet talsmand og forkæmper for den imperialistiske politik, en panikspreader og et redskab for reaktionen, som sår demoraliseringens og opgivelsens sæd blandt masserne. Og hvem er det han på maner at de skal frygte fremmede! Det heltmodige spanske folk, der kæmpede så tappert og dristigt ikke kun mod Franco, men også mod den væbnede intervention fra Hitler og Mussolini og imod socialister som Slum, der sabote-rede revolutionen i Spanien og hvis elev Carillo nu er blevet.

For Carillo synes det at være unødvendigt for borgerskabet at opretholde en stor politistyrke og et stort undertrykkelsesapparat. Hvorfor har det brug for noget sådant, når den offentlige mening ikke ønsker det? spørger Carillo Finansoligarkiets og kapitalens statsmagt burde blive enig med arbejderne, prædiker denne nye kristne præst. Ud fra hans synspunkt kan man fortsætte med at føre strejker, men det bør gøres i samarbejde med og organiseret af arbejdsgiverne og arbejderne repræsentanter, det vil sige arbejderaristokratiet. Carillo hævder, at det er let for direktørerne at nå til enighed med arbejderne og aflægge sig deres arrogance og ophøre med at påtvinge dem deres diktater. Ifølge ham kan det opnås nemt og uden vanskelighed. Men han gør regning uden vært. Han taler uden de, der har magten og som fastholder den, som har undertrykkelsesapparatet, propagandamaskineriet, kirken osv. i deres hænder. De sluger ikke Carillos eventyr, men de støtter ham, for at han skal arbejde sådanne ideer og sprede dem i arbejderklassens rækker og blandt de arbejdende folks lag, så de kan leve med Carillos drømme.

Hvad hæren angår, er problemet meget enkelt for Carillo. Den eksisterende hær må forvandles på grundlag af en demokratisk politik, skriver han i sin bog. Det betyder ikke, at den vil få en anden politisk farve, siger han, lad den beholde den farve, som den har (dvs. reaktionær), men den må aldrig udpønsse militære komplotter, eller en moderne gentagelse af det 19. og en del af det 20. århundredes historie. For Carillo er opstande og borgerkrige noget, der skal undgås. Ligeledes må man afskaffe det historiske binomial, at oligarkiet plus de væbnede styrker er lig med konservatisme og reaktion; man må nå frem til en identifikation imellem hæren og det civile samfund, en identifikation som angiveligt vil lette de progressive kræfters fremskridt hen imod demokratiet, et samfund med lighed og retfærdighed.

Efter hans mening må man hverken fra den ene eller den anden side give hæren noget påskud til at gå i aktion, man skal derimod arbejde for en »demokratisk forvandling« af den militære indstilling, så hæren vil forstå, at krig ikke længere bør have nogen plads i samfundet, fordi det ellers ville betyde selvmord. Dørene til denne kapitalens hær bør ikke alene være åbne for bourgeoisiets kadrer, men også for de brede folkelige lag, så massernes ideologi, den socialistiske ideolog osv., kan gennemtrænge den, så den ikke længere vil være en reserve for politiet, men blot og bart et våben i den offentlige ordens tjeneste. Hvordan dette skal ske er en anden sag. Carillo mener imidlertid efter som han prædiker det, at borgerskabet bør modtage hans »vise« råd, at det fredeligt skal opgave sit vigtigste magt våben og endelig en skønne dag, hvor det er blevet overbevist om at »retfærdigheden kræver det« vil sige til Carillo: »Kom og tag magten, vi trækker os tilbage, led os alle frem til socialismen«.

Til støtte for denne tese om muligheden af at demokratisere hæren og omforme den til en hær, som tjener folket, fremsatte Carillo en række argumenter, der er ligeså naive som latterlige. Han hævder, at den franske hær blev demokratiseret! efter krigen i Algeriet, eftersom dens regulativer blev omformuleret og nye blev indføjet »som skabte en demokratisk ånd i den«. At hævde at den franske borgerlige hær har ændret sit verdenssyn og ikke længere er et våben i storborgerskabets hænder, men et våben i den offentlige menings hænder, det er forræderi.

Ifølge denne revisionist er den militære doktrin og hæren selv, i de kapitalistiske stater i krise, fordi der i dens rækker, i de militære kadrers rækker, både er høge og duer. Følgelig må vi, siger Carillo, arbejde fredeligt for at gøre høgene til duer. For at opnå dette mener Carillo, at de kommunistiske partier har brug for en særlig militærpolitik, men de bør aldrig tænke på at føre politik ind i hæren. Han siger, at man bør bestræbe sig på at føre det militære spørgsmål ind i venstrefløjens politik, så det hverken bliver højres eller venstres monopol. I følge Carillo vil en sådan politik fra de kommunistiske partiers side drage hæren bort fra højrefløjens politik, og hæren vil snart gå over på nationens side. Højre og venstre skal altså i fællesskab kæmpe imod hinanden og kontrollere hinanden, og på den traditionelle vis skal de også kontrollere staten, ikke den borgerlige stat, men Carillos stat som »vil blive skabt« gennem reformer.

Som konklusion på disse »analyser« af det nuværende kapitalistiske samfund og den borgerlige stat opfygger Carillo, der fremstiller sig: som eurokommunismens ideolog og teoretiker, også sin strategi for overgang til socialismen. Carillo erklærer, at de revolutionæres strategi i dag ikke er at knuse borgerskabets statsmagt, for statsmagten tilhører ikke længere borgerskabet, det er heller ikke at knuse de borgerlige produktionsforhold, for de er allerede blevet forandret. Det eneste, der bør gøres, er gradvist at forandre de eksisterende politiske

og ideologiske institutioner gennem reformer, for at bringe dem i overensstemmelse med den sociale virkelighed og vende dem til fordel for folket.

De spanske revisionisters leder forkynder, at det nu er fuldstændig muligt at ændre den kapitalistiske overbygning gradvist til en socialistisk overbygning uden at ændre dens basis. Dette er antidialektisk og i modsætning til simpel logik. Men Carillo er ikke interesseret i videnskab, men kun i de formler, han har brygget sammen. Det skyldes, at hans formål ikke er at pege på problemernes løsning, men at tilsløre deres løsning, at føre proletariatet ad en forkert vej, at lede det ind i en blindgyde og vende det bort fra revolutionen.

Som vi sagde tidligere er Carillo blevet inspireret af alle hrustjoviternes, trotskisternes, Browders og hundrede og sytten andre arbejderforræderes »teorier«. Men han forlanger, at tingene siges åbent, at man sætter prikken over i'et med andre ord at revisionisternes handlinger skal forenes med kapitalismen og verdensimperialismen. Frem for alt anråber han med angiveligt teoretiske argumenter alverdens revisionister og pseudokommunister om at gå til kamp mod Marx, Engels, Lenin og Stalin. Han forvrænger og fortolker Marx I s skrifter om begivenhederne i 1848, om juniopstanden i Frankrig, om Pariserkommunen som det passer ham, og går så vidt som til åbent at indrømme at han henter sine forræderiske teser hos Trotsky eller Kautsky. Ved at nævne disse renegater, disse berygtede og afslørede modstandere af marxismen, viser han, hvor hans krybbe befinder sig, hvor kilden til hans »teoretiske« opdagelser ligger.

Grundlaget for alle Carillos ideer er den fuldstændige fornægtelse af klassekampen. Ud fra hans synspunkt står alle klasser i skøn forening i spidsen for den borgerlige stat. Men for Carillo er laget af intellektuelle alt, de kloge, de mest vidende, de mest evnerige og de bedste administratorer. Hvis nogen havde sagt noget sådant da Marx, Engels og Lenin levede, ville de have betegnet det som utopiske ideer, erklærer Carillo selv. Vores klassikere ville ikke blot have betegnet disse kontrarevolutionære ideer som utopiske, men ville have naglet dem som forræderi, nøjagtig som de naglede Carillos forgængere som forrædere.

Carillo er en revisionist, hvis forræderi ingen grænser kender. Alle revisionister er forrædere, men de har på denne eller hin måde forsøgt at tilsløre deres forræderi. De har tøvet med at angribe Marx, Engels og Lenin så åbent, som de alle har angrebet Stalin.

Men Carillo følger dette spor længere end Hrustjov og mange andre. Selv om han prøvede, turde Hrustjov ikke offentligt rehabiliterer Trotsky. Ved at kalde Stalin en forbryder, ved at fordømme de revolutionære rettergange, som blev afholdt, mens socialismen blev opbygget i Sovjetunionen, rehabiliterede Hrustjov i praksis Kamenev og Zinoviev. Han rehabiliterede også mange andre forrædere som Rajk osv. Men Carillo var ikke tilfreds med Hrustjov. I sin bog dadler han ham, som for at sige: »Når du har rehabiliteret alle disse fremragen-

de mennesker, som Stalin skød, når du har forrådt Marx, Engels og Lenin, hvorfor har du så ikke rehabiliteret din fader, Trotsky?» Derfor opfordrer Carillo til at rehabiliterer Trotsky og til en kampagne for at lade Trotskys »fortjenester« komme til deres ret.

Med andre ord er Carillo en af de mest beskidte og mest nøgne agenter for verdensimperialismen. Hans »teorier« vil alle sammen ikke komme kapitalismen til gode i nogen særlig grad, fordi de i Carillos fremstilling er en veritabel afsløring af de moderne revisionisters pseudomarxisme. På den ene side tjener Carillo imperialismen og verdenskapitalismen, fordi han går imod revolutionen og fornægter de marxistisk-leninistiske ideer, som inspirerer proletariatet og folkene verden over; men på den anden side river han masken af de øvrige moderne revisionister og afslører dem, viser deres sande mål for proletariatet og folkene.

Santiago Carillo, Spaniens Kommunistiske Partis Generalsekretær, er en revisionistisk vanskabning over alle revisionistiske vanskabninger. Han tog alle de mest afskyelige og kontrarevolutionære sider fra den moderne revisionisme og gjorde sig til apologet for ubetinget forræderi og kapitulation.

IV

KUN MARX-LENINISTERNE HOLDER REVOLUTIONENS FANE HØJT OG FØRER DEN FREMAD

Det nuværende kapitalistiske samfund, både det borgerlige og det revisionistiske, går svanger med revolutionen, og revolutionen har altid og vil altid være ledt alene af Marx', Engels', Lenins og Stalins ideer. Alle de forskellige ideer, der søger at revidere vores store teori, vil havne i historiens skraldespand, sådan som de altid har gjort. De vil blive knust sammen med kapitalismen, imperialismen og socialimperialismen af verdensproletariatets store kraft, som leder revolutionen og inspireres af marxismen-leninismens udødelige lære.

Det vil aldrig lykkes eurokommunisterne med deres taktik og manøvrer at overskygge vores store lære og de vil aldrig opnå at slå rodfæste. Kun dem, som gennemsyres af den marxistisk-leninistiske lære og forbliver loyale overfor den, ser, hvilke farlige og snu opportuniste de står overfor i deres gigantiske kamp for den ny verden, for den socialistiske verden uden undertrykkere, udbyttere, krigsanstiftende imperialister og socialimperialister uden revisionister, demagoger og forrædere, gamle som nye.

I Frankrig, Italien, Spanien og de andre kapitalistiske lande er det i høj grad op til proletariatet og dets marxistisk-leninistiske partier at sikre, at revisionisternes klassefjendtlige, anti-revolutionære og anti-marxistiske teorier bliver besejret. Uden et ægte marxistisk-leninistisk parti, der kan lede proletariatet i klassesammenstød og revolution, kan disse anti-marxistiske teorier, som de revisionistiske partier har spredt, ikke bekæmpes og borgerskabets magt ikke tilintetgøres.

I bevidstheden om det store tab, som den moderne revisionismes opståen og udbredelse, specielt den sovjetiske moderne revisionisme, har påført revolutionens og kommunismens sag, forstod de marxistisk-leninistiske revolutionære, hvordan de skulle organisere sig og resolut bekæmpe denne store kontrarevolutionære bølge med held.

Med en strålende ansvarsfølelse overfor deres eget lands proletariat og verdensproletariatet, stillede de sig i spidsen for den ubønhørlige og principfaste kamp for at afsløre revisionisternes forræderi og tog fat på at skabe nye marxistisk-leninistiske organisationer og partier.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse blev skabt og udviklet i denne store udskillelsesproces fra den moderne revisionisme og i kampen for kommunist-

mens sag, og den påtog sig at løfte og føre revolutionens og socialismens fane fremad, som var blevet forrådt og forkastet af de tidligere kommunistiske partier, som den revisionistiske degeneration havde forvandlet til et brandkorps mod flammerne fra revolutionen og folkenes befrielseskrige. Dannelsen af marxistisk-leninistiske partier var en sejr af historisk betydning for arbejderklassen i hvert land, såvel som for revolutionens sag over hele verden.

De partier, hvori Browders, Hrustjovs, Titos, eurokommunisternes eller Maos moderne revisionisme slog igennem, blev tilintetgjort som kommunistiske partier. Revisionismen berøvede dem enhver marxistisk-leninistisk revolutionær ånd og forvandlede dem fra at være arbejderklassens organiserede fortrop til revolutionens gennemførelse til at blive et våben til klassekampens »uddøen« til indførelsen af klasse»fred«, til sabotage af revolutionen og ødelæggelse af socialismen.

I erkendelse af den kamp, de moderne revisionister fører mod leninismens teori og praksis i spørgsmålet om partiet, kæmper de ægte kommunistiske revolutionære for forsvaret af styrkelsen og udviklingen af proletariske partier, opbygget på grundlag af marxismen-leninismens lære. De ved, at uden et sådant parti, uden en organiseret fortrop af proletariatet, kan revolutionen ikke gennemføres, kan den nationale befrielseskamp ikke føres korrekt igennem til afslutning og den borgerlig-demokratiske revolution kan ikke uddybes og gå over i den proletariske revolution.

Det marxistisk-leninistiske parti opstår og dannes ikke tilfældigt eller uden formål. Det opstår og dannes som følge af bestemte, meget vigtige objektive og subjektive faktorer. Det marxistisk-leninistiske parti opstår fra arbejderklassens rækker og repræsenterer dens højeste forhåbning, dens revolutionære hensigter udløses og fører arbejderklassens kamp fremad. Uden arbejderklassen, uden dens revolutionære mål, uden den marxistisk-leninistiske teori, der er arbejderklassens teori, kan der aldrig eksistere et marxistisk-leninistisk parti.

Arbejderklassens parti bliver dens virkelige organiserede trop, dens generalstab, når det skoles i og behersker den marxistisk-leninistiske teori, og når det anvender dette mægtige og uerstattelige våben behændigt og på skabende vis i klassens kamp for revolutionens sejr, for oprettelsen af proletariatets diktatur og opbygningen af socialismen.

Det parti, der tilegner sig denne teori, men ikke anvender den, eller anvender den forkert og fremturer med ikke at rette de fejl, som det begår, et sådant parti vil ikke gå frem ad den rigtige vej, men vil afvige fra marxismen-leninismen.

Det ægte marxistisk-leninistiske parti karakteriseres af det skarpe og beslutsomme standpunkt, som det indtager overfor den moderne revisionisme, overfor hrustjovismen, titoismen, Mao Zedong-tænkningen, eurokommunismen osv. Oprettelsen af en klar skillelinje i dette spørgsmål er af den største principielle betydning.

Hvis et parti tillader illusioner at blive skabt i dets rækker, for eksempel angående, at »socialismen opbygges i Sovjetunionen på trods af hrustjovismens ideologi«, at der sidder »bureaukrater« i ledelsen af SUKP, men at der også findes »revolutionære og marxist-leninister« så befinder et sådant parti sig ikke længere på en marxistisk-leninistisk position, hvad enten det vil eller ej, men har afvejet fra revolutionens strategi og taktik og er, om ikke åbent, så indirekte forvandlet til et pro-sovjetisk parti, uanset om det i ord måtte være imod tesaerne fra SUKP's 20. kongres og hrustjovismen. Den revolutionære erfaring har bevist, at man ikke kan bekæmpe hrustjovismen, dersom man ikke også kæmper imod den chauvinistiske og socialimperialistiske hegemonistiske politik, som lederne i det nuværende kapitalistiske og imperialistiske Sovjetunionen, Breshnev, Suslov og co. følger.

Af samme natur og akkurat lige så skadelige er de synspunkter, som fremsættes af dem, der adskiller de nuværende kinesiske leders reaktionære linie og pro-amerikanske politik fra Mao Zedong og Mao Zedong-tænkningen. Deng Xiaopings og Hua Kuofengs kontrarevolutionære standpunkter kan ikke imødegås og afsløres, hvis man ikke bekæmper og afslører det ideologiske grundlag for deres handlinger, som er Mao Zedong-tænkningen.

Albaniens Arbejdets Parti er nået til denne konklusion efter at have foretaget en dybtgående analyse af Mao Zedong-tænkningen og den linie, som Kinas Kommunistiske Parti har fulgt. Det er at falde i revisionistiske afvigelse at forsvare Mao Zedong og hans ideer uden at trænge dybt igennem med en alvorlig analyse af begivenhederne og kendsgerningerne. Så længe man ikke gør denne stilling klar, kan man ikke befinde sig i en ægte marxistisk-leninistisk position.

De marxistisk-leninistiske partier og proletariatet i hvert land undervurderer aldrig presset fra borgerskabet og dets ideologi, kapitalismens, imperialismens og socialimperialismens undertrykkende styrke og de vildledende revisionistiske ideologier. Dette pres og disse negative påvirkninger bliver skadelige og yderst farlige, såfremt proletariatets parti ikke fører beslutsom kamp imod dem og ikke har en stærk organisation og jernhård proletarisk disciplin, hvis det ikke er karakteriseret af en stålsat enhed i tanke og handling, som udelukker fraktions- og gruppeånd.

Derfor vier de marxistisk-leninistiske partier den største opmærksomhed mod deres indre organisering på grundlag af de leninistiske normer og principper samtidig med at de højner deres ideologiske niveau og fører kamp mod revisionismen og den borgerlige ideologiske indflydelse. Partiet er og bliver revolutionært, når prøvede, aktive, hengivne og revolutionære elementer kæmper i dets rækker. De bekæmper beslutsomt de sekteriske, intellektualistiske opfattelser - der ofte under dække af kravet om optagelse af »erfarne elementer« - lukker dørene til partiet for arbejderne og de sunde elementer fra andre lag af de arbej-

dende masser, som ved at kæmpe i partiets rækker kan opnå alle de kvaliteter, der må karakterisere det revolutionære proletariats fortrop.

Sentimentalitet, liberalisme, tendensen til at jage efter antal for at give udtryk af, at partiets rækker øges med nye medlemmer er skadelige og har alvorlige konsekvenser. Sådanne optagelser, der sker uden strengt at følge de marxistisk-leninistiske normer, kan ikke alene ikke forhindre borgerskabets indflydelse og pres i at angribe partiet udefra, men tillader tillige, at forskellige elementer infiltrerer partiet, som splitter og likviderer det.

De marxistisk-leninistiske partier i de kapitalistiske lande arbejder og kæmper under vanskelige betingelser og støder på mange farer, der kommer fra forskellige sider, for hvert skridt og hver handling. De kan ikke imødegås hvis kommunisterne ikke forstår, at partiets handlings- og kampprogram er baseret på nødvendigheden af ofre for proletariatets og kommunismens store sag, hvis disse ofre ikke bevidst accepteres og udøves uden tøven når som helst, i enhver situation og under alle omstændigheder, hvor proletariatets og folkets vigtigste interesser forlanger det.

I de kapitalistiske lande forårsager eksistensen af mange partier stor forvirring i folks bevidsthed. Disse partier er indrettet på at samle stemmer; de står i den lokale kapital og verdenskapitalens tjeneste. Denne forenede kapital hersker med statsmagtens og pengenes bistand, med hærens, politiets og de øvrige voldsorganers organiserede styrke. De partier, der er forbundne med kapitalen, med de forskellige multinationale koncerner og selskaber, opfører »demokratiets« spil med den hensigt at lede masserne bort fra hovedmål et for deres kamp - at afkaste kapitalens åg og erobre statsmagten, det vil sige gennemføre revolutionen.

Det er ikke uden hensigt, at de borgerlige partier vælger bestemte organisatoriske og politiske orienteringer og former. For eksempel tillader de enhver, der har lyst, at træde ind i deres rækker. Der er »frihed« for alle til at snakke og råbe op, til at holde taler ved møder og demonstrationer, men ingen får lov til at handle, til at gå ud over rammerne for den såkaldte ytringsfrihed. Overgangen fra ytringsfrihed til konkret handling bliver stemplet og behandlet som anarkisters, forbryderes og terroristers handling.

Det marxistisk-leninistiske parti kan aldrig være et sådant parti. Det er ikke et parti af ord, men den revolutionære handlings parti. Hvis dets medlemmer ikke deltager i konkrete aktioner og kampe, er det ikke et ægte marxistisk-leninistisk parti, men kun et marxistisk-leninistisk parti af navn. I givne øjeblikke vil et sådant parti, utvivlsomt splittes i forskellige fraktioner, det vil have mange linier, der vil sameksistere og vil blive forvandlet til et liberalt, opportunistisk og revisionistisk parti. Et sådant parti hverken passer til eller behøves af arbejderklassen.

Et revolutionært marxistisk-leninistisk parti kan hverken forsones sig med reformisme eller anarkisme og terrorisme. Det er imod alle disse kontrarevolutionære strømninger, uanset under hvilken form, de optræder. Partiet må altid huske på, at det ikke er muligt for borgerskabet at undlade at angribe det, og at det er utænkeligt, at det ikke vil udråbe dets handlinger som anarkisters og terroristers aktioner. Dette får imidlertid ikke partiet til at rende i halen på begunstighederne og massebevægelsen, opgive aktionerne og indtræde i de reformistiske og revisionistiske partiers onde cirkel.

Det er de marxistisk-leninistiske partiers sammensatte virksomhed i den politiske, ideologiske og økonomiske kamp i spidsen for arbejderklassen, imod borgerskabet, socialdemokratiet, revisionismen og den borgerlige stat, som giver masserne lejlighed til at afgøre, hvorvidt disse aktiviteter er af virkelig revolutionær karakter. Masserne kan udmærket skelne mellem revolutionære aktioner, som tjener deres interesser og terrorisme og anarkisme. Derfor går de med i de revolutionære handlinger, som de marxistisk-leninistiske partier leder, og rejser sig imod bourgeoisiets magt uden hensyn til det kapitalistiske borgerskabs slag og brutale undertrykkelse, der går så vidt som til at iværksætte blodige overgreb imod arbejderklassen og de virkelige kommunister.

Det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti er ikke bange for den borgerkrig, der kommer som følge af borgerskabets brutale undertrykkelse og vold. Det er en kendt sag, at borgerkrig ikke bliver ført mellem arbejderklassen og hæderlige arbejdende mennesker, men af de arbejdende masser imod det herskende kapitalistiske bourgeoisie og dets undertrykkelsesapparat. Proletariatets revolutionære kamp må føre til den voldelige magterobring. Det er netop denne udvikling, som kapitalisterne, de borgerlige og revisionisterne frygter. Det er derfor, Socialdemokratiet og de moderne revisionister arbejder så ihærdigt på at forhindre arbejderklassen i at vinde revolutionær bevidsthed, i at forstå betydningen af økonomiske, politiske og ideologiske problemer og opnå den revolutionære modenhed og sunde organisering, der hjælper med til at tilvejebringe de subjektive forudsætninger for kampen om magten.

Borgerskabets strategi og taktik som eurokommunisterne har gjort til deres egen, sigter mod at splitte arbejderklassen, så de ikke kommer til at stå over for en forenet slagkraft. De marxistisk-leninistiske partier kæmper derimod for det modsatte, for arbejderklassens enhed.

Borgerskabet frygter proletariatets revolutionære organisering og enhed, der i modsætning til hvad de andre revisionister og eurokommunisterne prædiker, også i vore dage er den vigtigste revolutionære drivkraft. Derfor prøver de at bevare fortsat kontrol over de faglige organisationer og centre, der kan være talrige i de kapitalistiske lande, som optræder med forskellige navne og programmer, men som ikke har nogen væsentlige indbyrdes forskelle. Via de borgerlige og revisionistiske partier og dets eget statsapparat har bourgeoisiet som

aldrig flor opmuntret den undergravende rolle, der spilles af fagforeningerne, som de åbenlyst manipulerer.

Som kendsgerningerne viser, er denne slags fagforeninger i mange lande blevet fuldstændigt integrerede i og forvandlet til vedhæng til kapitalismens økonomiske og statslige organisation. De faglige centres stadig mere åbenlyse samarbejde med den besiddende klasse med finanskapitalen og de borgerlige regeringer er et berygtet faktum. I dag er det sådan, at fagbevægelsen ikke udfordrer kapitalismen, men arbejder for den, forsøger at tvinge proletariatet og stække og undergrave dets kamp mod kapitalismen. Nogle af dem ligner mere store kapitalistiske koncerner end faglige organisationer.

Det er en kendsgerning, at det europæiske proletariat stadig er splittet som følge af den undergravende virksomhed, der udføres af revisionisterne og socialdemokratiet, af de borgerlig-reformistiske faglige centre, og at en betydningsfuld del af disse arbejdere manipuleres af disse. Revisionisternes og socialdemokraternes kontrol over fagbevægelsen er en hovedhindring for udviklingen af klassekampen og dannelsen og hærdningen af det arbejdende folks revolutionære bevidsthed. Derfor er den eneste kurs for marxist-leninisterne og de revolutionære, en kurs de påtvinges, at afsløre revisionisternes virksomhed, nedbryde deres positioner i fagbevægelsen og skabe revolutionære fagforeninger. Det er klart, at disse nye fagforeninger kun kan have som formål at opnå arbejderklassens enhed mod kapitalens og de borgerlige og revisionistiske partiers magt og demagogi.

At bekæmpe de såkaldte traditionelle fagforeninger betyder ikke, at man principielt modsætter sig fagforeninger som brede masseorganisationer, som centre for arbejderklassens organisering og modstand, der er historisk uomgængelige og nødvendige under kapitalismens betingelser for at forene arbejderklassen og kaste den ind i klassekampen mod bourgeoisiet.

Marxist-leninisterne undlader på ingen måde at arbejde indenfor de eksisterende fagforeninger, hvor store arbejdermasser findes, samtidig med at de rejser opgaven med at skabe revolutionære fagforeninger, thi i så tilfælde ville de overlade arbejderklassen til fagforeningspampernes uhæmmede manipulation og deres brug af den i egen og kapitalens interesse. Kommunisternes deltagelse i de eksisterende fagforeninger afgøres ikke af tilfældet, og er ikke en »taktik«, som trotskisterne søger at fremstille det, men et principielt standpunkt, som stammer fra den leninistiske lære om nødvendigheden af arbejderklassens enhed, der ikke kan opnås uden at arbejde blandt masserne og uden at befri dem for borgerskabets og diverse opportunisters indflydelse.

Naturligvis er det ikke formålet med det marxistisk-leninistiske partis arbejde i de revisionistiske og reformistiske fagforeninger at korrigere og opdrage fagforeningspamperne eller at forbedre eller reformere dem. Et sådant standpunkt ville være ny reformisme. Marxist-leninisterne arbejder med masserne i fagfor-

eningerne for at opdrage og forberede dem til antikapitalistiske, antiimperialistiske og antirevisionistiske revolutionære handlinger. Proletariatets samling og enhed virkeliggøres gennem processen af arbejde og kamp.

Som marxismen-leninismen lærer os, opnås arbejderklassens enhed imidlertid først og fremmest gennem praksis, gennem politiske aktioner og økonomiske krav, der omhyggeligt er bragt i indbyrdes overensstemmelse, med forrang for de politiske aktioner. Marxist-leninisterne tager et fast revolutionært klassestandpunkt og kæmper for at forbinde de økonomiske krav med politiske krav, og på dette område anklager og afslører de fagforeningspampernes forræderiske virksomhed, der via forskellige faglige manøvrer ofrer proletariatets afgørende og fundamentale interesser.

I dag er der millioner som strejker og demonstrerer for økonomiske krav, som også har en politisk karakter, fordi de bekæmper kapitalismen, der nægter at anerkende arbejderens rettigheder. Alle disse aktioner ender imidlertid med en overenskomst mellem de faglige pampere og kapitalisterne; der gør nogle mindre indrømmelser til de strejkende for at give dem en vis tilfredsstillelse. Men hvis disse krav får et virkeligt politisk indhold, kommer kapitalens redskaber i fagforeningerne og kapitalen selv i store vanskeligheder.

Arbejderaristokratiet og det kapitalistiske bourgeoisie er overordentlig bange for sammenkædningen af den økonomiske og den politiske kamp. De frygter den politiske kamp, fordi den fører arbejderklassen et langt stykke hen ad vejen og fører den tilmed til træfning og sammenstød. Politiske aktioner, som gennemføres omhyggeligt, svækker det kapitalistiske borgerskabs ledelse af fagforeningerne, bryder regler og love og alt det øvrige, som det har stillet for at slavebinde arbejderklassen og åbner klassens øjne.

Arbejderklassen er den ledende klasse og som sådan må den bryde forbindelserne med den borgerlige og småborgerlige mentalitet. For at opnå dette, er det nødvendigt at kæmpe såvel imod liberale og opportunistiske synspunkter, der fører til højrefavigelser, tradeunionistiske afvigelse, og imod sekteriske opfattelser, der isolerer det ægte marxistiske parti fra dets energiske og konkrete arbejde blandt masserne. Begge disse typer opfattelser har yderst skadelige følger for revolutionens sag. Akkurat som man må kæmpe imod at reducere fagbevægelsen til alene at kæmpe for økonomiske krav, må man også undgå enhver tøven med hensyn til kampen for økonomiske krav af frygt for at overgå til opportunismen og den indsnævrede faglige kamp.

Marxist-leninisterne, der kæmper for arbejderklassens enhed, ser heri grundlaget for enheden i folkets store masser, noget der står i diametral modsætning til de principløse og kontrarevolutionære kombinationer og alliancer, som eurokommunisterne gør sig til talsmand for.

Den kapitalistisk-revisionistiske verden oplever en stadig mere dybtgående krise, som udvider det sociale og klassemæssige grundlag for revolutionen.

Foruden arbejderklassen deltager andre lag af samfundet, som udbyttes af kapitalismen, såsom bønderne, byernes småborgerskab, de intellektuelle og studenterne, ungdommen og kvindemasserne stadig mere aktivt i den revolutionære bevægelse. Derfor bliver spørgsmålet om at forbinde sig med disse masser og lede dem en opgave af største vigtighed for de marxist-leninistiske partier.

Det marxist-leninistiske partis og dets medlemmers direkte arbejde blandt masserne er uomgængeligt og af stor værdi, men det er utilstrækkeligt med hensyn til at udvide partiets indflydelse blandt de brede arbejdende masser hvis partiets løftestænger, masseorganisationerne, såsom kvindernes, ungdommens osv. ikke bringes i aktion. Det marxistisk-leninistiske parti arbejder overalt hvor masserne er, inklusive i de organisationer, der drives og manipuleres af borgerlige og revisionistiske partier, for at adskille dem fra disse partiers reaktionære og opportunistiske ideologi s indflydelse, ligesom det også arbejder for at skabe revolutionære masseorganisationer, der kæmper på partiets linje og med bevidst overbevisning handler under dets ledelse.

I de lande, hvor kapitalen hersker, er ungdommen, kvinderne og andre arbejdende masser en hovedreserve for revolutionen. I dag er der millioner af unge og kvinder, som er arbejdsløse og som står alene og efterladt uden noget håb af borgerskabet; derfor syder de af oprør og elementerne til revolutionære udbrud hober sig op. Da de betragter ungdommens, studenternes, intelligentsiaens og de progressive kvinder som vigtige bestanddele af de brede demokratiske og befrielsesbevægelserne i almindelighed, søger marxist-leninisterne at forene disse brede massers handlekraft og revolutionære stræben med arbejderklassens handlekraft, og stræben for at organisere, opdrage og lede dem ad den rigtige vej. Når ungdommens, kvindernes og de øvrige massers udtømmelige energi forenes med arbejderklassens energi under det proletariske partis ledelse, er der ingen kraft, der kan stoppe revolutionens sejr og socialismen.

Proletariatets hegemoni vil ikke være fuldstændigt og effektivt, hvis det ikke strækkes over alle de lag af befolkningen, der har interesse i revolutionen, især over bønderne, der i det overvældende flertal af lande udgør arbejderklassens vigtigste og mægtigste allierede. Samtidig er arbejderklassens alliance med bønderne grundlaget for at forene alle de arbejdende masser i en bred front, alle de, som på den ene eller anden måde bekæmper kapitalismen og imperialismen, monopolernes og de multinationale selskabers undertrykkelse og udbytning.

For tiden afholdes der mange demonstrationer og møder i byernes og landsbyernes gader i de kapitalistiske lunde. Naturligvis organiseres disse af de borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske partier, der har bestemte hensigter med at bringe masserne ud på gaderne. Frem for alt er de ude på at holde de oprørte arbejdende masser under deres kontrol og holde deres krav indenfor de økonomiske rammer, borgerskabet tillader. Det er ikke kommunisternes opgave at stille sig udenfor disse demonstrationer, fordi de organiseres af borgerlige og

revisionistiske partier, men derimod at tage del i disse massebevægelser og forvandle dem til politiske demonstrationer og sammenstød med bourgeoisie og dets lakajer.

Passivitet, apati og frugtesløse diskussioner er dødbringende for et marxistisk-leninistisk parti. Er det marxistisk-leninistiske parti ikke hele tiden aktivt, i bevægelse med agitation og propaganda, deltager det ikke i arbejderklassens og de andre arbejdende massers forskellige manifestationer uden hensyn til, at de står under de reformistiske partiers indflydelse, så er det umuligt for det at ændre den retning, som de reformistiske partier giver massebevægelsen.

Det marxistisk-leninistiske partis korrekte linje kan ikke føres ind blandt masserne alene ved hjælp af dets presse, der som regel er meget begrænset. Kommunisterne, deres sympatisører og medlemmerne af masseorganisationerne fører partiets linje ind blandt masserne netop gennem arbejderklassen og de øvrige arbejdende massers virksomhed og aktioner, når de er i bevægelse, i kamp og i strid for deres økonomiske rettigheder og i endnu højere grad for deres politiske rettigheder.

Sådanne energiske revolutionære handlinger sikrer to vigtige formål: På den ene side hærdet det partiet i handling sammen med masserne og øger dets autoritet og indflydelse, og på den anden side giver det partiet mulighed for at se de politisk og ideologisk mest sunde og fremskredne elementer fra arbejderklassen i aktion, de som skal blive partiets bedste og mest beslutsomme kæmpere i fremtiden. Det er blandt disse elementer, at det marxistisk-leninistiske parti sikrer nyt blod til sine rækker og ikke blandt nogen misfornøjede intellektuelle elementer eller nogle arbejdsløse arbejdere, der kræver retfærdighed og er oprørte, men som ikke er stabile og ikke accepterer et marxistisk-leninistisk proletarisk partis jernhårde disciplin.

Lederne af de revisionistiske partier tror, at hele partiets arbejde består i endeløse diskussioner, frugtesløs teoretiseringen og tomme stridigheder over det ene eller det andet spørgsmål. Der kommer intet ud af den slags sterilt arbejde. De revisionistiske partier arbejder med masserne gennem deres presse som det må indrømmes, er omfattende. Disse partier er selv store kapitalistiske truster, og de har arbejdere, der lønnes alene for at lave deres propaganda. De er blevet meget dygtige til at fortælle masserne, hvad de må og hvad de ikke må gøre. De tilslører med deres demagogi de arbejdendes endelige mål, som er omstyrtelsen af det kapitalistiske system, og får dem til at tro, at hvad man opnår ved en almindelig strejke er alt. Denne store løgn tjener det kapitalistiske bourgeoisie. Derfor voldet de betalte revisionistiske propagandisters ord, artikler og taler eller strejker, som afholdes under deres partiers ledelse, ingen bekymring hos bourgeoisie.

De marxistisk-leninistiske partier synker aldrig ned til disse former for de revisionistiske partiers fortærskede propaganda. De ved at opstanden og revoluti-

onen ikke opstår automatisk. At de må forberedes. Den bedste forberedelse sker gennem handling. Men sammen med handlingen er teorien som leder disse handlinger nødvendig. Marx, Engels, Lenin og Stalin lærer os, at uden revolutionær handling er der ingen revolutionær teori, og uden revolutionær teori er der ingen revolutionær handling.

Det marxistisk-leninistiske partis arbejde blandt masserne for at forene dem omkring konkrete politiske mål er en vigtig opgave, fordi revolutionen gennemføres ikke af arbejderklassen alene, og endnu mindre af dens fortrøp, det kommunistiske parti, alene. For at gennemføre revolutionen indgår arbejderklassens alliancer med andre sociale kræfter, med progressive partier eller med fraktioner deraf, med progressive enkeltpersoner, som det har fælles interesser med i visse spørgsmål og til visse tider. Der laves brede folkefronter med afgrænsede politiske programmer med disse kræfter. Arbejderklassens parti lader sig ikke opsluge i disse fronter, men bevarer altid sin organisatoriske og politiske uafhængighed.

Spørgsmålet om alliancer er et meget brændende og ømtåleligt problem. Det marxistisk-leninistiske parti må følge med i, undersøge og fastlægge, hvilke tendenser, krav og modsigelser, der findes i massebevægelsen - med andre ord: Klassekampens dialektik. På dette grundlag må kommunisterne vælge den rette vej til at opnå forskellige alliancer. Det marxistisk-leninistiske partis modenhed udtrykker sig i dets sunde analyse og vurdering af situationen blandt masserne og blandt forskellige politiske gruppering for muligheden af at skabe de nødvendige alliancer. Kun ved at føre en korrekt politik og nøje forudse begivenhedernes udvikling vil arbejderklassens parti være i stand til at fastholde sin selvstændighed i disse alliancer og øge sin indflydelse blandt masserne, som det ønsker at samle og føre frem mod revolutionen.

Skabelsen af forskellige alliancer og dannelsen af brede folkefronter på dette grundlag bliver en tvingende nødvendighed, særlig under de vilkår, hvor faren for fascisme i mange lande er stor og umiddelbar, og hvor supermagternes pression og indblanding overfor alle lande er vokset. Den kendsgerning, at det nationale spørgsmål indtager en særlig og stadigt voksende betydning i den revolutionære proces i dag, letter opnåelsen af denne enhed og disse alliancer.

Dette er forbundet med intensiveringen af de imperialistiske magters ekspansionistiske og aggressive politik. Men besættelsen af et land sker ikke altid gennem militær aggression. Denne slavebinding, kolonisering og udbytning gennemføres også under andre "nye", "moderne", økonomiske kulturelle og politiske former, som dækker over et brutalt imperialistisk herredømme.

Når vi siger, at revolutionen står på dagsordenen, er dette derfor også forbundet med det nationale spørgsmål, dvs. med de store kapitalistiske og imperialistiske magters besættelse af et eller flere lande, enten via direkte militær besættelse eller ved indirekte måder og midler. I denne forstand lider lande som

Italien, Spanien, Portugal osv., stadig under udenlandsk herredømme. Og indblanding, skønt de ikke er besatte af udenlandske væbnede hærstyrker.

Eurokommunisterne kan snakke så meget de vil om, at deres lande er frie og suveræne, men faktisk er de spanske, italienske, portugisiske og andre folk undertrykte og udbyttede. Et borgerligt demokrati findes i alle disse lande, men staten der er bundet på hænder og fødder til udenlandsk kapital. Folket og arbejderklassen nyder ikke ægte demokrati og uafhængighed, de er ikke fri, fordi alting kontrolleres af udenlandsk kapital.

Da mange lande under anden verdenskrig var besat af de tyske nazistiske eller de italienske fascistiske hære, forenede quislingerne og kollaboratørerne sig med okkupanterne. I dag er det andre quislinge og kollaboratører, som under forskellige forklædninger og paroler er ved magten og med tusind bånd er bundet til de nye moderne okkupanter, neokolonisterne og deres kapital.

Yderst vigtigt i forberedelsen og gennemførelsen af revolutionen er det revolutionære arbejde, som udføres i de borgerlige hære, som Lenin kaldte

*"...statsmagtens vigtigste redskaber".*⁶¹*

Lenin har givet svar på mange teoretiske og praktiske problemer i forbindelse med nødvendigheden af det revolutionære arbejde i de borgerlige hæres rækker, og har fastslået metoderne, hvormed de skal angribes, demoraliseres og opløses. Dette problem bliver særlig vigtigt under de nuværende betingelser, hvor de revolutionære situationer modnes hurtigt i mange lande. I almindelighed er den borgerlige hær det til tænderne væbnede bourgeoisie, som slår overfor proletariatet og folkemasserne.

De store hære i de kapitalistiske lande skaber det indtryk, at revolutionen og at knuse undertrykkelses- og udbytterstaten er blevet umuligt under sådanne omstændigheder. Disse synspunkter spredes' og udbredes i særlig grad af eurokommunisterne, der end ikke angriber den borgerlige hær med en fjer. Hvad antallet af tropper i hæren angår, gør dette ikke nogen større forskel for revolutionen, mens det skaber bekymringer for borgerskabet. Udvidelsen af hæren med mange elementer fra forskellige befolkningslag skaber bedre betingelser for at demoralisere hæren og vende den mod borgerskabet.

Således står revolutionen overfor to hovedproblemer. For det første må den vinde arbejderklassen og de arbejdende masser, for uden dem er det umuligt at gennemføre revolutionen, og for det andet må den demoralisere og opløse den borgerlige hær, som undertrykker revolutionen. I fagforeningerne benytter bourgeoisie arbejderaristokratiet til dets egne formål, mens det i den borgerlige

⁶¹ Lenin, samlede værker, bind 25, side 459 (ALB. udgave)

hære anvender officerskassen, som der udfører de samme funktioner som pumperne i fagforeningerne.

De borgerlige hæres principper, love og struktur er indrettet sådan, at de giver borgerskabet mulighed for at udøve kontrol over hæren, til at bevare og optræne den som et redskab til undertrykkelse af revolutionen og folkene. Dette viser den borgerlige hærs udpræget reaktionære klassekarakter og afslører bestræbelserne på at fremstille den som »stående over klasserne«, »national«, stående»udenfor politik«, »at den har respekt for demokratiet«, osv. Ganske uden hensyn til de »demokratiske traditioner« er den borgerlige hær i alle lande antifolkelig og bestemt til at forsvare borgerskabets herredømme og udføre dets ekspansionistiske planer.

Den borgerlige hær udgør imidlertid ikke en kompakt masse; den har ikke og kan ikke have nogen enhed. De antagonistiske modsigelser mellem bourgeoiset, såvel det kapitalistiske som det revisionistiske, på den ene side, og proletariatet og masserne, der består af arbejder- og bondesønner, der har interesser, som står i diametral modsætning til den borgerlige hærs karakter og til de opgaver, som bourgeoiset giver den. Soldatermasserne har ligesom arbejderne og de øvrige arbejdende folk interesse i udbyttersystemets omstyrtelse, og det er derfor borgerskabet spærre dem inde i kasernerne og isoleret dem fra folket, og - som Lenin understregede - gør hæren til et »fængsel« for millioner af soldater.

Heri ligger grundlaget for den konstant voksende konflikt mellem soldaterne, der er sønner af folket og befalingsorganerne, officererne, der er det kapitalistiske borgerskabs udøvende hånd, optrænet og uddannet til at tjene kapitalens interesser med den største nidkærhed. Det marxistisk-leninistiske partis arbejde sigter mod at få soldaterne til at rejse sig til oprør mod officeren, så han ikke udfører ordrene, ikke overholder borgerskabets love og disciplin og øver sabotage mod våbnene for at forhindre deres anvendelse mod folket. Lenin sagde

»ikke en eneste stor revolution har nogen sinde fundet sted eller kan nogen sinde finde sted uden hærens "opløsning", Thi hæren er det mest forbenede redskab til støtte for det gamle styre, den borgerlige disciplins mest forhærdede bolværk, der understøtter kapitalens herredømme, og som beskytter og fostrer en ånd af undergivelse og underkastelse overfor kapitalen blandt det arbejdende folk.«^{*62}

Naturligvis er metoderne, formerne og taktikken for at desorganisere og skabe opløsning i hæren mangeartede og forskellige alt efter de konkrete vilkår. I dag er disse ikke ens i alle lande og derfor varierer marxist-leninisternes taktik

⁶² Lenin, samlede værker, vol. 28, side 321 (ALB. udg.)

fra det ene land til det andet. Der er lande, hvor fascistisk diktatur og terror er blevet indført åbent, og der er andre, hvor det borgerlige demokratis få legale former kan og må udnyttes. I almindelighed spiller imidlertid det personlige arbejde med hver enkelt soldat indenfor og udenfor kasernen, arbejdernes hårde kamp, de stadige *strejker*, demonstrationer, møder protester osv. en vigtig rolle såvel med hensyn til mobiliseringen af masserne som med hensyn til desorganiseringen af den borgerlige hær.

» ... alle disse, så at sige, øvelser i slag og sammenstød«, understregede Lenin, »drager ubønhørligt hæren ind i det politiske liv og følgelig ind i de revolutionære spørgsmåls sfære. Erfaringer vundet i kamp uddanner hurtigere og mere dybtgående end år med propaganda under andre omstændigheder.« ^{**63}

Der må arbejdes med soldaten, med folkets søn, før han går ind i hæren, og senere når han aftjener sin værnepligt, hvad der er den mest afgørende fase, og endelige når han har afsluttet tjenesten og er indrulleret i reserven. Man må heller ikke undlade at arbejde med de lavere officerer for at adskille dem fra de højere officerers kaste og for at overtale dem til ikke at løfte hånd mod folket.

Naturligvis er det politiske arbejde i hæren ikke mindre farligt end det er betydningsfuldt. Hvor det værste, der kan hændes som følge af politisk arbejde i fagbevægelsen, er at man fyres, kan straffen i hæren - hvor politisk arbejde og propaganda er strengt forbudt - være, at man stilles overfor henrettelses pelotonen. Men de revolutionære kommunister har aldrig savnet selvopofrelsens ånd eller overbevisningen om, at uden arbejdet i denne sektor kan vejen ikke banes for revolutionen.

Samtidig er desorganiseringen af den borgerlige hær en integreret bestanddel af strategien for at bringe det kapitalistiske bourgeoisis krigeriske planer til at strande, for at sabotere dets røveriske krige og forvandle dem til revolutionære krige. Sådan handlede bolsjevikerne i Zarens hær på Lenins lid. Omstyrtelsen af Kerenski og hans regering, der ville fortsætte den imperialistiske krig, Lenins politik for fred, i spørgsmålet om landsbruget og fordelingen af jorden til de fattige bønder osv., alt dette førte soldaterne over på revolutionens side, mens officerskassen forblev hos hvidgardisterne, på kontrarevolutionens side. Den leninistiske strategi og taktik for kampen mod den borgerlige hær gør det lettere at opmuntre og mobilisere arbejderklassen og folkene til revolutionen, til de anti-imperialistiske og de nationale befrielseskrigene.

Den revolutionære verdensbevægelse har rige erfaringer med arbejdet i de borgerlige hæres rækker. I den zaristiske hær i Rusland blev der i 1905 oprettet revolutionære soldaterkomiteer under ledelse af Ruslands Socialdemokratiske

⁶³ Lenin, samlede værker, vol. 9, side 402-403 (ALB. udg.)

Arbejderparti, som Lenin ledte. Under februarrevolutionen i 1917 og især under Oktoberrevolutionen blev der dannet particeller bestående af soldater og matroser i den Zaristiske hærs afdelinger og enheder, og disse spillede den afgørende rolle i at få størstedelen af den borgerlige hær til at gå over på revolutionens side.

Under den antifascistiske, nationale befrielseskrig i Albanien arbejdede Albanien Kommunistiske Parti i dyb illegalitet indenfor hærens rækker, ja endog indenfor gendarmeriet, politiet osv., for at lamme disse våben mest muligt og skabe uorden i og deserteringer fra deres rækker. Derved tabte fjenden tilliden til og i visse tilfælde internerede hele afdelinger af den gamle albanske hær, der stod i besættelsesmagtens tjeneste. Samtidig gik mange militærfolk over fra den gamle hær til vor Nationale Befrielseshær.

Lad os tage et nyere eksempel, nemlig den iranske Shahs og hans officerskastes hær, som til trods for, at den var væbnet til tænderne med de mest avancerede og moderne våben, var ude af stand til at fungere effektivt og undertrykke det iranske folks anti-imperialistiske og anti-monarkistiske oprør.

Pahlavi regimet var et af de mest barbariske, blodtørstige og korrupte udbytteregimer i den moderne verden. Det brutale Pahlavi-diktatur var baseret på feudalherrerne og det meget velhavende lag, som regimet skabte, på den reaktionære hær og dens officerskaste, og på SAVAK, der som shahen selv beskrev det, var en »stat i staten«. Pahlavierne, der herskede ved hjælp af terror, var partnere og havde solgt sig til de amerikanske og engelske imperialister, de var de tungest bevæbnede gendarmere ved Den Persiske Havbugt dirigeret af det amerikanske CIA.

Den store terror, hæren, SAVAK og alt det andet var ikke desto mindre ude af stand til at kvæle det iranske folks oprør, som fortsatte i forskellige former og med større eller mindre intensitet, indtil det gennemgik et kvalitativt opsving og overvandt det stade, hvor det frygtede vold. I løbet af denne proces gik hæren og SAVAK, det blodtørstige shah styres værn, i opløsning. dele af hæren gik over på folkets side, der bemægtigede sig våbnene og fortsat holder ved dem. Denne erfaring viser, at uanset hvor talrig og veludrustet hæren og politiet er, kan de ikke standse revolutionen, når folket rejser sig i en forenet blok, og der udføres et omhyggeligt arbejde for at demoralisere og opløse den borgerlige hær og det borgerlige politi.

Det er for tiden på mode i de kapitalistiske lande, at alle mulige typer taler om »revolutionen« og udfører påståede revolutionære aktiviteter. De såkaldt »venstreorienterede« råber op om »revolutionære foranstaltninger«, men stiller så øjeblikkeligt en grænse for disse. De »forklarer«, at revolutionære foranstaltninger ikke skal iværksættes overalt og på alle områder, men at der blot skal ske nogle »ændringer«. Hermed søger man at skabe illusioner for at bedrage masserne, der stræber efter radikale revolutionære forandringer.

De »venstreorienterede« betragter ligesom borgerskabet hæren som en »uindtagelig fæstning«, og stiller aldrig den opgave at opløse, demoralisere og ødelægge den. De marxistisk-leninistiske partier anser derimod kampen for arbejderklassens enhed og den borgerlige hærs opløsning som to områder af afgørende vigtighed for revolutionens sejr, uden at de glemmer kampens øvrige områder.

»Naturligvis«, sagde Lenin, »kan der ikke være tale om alvorlig kamp med mindre revolutionen ager massekarakter og indvirker på tropperne«. ^{*64}

Formålet med marxist-leninisternes arbejde i de borgerlige og revisionistiske hære er at drage militærfolkene med i bevidst revolutionær virksomhed og ikke bare at organisere statskup. Marxist-leninisterne har aldrig betragtet omstyrtelsen af det kapitalistiske system som et spørgsmål om kup og militærsværgelser, men som resultat af massernes bevidste virksomhed og aktive deltagelse i revolutionen.

Statskup og sammensværgelser organiseret af officerskassen er kommet på mode i mange lande. Det er den måde, hvorpå monopolgrupperne styrter en regering for at erstatte den med en anden i deres tjeneste Ved, hjælp af militærkup har de amerikanske imperialister og de sovjetiske socialimperialister indsat reaktionære klikker i deres tjeneste i spidsen for staten i mange lande. I disse tilfælde har soldatermasserne hyppigt blindt tjent de lokale herskende klassers og de imperialistiske supermagters interesser.

Under sådanne omstændigheder klarlægger de ægte revolutionære tingenes sammenhæng for soldatermasserne, så disse ikke lader sig narre af den reaktionære propaganda, der fremstiller militærkuppene som værende »i nationens interesser«, »i folkets interesse og til forsvar for nationen« osv. De gør det også klart, at den anarkisme, terrorisme og det gansteruvæsen, som antager et bredt omfang i de kapitalistiske og revisionistiske lande, heller ikke har noget tilfælle med revolutionen. Begivenhederne viser dagligt, at reaktionen bruger anarkistgrupper, terrorister og ganstere som et påskud og et våben til at forberede indførelsen af det fascistiske diktatur, til at skræmme småborgerskabet og som gør det til et arnested for fascismen, til at øve pres på arbejderklassen og fastholde den i kapitalismens lænker under truslen om, at den vil miste de par krummer bourgeoisie »har givet den«.

Alle disse strømninger og grupper skjuler sig bag tillokkende navne, såsom »proletarisk«, »kommunistisk«, »røde brigader« og andre etiketter, der spreder total forvirring. Disse gruppers virksomhed har ingen forbindelse med marxismen-leninismen, med kommunismen.

⁶⁴ Lenin, samlede værker, bind 11, s. 183 (ALB. udg.)

Kommunisterne, som virkelig er for revolution og socialisme, for omstyrtelsen af borgerskabet s herredømme, beskyldes af den borgerlige propaganda for at være terrorister, anarkister og gangstere, og bourgeoisiet prøver at skabe en opinion imod proletariatets og dets fortrops ægte revolutionære organisationer. Dette er et af formålene med at det opmuntrer fascismen og gangsteruvæsenet, der i lande som I Italien har antaget et kolossalt omfang.

Marxist-leninisterne tager altid disse manøvrer og kneb fra bourgeoisiet i betragtning og bekæmper for at afsløre og besejre dem. De tilbageviser borgerskabets og dets lakajers angreb, beskyldninger og bagvaskelser, som betegner de marxist-leninistiske partiers illegale virksomhed som terrorisme og gangsteruvæsen.

Hvorvidt det marxistisk-leninistiske parti er illegalt, enten helt eller delvist, afhænger af de konkrete betingelser i hvert enkelt land. Organiseringen af det illegale arbejde er imidlertid den bedste garanti for, at sejren sikres uden hensyn til disse vilkår. Uden denne organisering vil det borgerlige diktators store slagkraft forårsage stor skade og ødelæggelser hos proletariatet og dets fortrop, når diktaturet finder det passende.

Et arbejderklassens parti, som ikke forudser, at der vil komme øjeblikke med hårde angreb og sammenstød med det kapitalistiske bourgeois styrker, er ikke et ægte revolutionært parti. For et sådant parti forbliver det teoretiske princip, at magten kun kan erobres fra borgerskabet gennem vold, ved at kæmpe og yde ofre, en tom frase, simpelthen et slagord. Øjeblikke med voldsomme kampe er uundgåelige og i sådanne øjeblikke med skærpet kamp er legale propaganda-bastioner utilstrækkelige. I sådanne øjeblikke må det kommunistiske parti have sine kampbastioner, det må have tilvejebragt sine stridskræfter, må have sikret sit bagland og udstyret det med den nødvendige politiske, ideologiske og materielle udrustning. Den kommende handling vil kræve ofre, folk vil blive såret, dræbt eller kastet i fængsel. Derfor må der arbejdes på at omgive partiet med en stor masse af hengivne mennesker, beslutsomme revolutionære, der lytter til partiet og er rede til at kaste sig ind i revolutionære aktioner sammen med det.

Samtidig forstår de marxistisk-leninistiske partier, at de også må drage fordel af det borgerlige »demokrati«, og de muligheder der ligger i det legale arbejde og den legale kamp med hensyn til revolutionens forberedelse. Selv når de arbejder legalt, bestræber de sig på at sikre, at deres virksomhed tjener til at løse de opgaver og opfylde de krav, revolutionen stiller den ideologisk-politiske, organisatoriske og militære forberedelse af partiet og masserne på omstyrtelsen af bourgeoisiet uanset hvad de borgerlige love tillader eller ej.

De marxistisk-leninistiske partier forstår, at de ved alle lejligheder og under alle omstændigheder må forbinde organiseringen og udviklingen af den illegale og legale kamp korrekt, og kun anvende de arbejdsformer og den revolutionære

taktik, som ikke tilslører deres strategi med illusioner om borgerlig legalitet og demokrati.

” *I alle lande, selv i de friste, de mest 'legale' og de mest 'fredelige' i den forstand, at klassekampen der er mindst skærpet*«, siger Lenin, »er det nu absolut uomgængeligt for ethvert kommunistisk parti systematisk at forbinde legalt og illegalt arbejde, legal og illegal organisering” *⁶⁵

Ved første øjekast ser det ud, som om arbejderklassen i Vesteuropa er solidt lænket med de kæder, socialdemokratiet og de revisionister, der kalder sig eurokommunister, har belagt den med, og at arbejderbevægelsen er under stærk indflydelse af borgerlig og revisionistisk ideologi. Denne fremtræden afspejler imidlertid ikke virkeligheden. Og desuden angiver den på ingen måde tendenserne i den sociale udvikling, i de processer, der syder i de arbejdende massers rækker, den historiske nødvendighed og tidens bydende krav.

Bourgeoisiet, revisionisterne og alle de øvrige opportunister prøver at tøjle revolutionen og udslette det kommunistiske ideal. I givne faser og under særlige historiske betingelser lykkes det dem også at gøre proletariatet og de arbejdende masser uklare og forvirrede og i nogen grad tilsløre de socialistiske fremtidsperspektiver. Men det er et midlertidigt og forbigående fænomen. Revolutionen og socialismen kan som teori og som praktisk virksomhed ikke påføres masserne udefra af isolerede enkeltpersoner eller grupper. Revolutionen og socialismen repræsenterer den eneste nøgle, proletariatet og masserne behøver for at løse det kapitalistiske samfunds uforsonlige modsætninger, gøre ende på udbytningen og undertrykkelsen og oprette ægte frihed og lighed. Så længe der findes undertrykkelse og udbytning, så længe kapitalismen eksisterer, vil massernes tænkning og kamp altid rette sig henimod revolutionen og socialismen.

Eurokommunisterne har forkastet marxismen-leninismen, revolutionens og proletariatets diktators fane. De prædiker klassefred og lovsynger det borgerlige demokrati. Men det er ikke lovprisninger og hymner, der skal til for at helbrede det borgerlige samfunds sygdomme og løse dets modsigelser. Historien har allerede vist dette og dens lære kan ikke forbigås. Proletariatet, de undertrykte og udbyttede bevæger sig naturligt mod revolutionen, mod proletariatets diktatur og socialismen. På samme måde søger de lige så naturligt efter den vej, som fører til opfyldelsen af disse bestræbelser, den vej som Marx, Engels, Lenin og Stalins udødelige teori viser dem. Det er de nye marxistisk-leninistiske partiers pligt at tage ledelsen i de klassekampe, som eurokommunisterne har opgivet, at give proletariatet og masserne den militante, kæmpende fortrop, de søger og accepterer som deres ledelse.

⁶⁵ V.I. Lenin, samlede værker, bd. 31 side 211 (Alb. udgave)

Situationen er ikke let, men lad os mindes Stalins optimistiske ord: al »der findes ingen fæstning, kommunisterne ikke kan indtage«. Denne revolutionære optimisme hidrører fra de objektive love for samfundets udvikling. Kapitalismen er et system, historien har dømt til udslettelse. Intet, heller ikke bourgeoisie's mest indædte modstand eller de moderne revisionisters forræderi kan frelse den fra sin uundgåelige skæbne. Fremtiden tilhører socialismen og kommunismen.

ENVER HOXHA

2. udgave

Februar 2008, Foreningen Oktoberforlag

Enver Hoxha:
Eurokommunisme er antikommunisme
Oversat fra Eurocommunism is anti-communism,
Forlaget »8. Nëntori«, Tirana 1980
●Forlaget Arbejderen, 1981
Tryk: Komtryk
ISBN.: 87-87862-40-9